

มุฮัมมัด รุซูลลอฮ์

ปฐมวัย

ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ถือกำเนิดจาก ตระกูลกุไรช์ เป็นบุตรอับดุลลอฮ์ เป็นหลานอับดุลมุฏฏอลิบ ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากท่านนบีอิสมาอีล อะลัยฮิสสลาม

ท่านอับดุลมุฏฏอลิบเป็นคนร่ำรวย เป็นหัวหน้าชนเผ่ากุไรช์ และเป็นผู้ดูแลอัลกะอับะฮ์และมัสยิดอัลหะรอหม ท่านเป็นบุคคลที่มีจิตใจกว้างขวาง ให้ความช่วยเหลือคนยากจนขัดสนรวมทั้งประชาชนต่างเมืองที่เดินทางมาประกอบพิธีฮัจญ์เป็นประจำทุกปี

ประเพณีนิยมของชาวอรัสมัยนั้นถือกันว่า ผู้ที่จะเป็นหัวหน้าหมู่บ้านหรือหัวหน้าคณะ ควรจะเป็นผู้ที่มีบุตรมาก แต่ท่านอับดุลมุฏฏอลิบมีบุตรเพียงคนเดียว โดยเหตุนี้ท่านอับดุลมุฏฏอลิบจึงได้นะซัร (บน) ต่อพระเจ้าเป็นเจ้า โดยอธิษฐานว่า “ขอให้ได้บุตรสัก 10 คน ถ้าได้บุตรครบ 10 คนแล้ว ก็จะเชือดบุตรคนหนึ่งเป็นกุรบาน”¹

ชาวอรัสมัยนั้นถือว่า เรื่องนะซัร (บน) เป็นเรื่องสำคัญที่สุด เป็นข้อผูกพันที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แม้จะต้องเสียสละสิ่งใด ๆ กระทบชีวิตก็จะต้องปฏิบัติตามที่ได้ให้คำสัตย์ไว้ ท่านอับดุลมุฏฏอลิบเป็นผู้ที่มีจิตใจมั่นคง ซื่อสัตย์สุจริต จึงรักษาคำมั่นสัญญาอย่างเคร่งครัด ดังนั้นเมื่อท่านได้บุตรเพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ จนครบ 10 คน ท่านก็ได้ชี้แจงให้บุตรทั้ง 10 คนรู้ถึงเรื่องที่ท่านได้บนไว้กับพระเจ้า ซึ่งทุกคนก็ยอมเสียสละชีวิตด้วยความเต็มใจ

¹ กุรบาน หมายถึง สัตว์ที่เชือดเป็นพลีกรรมถวายต่อพระเจ้า แล้วแบ่งปันเนื้อสัตว์นั้นให้แก่ผู้คนยากจน

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านอับดุลมุฏฏอลิบก็นำบุตรทั้ง 10 คนไปยังสถานที่ ๆ สถิตของเทวรูปที่สักการะอันยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งมีนามว่า *ก้อยิมฮุบัล* เพื่อทำพิธีเชือดบุตร

บรรดาญาติพี่น้อง มิตรสหาย ตลอดจนประชาชน จึงได้พากันไปชุมนุมเพื่อดูพิธีการเสียสละอันยิ่งใหญ่อย่างคับคั่ง พิธีการเริ่มด้วยการเสี่ยงทาย โดยท่านบิดาได้เขียนชื่อบุตรลงในวัตถุที่ใช้ในการเสี่ยงทายอันละคน จนครบ 10 คน แล้วก็ทำพิธีเสี่ยงทายตามที่นิยมกระทำกันในสมัยนั้น ในที่สุดผลปรากฏว่า อับดุลลอฮฺ บุตรชายคนหนึ่งตกอยู่ในฐานะที่จะต้องถูกเชือดเป็นกุรบาน เมื่อผลปรากฏเช่นนั้น ท่านอับดุลมุฏฏอลิบก็ได้รอช้า รีบจับบุตรสุดที่รักลงนอนเพื่อจะทำการเชือด บรรดาพวกที่เฝ้าดูอยู่ต่างก็มีจิตใจหดหู่ มีความสงสารเวทนา ไม่มีใครปรารถนาที่จะได้เห็นคมมีดฝังลึกลงไปในลำคอของเด็กน้อยผู้น่าสงสาร จึงได้พากันร้องห้าม

ท่านอับดุลมุฏฏอลิบ พอได้ยินเสียงร้องห้าม ท่านก็หยุดชะงักแล้วหันหน้ามายังที่มาของเสียงนั้น พร้อมกับร้องถามขึ้นว่า “แล้วจะให้เราทำอย่างไรกับการบนของเรา ?” ก็มีเสียงแนะนำว่า “ให้เอาอูฐ 10 ตัว แลกกับชีวิตอับดุลลอฮฺ” ท่านก็เห็นดีตามคำแนะนำนั้น ดังนั้น การเสี่ยงทายครั้งที่สองระหว่างชีวิตอูฐ 10 ตัวกับชีวิตอับดุลลอฮฺจึงเริ่มขึ้น ผลปรากฏว่า โชคร้ายยังเป็นของอับดุลลอฮฺอยู่เช่นเดิม ดังนั้น การเสี่ยงทายครั้งที่สามก็เริ่มขึ้นโดยเพิ่มจำนวนอูฐขึ้นอีก 10 ตัว แต่โชคร้ายก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง การเสี่ยงทายจึงดำเนินต่อไปเป็นจนถึงครั้งที่ 11 ทุกๆ ครั้งได้เพิ่มจำนวนอูฐขึ้นครั้งละ 10 ตัวจนครบ 100 ตัว ผลจึงปรากฏว่า อับดุลลอฮฺรอดพ้นจากความตายไปได้อย่างยากเย็นที่สุด ทุกคนต่างโล่งอกดีใจไปตาม ๆ กัน ท่านอับดุลมุฏฏอลิบก็จัดการเชือด

อูฐจนครบ 100 ตัว เสร็จแล้วก็ยกขบวนเดินทางกลับบ้าน โดยมีได้แต่จะต้องเนื้ออูฐเหล่านั้นเลยแม้แต่น้อย คงทิ้งไว้ให้แก่คนยากคนจนจัดการกันเองตามต้องการ

ท่านนบีมุฮัมมัด เคยพูดว่า “*أَنَا أَبُو الدَّيُّحَيْنِ* - ฉันเป็นลูกของผู้ที่ถูกเชือดทั้งสอง” คือท่านนบีมุฮัมมัด (อะลียฮิสสลาม) ซึ่งเป็นบรรพชนต้นตระกูล กับท่านอับดุลลอฮฺผู้เป็นบิดา

เมื่อท่านอับดุลลอฮฺเติบโตเป็นหนุ่มอายุ 18 ปี ก็ได้สมรสกับท่านอามีนะฮฺ บุตรีของ “วะฮุบ” ซึ่งเป็นตระกูลเดียวกัน ขึ้นไปบรรจบกันยังอันดับที่เก้าคือ กิลาบ สามภรรยาผู้นี้ด้วยกันได้ระยะเวลาเพียงเล็กน้อย พอท่านอามีนะฮฺตั้งครรภ์ได้ 6 เดือน ท่านอับดุลลอฮฺก็จากไปในขณะที่อยู่ร่วมกันในนครอัลมะดีนะฮฺ

เมื่อสามีกจากไปแล้ว ท่านอามีนะฮฺก็เดินทางกลับมาอยู่นครมักกะฮฺ จนกระทั่งถึงวันที่ 12 เดือนรอบีอุลเอาวัล ค.ศ. 527 ตรงกับ พ.ศ.1070 ท่านอามีนะฮฺก็คลอดบุตรออกมาเป็นชายให้ชื่อว่า “*مُحَمَّدٌ* - มุฮัมมัด” หลังจากอยู่กับมารดาในระยะเวลาเพียงเล็กน้อย ก็ถูกมอบให้อยู่ในความดูแลเลี้ยงดูของนางซุัยยะฮฺ อัลอัสละมียะฮฺ ซึ่งเป็นทั้งแม่นมและพี่เลี้ยง ต่อจากนั้นก็ไปอยู่กับนางสะลิมะฮฺ ซึ่งเป็นแม่นมและพี่เลี้ยงคนที่สองจนกระทั่งอายุได้ 4 ปี จึงได้กลับมาอยู่ในปกครองของมารดา

พออายุได้ 6 ปี มารดาก็พาไปเยี่ยมก้อบร์ (ที่ฝั่งศพ) ของบิดา และวงศาคนญาติยังนครมะดีนะฮฺ ผู้ร่วมเดินทางไปในครั้งนี้มีท่านอับดุลมุฏฏอลิบกับนางอุมมัยมาน เมื่อเสร็จจากการเยี่ยมเยียนดังกล่าวแล้ว ก็พากันเดินทางกลับมายังพระมหานครมักกะฮฺ ระหว่างที่เดินทาง

กลับนั้น พอถึงตำบลอับวาว ซึ่งอยู่ระหว่างอัลมะดีนะฮ์กับมักกะฮ์ ท่านอาหมีนะฮ์ก็สิ้นชีวิตลง เมื่อได้ทำการฝังเสร็จแล้ว นางอุมมุอัยมันก็เป็นผู้รับหน้าที่นำท่านนบีเดินทางกลับสู่มักกะฮ์

เมื่อท่านนบีมุฮัมมัดได้มาสิ้นทั้งบิดามารดาไปในขณะที่ยังเป็นเด็กเล็กอยู่เช่นนี้ จะรู้สึกอ้างว้างและว่าเหว่เพียงไร จริงอยู่ผู้ที่มารับเลี้ยงดูต่อจากมารดาจะเป็นปู่ คือ ท่านอับดุลมุฏฏอลิบ ซึ่งเป็นผู้มีความรักใคร่เมตตาสงสารหลานคนนี้อย่างยิ่งกว่าลูกของท่านก็ตาม ก็ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นในอ้อมอกของบิดามารดา

ตามปกติท่านอับดุลมุฏฏอลิบ มีความรักใคร่และสงสารหลานชายคนนี้อย่างมากอยู่แล้ว เพราะเป็นเด็กที่ต้องขาดพ่อ เกิดมาไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าพ่อ ความอาลัยอาวรณ์ยังไม่ทันที่จะเลือนลางหายไป หลานที่รักก็ต้องมาสิ้นแม่ไปอีกคน ดังนั้น เมื่อท่านได้รับหลานชายคนนี่มารไว้ในความอุปการะของท่านแล้ว ท่านผู้เฒ่าได้พากันเพียรพยายามปลอบประโลมเอาอกเอาใจทุกสิ่งทุกอย่าง ให้ความกรุณาเมตตา ความรักใคร่ยิ่งกว่าลูก ๆ ของตนเอง จะไปไหนก็หอบหิ้วไปด้วย ท่านไม่เคยปล่อยให้หลานสุดที่รักของท่านคนนี้อย่างไปพ้นสายตาของท่าน

วันหนึ่งมีบุคคลคนหนึ่งจากพวกมุดลัจ ชาวเมืองอัลกอฟะฮ์ ได้เดินทางเข้ามายังนครมักกะฮ์ เมื่อได้มาประสบพบเห็นท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ เข้า พวกนั้นก็เกิดความสนใจ พากันพิจารณาร่างกายของท่าน ในที่สุดพวกนี้ก็บอกกับท่านอับดุลมุฏฏอลิบว่า “ท่านจงพยายามปกป้องรักษาเด็กคนนี้อย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราไม่เคยพบเห็นเท่าเด็กคนใดเหมือนกับลักษณะเท่าของเด็กคนนี้” ท่านอับดุลมุฏฏอลิบจึงได้บอก

กับลูกชายของท่านคืออับดุลอิลิบว่า “จงจำไว้ให้มั่นที่บุคคลเหล่านั้นเขาสั่งว่าให้พยายามปกป้องรักษาหลานชายคนนี้อย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้”

ชั่วระยะเวลา 2 ปีที่ได้เข้ามาอยู่ในความอุปการะอันอบอุ่นของผู้ที่รักหลานปานชีวิต ความทุกข์โศกอันยิ่งใหญ่ที่ได้ผ่านเข้ามาในชีวิตน้อย ๆ ก็ค่อย ๆ เลือนลางไป ความสุขสบายเริ่มจะมีขึ้นมาบ้าง แต่แล้วในที่สุดวิมานแห่งความร่มเย็นเป็นสุข ก็พังทะลายลงอีกคำรบหนึ่ง เพราะปู่ผู้อารีต้องจากไปอีกคนหนึ่ง

เมื่อปู่ผู้อารีได้จากไปแล้ว ก็ต้องตกมาอยู่ในความอุปการะของลุง ผู้ซึ่งมีความรักความสงสารไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปู่ แม้ถ้าจะรักใคร่และสงสารหลานคนนี้อย่างยิ่งไปกว่าลูก ๆ ท่านก็ไม่สามารถจะให้ความสุขความสบายแก่หลานรักได้เท่ากับความสุขความสบายที่หลานรักของท่านได้รับในระยะเวลาที่อยู่ในความอุปการะของปู่ เพราะครอบครัวของท่านยากจน สมาชิกในครอบครัวทุกคนต้องทำงาน เพื่อหารายได้มาจุนเจือเลี้ยงดูกันในครอบครัว ดังนั้น ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ จึงต้องออกไปรับจ้างเลี้ยงแพะเพื่อหารายได้มาจุนเจือพอสมควร

พอรุ่งเช้าลิ้มตาขึ้นก็ต้องต้อนฝูงแพะออกไปสู่กลางทุ่งอันอ้างว้าง จนกว่าจะพลบค่ำจึงจะได้กลับเข้าบ้าน ชีวิตน้อย ๆ ต้องต่อสู้กับความลำเค็ญ ความตรากตรำเป็นกิจวัตรประจำวัน ไม่มีโอกาสที่จะได้เล่าเรียนเขียนอ่านหนังสือ หรือแม้แต่การเล่นสนุกสนานเยี่ยงเด็กในวัยเดียวกัน

ท่านอิบนีอับบาสได้เล่าว่า อุมมุอัยมัน พี่เลี้ยงของรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้เล่าให้ฟังว่า ประชาชนชาวอรับในมักกะฮ์มีงานประจำปีอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นงานที่ใหญ่โตมาก คืองานนมัสการรูปเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของพวกกุไรช์ ซึ่งเป็นรูปเคารพที่ชาวอรับนับถือกันว่าเป็นเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์

พากันกราบไหว้เคารพบูชา มีการเชือดสัตว์ถวายและทำอาหารคาวหวานมาสักการะเป็นประจำ ใครจะโกนผมหรือทารกที่ตลอดออกมาใหม่เมื่อจะโกนผมไฟก็จะพากันมาทำพิธีต่อหน้ารูปนั้น เมื่อถึงวันเทศกาล ประชาชนพากันมาประกอบพิธีนมัสการตั้งแต่เช้าตรู่ตลอดทั้งวัน

ในสมัยที่รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ยังเป็นเด็กอยู่ในความอุปการะของอับดุลมุฏอลิบผู้เป็นลุงนั้น พอถึงวันเทศกาลดังกล่าวแล้ว ท่านอับดุลมุฏอลิบก็ชวนหลานรักของท่านไปร่วมชุมนุมนมัสการด้วย ข้างฝ่ายรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็อึดเอื้อน เบี่ยงบ่ายด้วยวิธีการต่าง ๆ เพราะจิตใจไม่สมัครจะไปร่วมด้วย ซึ่งทำให้ท่านอับดุลมุฏอลิบโกรธเคืองมาก ถึงกับปรารภขึ้นด้วยความหวังใญ่ว่า การที่หลานกระทำตนห่างเหิน และแสดงอาการเฉยเมยต่อพระผู้เป็นเจ้าอันเป็นที่เคารพสักการะของเราเช่นนี้ ลุงรู้สึกหัวนใจว่าสักวันหนึ่งหลานจะต้องประสบเคราะห์กรรมอะไรสักอย่างหนึ่ง หลานจงคิดและตรึกตรองให้ดี ลุงอยากรู้ว่า เหตุใดหลานจึงรังเกียจไม่ยอมไปชุมนุม เพื่อนมัสการพระรูปเคารพในวันสำคัญเช่นเดียวกับที่คนทั้งหลายพากันมาร่วมชุมนุมนมัสการ

อุมมุอัยมันได้เล่าต่อไปว่า ท่านอับดุลมุฏอลิบได้พยายามรบเร้าเคี่ยวเข็ญรอซูลุลลอฮ์อยู่ตลอดเวลา ในที่สุดเมื่ออดรนทนไม่ได้ ก็จำใจต้องติดตามไปกับท่าน ขณะที่ทั้งสองคนพากันเดินเข้าไปใกล้จวนจะถึงรูปเคารพนั้น รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็หันหลังแล้ววิ่งกลับบ้านด้วยอาการตกใจตัวสั่น พวกพี่ป้าน้ำอาที่อยู่ทางบ้าน เมื่อเห็นรอซูลุลลอฮ์วิ่งกระหืดกระหอบมาเช่นนั้น ก็ตกใจพากันซักไซ้ไล่เลียงว่า หลานไปถูกอะไรหลอกหลอนมา จึงได้มีอาการตกใจตัวสั่นงันงกเช่นนี้ ท่านก็บอกว่า ฉันเกรงว่าเหตุการณ์ครั้งนี้อาจจะทำให้ประสาทของฉันเสื่อมไปก็ได้

พี่ป้าน้ำอาเหล่านั้นจึงพากันปลอมโยนว่า อย่าตกอกตกใจไปเลยหลานรัก อัลลอฮ์จะปกป้องรักษาหลานให้อยู่ในความปลอดภัยเสมอ เพราะในตัวหลานนั้นมีแต่ของดีทั้งสิ้น จงพยายามจงใจเสียเถิด ไหนลองเล่าให้ฟังซิว่า หลานได้ไปประสบพบเห็นอะไรมาจึงได้ตกใจถึงขนาดนี้

รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็เล่าให้ฟังว่า ในขณะที่ฉันกำลังเดินเข้าไปใกล้จะถึงรูปเคารพนั้น ฉันได้หนีออกไปเห็นชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่ แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขาวสะอาดโบกมือให้ฉัน พร้อมกับร้องบอกว่า “มุฮัมมัดเอ๋ย จงรีบกลับไปเดี๋ยวนี้ อย่าได้เข้าไปใกล้รูปนั้นเป็นอันขาด” อุมมุอัยมันเล่าต่อไปว่า ตั้งแต่นั้นมา รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ไม่ยอมไปร่วมในการนมัสการใด ๆ ทั้งสิ้น

วัยหนุ่ม

งานอาชีพประจำสำหรับครอบครัวของท่านอับดุลมุฏอลิบ ก็คือการนำสินค้าเดินทางไปจำหน่ายยังต่างจังหวัด ส่วนมากเป็นเมืองชาม (ซีเรีย) โดยที่ท่านอับดุลมุฏอลิบเป็นผู้ทำการค้านี้เอง ดังนั้น เมื่อท่านนบีมุฮัมมัดเติบโตขึ้นมีความแข็งแรงพอที่จะเดินทางไกลได้แล้ว ท่านอับดุลมุฏอลิบก็พาหลานชายไปทำการค้าขายด้วย เพื่อฝึกหัดให้รู้จักการค้าขาย และเพื่อให้ได้ประสบพบเห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ตลอดจนเหตุการณ์และสภาพการณ์ต่าง ๆ เพื่อความเพลิดเพลิน จะได้ลิ้มรสุมชีวิตขนาดหนักที่กำลังประสบอยู่

ข้างฝ่ายท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็รู้สึกตื่นเต้นและดีใจมากที่ได้งานทำใหม่ ซึ่งเป็นงานที่ดีกว่า สูงกว่างานเลี้ยงแพะแกะ ท่านพยายามอดทนในการเดินทาง พยายามประกอบกิจการในหน้าที่อย่าง

ชะม๊กเซมัน มิได้คำนึงถึงความเหนื่อยยาก ความลำบากตรากตรำ ซึ่งทำให้ท่านอนุภูลิบพอใจ รู้สึกรักใคร่มากยิ่งขึ้น

ขณะที่การเดินทางไกลจะถึงตำบลบุศรอก็ได้พบกับบาทหลวงผู้หนึ่งชื่อ บะฮีรอ ซึ่งเป็นผู้ที่เคยรู้จักกับท่านอนุภูลิบมาก่อน เมื่อท่านบาทหลวงผู้นี้ได้มาพบท่านนบีมุฮัมมัดเข้า ก็พยายามพินิจพิเคราะห์รูปร่างตลอดจนบุคลิกลักษณะอย่างละเอียดละออ ในที่สุดท่านบาทหลวงก็พูดกับท่านอนุภูลิบว่า “ข้าพเจ้าได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วก็เห็นว่า หลานชายของท่านคนนี้จะได้เป็นนบีคนสุดท้าย เพราะมีบุคลิกลักษณะหลายประการที่ตรงตามที่ได้ปรากฏอยู่ในคัมภีร์อันญิล ขอท่านอย่าได้นำมายังประเทศชามอีกต่อไปเลย เมื่อพวกยะฮูดีได้พบเห็นเข้าก็จะฆ่าเขาเสีย”

เมื่อได้รับคำเตือนจากบาทหลวงเช่นนั้น ท่านอนุภูลิบก็ส่งท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ไปอยู่กับพวกลูก ๆ ของท่านที่นครมะดีนะฮ์ เพื่อให้ไปช่วยงานทางด้านโน้น

ยังมีหญิงหม้ายผู้หนึ่งเป็นคนร่ำรวยมาก มีกองคาราวานนำสินค้าเดินทางไปทำการค้าขายยังหลายหัวเมือง หญิงหม้ายผู้นี้มีนามว่า คอดียะฮ์ บุตรสาวศุวัยลิต นางขาดบุคคลที่กล้าหาญมีความสามารถดูแลควบคุมการค้าขายแทนตัว เมื่อได้ยินข่าวที่เล่าลือกันถึงคุณสมบัติหลายอย่างหลายประการของท่านนบีมุฮัมมัด ซึ่งเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติตรงกับที่นางประสงค์ นางก็อยากจะได้ตัวมาช่วยในเรื่องการค้าขาย ดังนั้นนางคอดียะฮ์จึงได้ไปทำการติดต่อกับท่านอนุภูลิบเพื่อขอตัวท่านนบีมาช่วยงานดังกล่าว ท่านอนุภูลิบก็ไม่ขัดข้องตามที่นางคอดียะฮ์ขอร้อง เวลานั้นท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ มีอายุได้ 25 ปี

เมื่อได้มาอยู่กับนางคอดียะฮ์แล้ว ท่านนบีก็พยายามปฏิบัติงานในหน้าที่ให้ดีที่สุดอย่างเต็มความสามารถ ซึ่งทำให้การค้าขายเจริญก้าวหน้า เกิดผลเพิ่มพูนอย่างผิดคาด อันทำให้นางคอดียะฮ์พอใจและเพิ่มความรักใคร่ ความไว้วางใจแก่ท่านนบีมากขึ้น

ในขณะที่นำสินค้าเดินทางไปค้าขายยังประเทศชามเป็นครั้งที่สองนั้น มีบาทหลวงอีกคนหนึ่งได้มาพบท่านนบีเข้า ก็รู้ทันทีว่า “ชายหนุ่มคนนี้แน่แล้ว คือตัวนบีที่จะมีมาหลังจากท่านนบีอีซา”

ทำการสมรส

นอกจากความร่ำรวยขนาดเศรษฐีแล้ว นางคอดียะฮ์ยังเป็นผู้ที่มีการศึกษาเล่าเรียนในเรื่องของศาสนาคริสต์มามากมายกว้างขวาง ดังนั้น เมื่อนางได้พยายามพินิจพิจารณาท่าทาง บุคลิกลักษณะตลอดจนกิริยามารยาทของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ นาน ๆ เข้าก็ทำให้นางเกิดความแน่ใจว่า “ชายคนนี้จะจำเป็นต้องเป็นนบีอันดับสุดท้ายที่โลกกำลังรอคอยอยู่แน่นอน” ดังนั้น ความรู้สึกอย่างหนึ่งจึงผุดขึ้นในจิตสำนึกของนาง คือนางปรารถนาอยากจะได้ตัวท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ มาร่วมทุกข์สุขกับนาง

เมื่อมีความรู้สึกเช่นนั้น นางก็ไปหาท่านอนุภูลิบ เล่าความประสงค์ให้ฟัง ท่านก็ไม่ขัดข้อง ดังนั้นพิธีสมรสจึงได้เกิดขึ้น ขณะนั้นท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ มีอายุได้ 25 ปี นางคอดียะฮ์มีอายุ 40 ปี

คนหนุ่มโสดที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณสมบัติอันดีงาม เมื่อจะทำการสมรสทั้งที ก็ควรจะหาหญิงสาวที่พร้อมด้วยคุณสมบัติของกุลสตรีได้ไม่สู้ยากนัก แต่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ต้องมา สมรสกับหญิงที่มี

อายุครึ่งคน แถมยังเป็นหม้ายอีกเช่นนี้ เหตุไฉนบุคคลจำพวกจิตใจต่ำช้า ซึ่งมีความมุ่งหมายจะทำลายอิสลาม จึงกล่าวให้ร้ายว่า ท่านเป็นคนมักมากในเรื่องกามคุณ

ชีวิตวัยหนุ่มของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ผิดกับชีวิตวัยหนุ่มของบรรดาคนหนุ่มทั้งหลาย ซึ่งส่วนมากเมื่อมีเวลาว่างและมีโอกาส ก็มักจะเที่ยวหาความสุขความสำราญด้วยการสรวลเสเฮฮา ด้วยการมั่วสุมในการพนัน เหล้า และผู้หญิง มีงานที่ไหนก็ไปรวมกลุ่มกัน บางครั้งก็ทะเลาะวิวาทกัน ชกต่อย ทำร้ายกัน ชีวิตของท่านเต็มไปด้วยการงาน จนกระทั่งไม่มีเวลาว่างพอ ในอันที่จะไปเที่ยวเตร่หาความสนุกสนานหาความสำราญดังกล่าว

อนึ่ง ชาวอรับในสมัยนั้น พวกกันนับถือกราบไหว้นัสน์ศาการ และสักการะบูชาสิ่งต่าง ๆ ที่เห็น โดยเข้าใจว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สามารถที่จะอำนวยความสุขความสบาย นำคุณประโยชน์มาให้ หรือป้องกันให้แคล้วคลาดภัยได้ เช่น พวกรูปจำลองของบุคคลสำคัญในสมัยโบราณ, ฝีสางนางไม้, ดวงตะวัน, ดวงจันทร์ และสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย แต่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ไม่ยอมเห็นดีเห็นชอบกับการนับถือเช่นนั้น กลับรู้สึกว่าการนับถือเช่นนั้นเป็นการกระทำที่ม่งาย สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น จะไม่สามารถช่วยอะไรได้ จึงไม่ยอมปฏิบัติอย่างที่คนทั้งหลายเขาปฏิบัติกัน

สภาพความเป็นอยู่ของชาวอรับสมัยนั้น นอกจากการเคารพนับถืออย่างงมงายดังกล่าวแล้ว ยังมีความประพฤติและการปฏิบัติอีกหลายอย่างหลายกรณีที่เป็นไปอย่างป่าเถื่อน บางอย่างก็โหดร้ายทารุณที่สุด อาทิเช่น การถือว่าผู้หญิงจะนำความวิบัติและความอับอายขายหน้ามาสู่บิดามารดาตลอดจนวงศ์ตระกูล ดังนั้น เมื่อได้ถูกผู้หญิงขึ้นมา

ก็ต้องจัดการฝังเสียทั้งเป็น, ถือพรรถือพวกอย่างโง่เขลา เมื่อมีกรณีพิพาทเกิดขึ้นก็เข้าข้างพวกของตน ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนโดยไม่คำนึงถึงสาเหตุว่าจะถูกหรือผิด, ชอบทะเลาะวิวาท รบราฆ่าฟันกันด้วยสาเหตุเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ, คนรำรวยเหยียดหยามขูดรีดคนยากคนจน, คนแข็งแรงข่มเหงรังแกคนที่อ่อนแอ, บุคคลที่ยากจน บุคคลที่ต่ำศักดิ์ บุคคลที่อ่อนแอ ถูกซื้อขายเพื่อเป็นทาส, การแย่งชิงอำนาจเพื่อความเป็นใหญ่เป็นโต, การล่อลวง, คดโกง, ตลบตะแลง, การเอารัดเอาเปรียบกัน, การเสพสิ่งมีนเมา, การเล่นเกมการพนัน ฯลฯ

ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ เมื่อได้เกิดมาท่ามกลางความโง่เขลาองมงายและความป่าเถื่อนเหล่านั้น จึงรู้สึกเศร้าใจที่มองเห็นว่าพี่น้องของท่านกำลังตกอยู่ในความหลงผิดอย่างร้ายกาจ ซึ่งจะนำความพินาศมาในที่สุด ท่านจึงครุ่นคิดที่จะหาทางช่วยเหลือเขาเหล่านั้น ประกอบกับเมื่อได้อยู่กินกับท่านคอดีเยสุแล้ว กิจการที่ต้องทำเป็นประจำคือ การนำสินค้าเดินทางออกไปจำหน่ายต่างเมืองก็ค่อยเบาบางลงบ้าง เพราะท่านคอดีเยสุได้จ้างคนอื่นทำหน้าที่แทน ท่านจึงใช้เวลาว่างเหล่านั้นคิดคำนึงค้นคว้าหาทางที่จะช่วยเหลือพี่น้องของท่าน

บรรดาญาติพี่น้อง มิตรสหาย ต่างให้ความนับถือท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ในฐานะผู้บริสุทธิ์ เพราะท่านเป็นผู้ที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณสมบัติอันดีงาม ไม่เคยถูกเหยียดหยามคนอื่น ไม่เคยคดโกงเอารัดเอาเปรียบใคร ไม่เคยพูดปด ไม่เคยผิดสัญญา ไม่เคยทะเลาะวิวาทกับใคร ไม่เคยเสพของมีนเมา ไม่เคยเล่นเกมการพนัน ไม่ยอมเคารพบูชารูปจำลองหรือสิ่งอื่น ๆ มีจิตใจซื่อสัตย์สุจริต ชังการอิจฉาวิชา การแบ่งชั้นวรรณะ การถือพรรคพวกในทางที่ผิด ไม่ถือตัว ชอบคบค้าสมาคมกับคนยากจน ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลคนที่ตกทุกข์ได้ยาก

ประชาชนพากันขนานนามท่านว่า “มุฮัมมัดอัลอะมิน” (ผู้ซื่อสัตย์เที่ยงธรรม)

สิบปีผ่านไป นับแต่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ สมรส ประชาชนชาวกุไรช์เผ่าใหญ่ทั้งสี่เผ่าได้ประชุมตกลงกันในอันที่จะทำการซ่อมแซมอัลกะอูบะฮ์ที่ชำรุดเสียหายเนื่องจากอุทกภัยครั้งใหญ่ ซึ่งทำให้ผนังอัลกะอูบะฮ์แตกพัง การที่ประชาชนได้ร่วมใจร่วมแรงร่วมทรัพย์ช่วยกัน โดยไม่มีการจ้างเงินทอง ตลอดจนถึงซึ่งเป็นอุปสรรคในการก่อสร้างครั้งนี้ได้ตกลงกันให้เลือกเฟ้นเอาแต่ส่วนที่ได้มาด้วยความบริสุทธิ์จริง ๆ ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็เป็นคนหนึ่งในจำนวนคนงาน แผนการซ่อมคือ รื้อผนังออกหมดทั้งสี่ด้าน คงเหลือไว้แต่พื้นฐานล่าง แล้วก่อขึ้นใหม่ตามรูปและขนาดเดิม

เมื่อได้ก่อสร้างขึ้นมาถึงที่ที่จะประดิษฐานก้อนหินดำแล้ว ก็เกิดปัญหาขึ้นมา คือต่างคนก็แย่งกันจะเป็นผู้นำก้อนหินดำขึ้นประดิษฐานไว้ยังที่เดิม เกิดโต้เถียงกันซุลมุนวุ่นวายไปหมด เมื่อโต้เถียงกันหนักเข้าโดยไม่มีใครยอมใคร เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ก็จักต้องตัดสินกันด้วยกำลัง

เมื่อการแก่งแย่งได้เป็นไปอย่างรุนแรงจนตกลงกันไม่ได้เช่นนี้ ต่างก็รามือกันไปพักการก่อสร้างไปเป็นเวลา 4 หรือ 5 คืน ทำการหารือกันใหม่เพื่อหาทางตกลงกันโดยสันติวิธี โดยที่แต่ละคนไม่ปรารถนาที่จะให้แตกร้างกันในการนี้ ในที่สุดท่านอุมัยยะฮ์ บุตร อัลมุคึเราะฮ์ ผู้อาวุโสในหมู่ชนกลุ่มนั้น ก็ได้เสนอพระศนะของท่านแก่ที่ประชุมว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่า ใครที่เดินเข้ามาในมัสยิดที่เรากำลังนั่งประชุมกันอยู่นี้เป็นคนแรก เราก็มอบให้ผู้นั้นเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดปัญหาเรื่องนี้จะดีไหม ?”

ไม่มีใครคัดค้าน ทุกคนเห็นดีด้วย เมื่อได้คอยกันอยู่สักชั่วครู่ ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็เดินเข้ามาเป็นคนแรก แต่ละคนต่างก็พอใจพร้อมกันว่า “ผู้ซื่อสัตย์มาแล้ว” พวกเขาอมให้เป็นผู้ชี้ขาด เมื่อท่านนบิเดินเข้าไปยังที่ประชุม ก็มีคนเล่าให้ท่านฟังถึงมติของที่ประชุม ท่านก็ยินดีที่จะรับใช้พรรคพวก ท่านจึงบอกให้หาผ้าผืนใหญ่ ๆ มาปูลงกับพื้น แล้วท่านก็ยกก้อนหินดำวางลงบนผ้าผืนนั้น แล้วก็สั่งให้ผู้เป็นหัวหน้าเผ่าทั้งสี่จับมุมผ้าคนละมุม ยกผ้าไปวางตรงที่จะประดิษฐาน เมื่อได้ช่วยกันยกผ้าไปยังที่ที่ต้องการแล้ว ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็จับก้อนหินดำนั้นวางตามที่กำหนดไว้ การแก่งแย่งที่ทำทว่าจะลุกลามกลายเป็นการทะเลาะวิวาทกันก็สงบลงได้ด้วยสันติ และดำเนินการก่อสร้างไปจนเสร็จเรียบร้อย

ได้เป็นรอซูล

ได้กล่าวมาแล้วว่า ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้พากเพียรพยายามคิดค้นหาทางในอันที่จะช่วยเหลือพี่น้องร่วมชาติให้พ้นจากความ เป็นอยู่ที่ต่ำช้า ดังนั้น เมื่องานทางด้านซ่อมแซมอัลกะอูบะฮ์ได้สุดสิ้นลงแล้ว ท่านก็ปลีกตัวออกไปจากสังคมที่ซุลมุนวุ่นวายไปอยู่ยังสถานที่ ๆ สงบเงียบ สถานที่แห่งนั้นคือ ถ้ำฮิรออู ภายในภูเขาลูกหนึ่ง ท่านได้นำเอาเสบียงอาหารเข้าไปกินนอนอยู่ภายในถ้ำนั้นครั้งหนึ่ง ๆ หลาย ๆ วัน เพื่ออธิบาศะฮ์ (นมัสการ) ต่อพระผู้อภิบาลตามแบบฉบับของท่านนบิอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม เผ่าวิงวอนขอร้องให้พระผู้อภิบาลเปิดทางสว่างให้

เมื่อเสียบียงอาหารหมดแล้วก็กลับบ้าน จัดเตรียมเสียบียงไปใหม่ ทำอยู่เช่นนี้จนกระทั่งอายุได้ 40 ปี อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา จึงได้เปิดวิถีทางแห่งความสว่างให้ โดยได้ส่งท่านญิบรออีล (Gabriel) นำโองการของพระองค์มาสอนให้ท่านนบีอ่าน

การมาครั้งแรกของท่านญิบรออีล อะลัยฮิสสลาม มาในขณะที่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ กำลังนอนหลับอยู่ภายในถ้ำฮิรออู พอมาถึงก็บอกว่า “จงอ่านซิ มุฮัมมัด” ท่านนบีก็บอกว่า “ฉันอ่านไม่เป็น” แล้วท่านญิบรออีลก็เข้ากอดรัดอย่างแรงจนสิ้นกำลัง พลังบอกว่า “จงอ่านซิ” ท่านนบีก็บอกว่า “ฉันอ่านไม่เป็น” แล้วท่านญิบรออีลก็ปล่อย แล้วก็กลับกอดรัดอย่างรุนแรงอีก ปากก็บอกว่า “จงอ่านซิ” ท่านนบีก็บอกว่า “ฉันอ่านไม่เป็นตามเดิม แล้วท่านญิบรออีลก็ปล่อยจากการกอดรัด แล้วจึงสอนให้อ่านว่า

﴿ اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ۝ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ۝ اِقْرَأْ وَرَبُّكَ ۝ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۝ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴾ العلق

“สุเจ้าจงอ่านเถิด ด้วยพระนาม (อำนาจและความปรารถนา) แห่งพระผู้อภิบาลของสุเจ้า ผู้ให้เกิด พระองค์ทรงให้มนุษย์เกิดมาจากก้อนเลือด สุเจ้าจงอ่านเถิด ด้วยพระผู้อภิบาลของสุเจ้า ผู้ทรงเกียรติอันสูงสุด ผู้ทรงสอนด้วยปากกา ผู้ทรงสอนมนุษย์สิ่งที่เขาไม่รู้”

ครั้งเมื่อท่านญิบรออีลจากไปแล้ว ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ รู้สึกกลัวและตกใจมาก รีบวิ่งตัวสั่นกลับไปบ้าน พอไปถึงก็ร้องบอกว่า “จง

เอาผ้ามาห่มให้ฉัน จงเอาผ้าห่มให้ฉัน”¹ เมื่อท่านหายตกใจแล้วก็เล่าความให้ท่านคอดีเยสุฟังว่า เมื่อท่านคอดีเยสุฟังเรื่องราวที่สามี่เล่าแล้วท่านก็บอกว่า “ท่านไม่ต้องตกใจ ฉันขอสาบานด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ พระองค์คงจะไม่ทำให้ท่านเสื่อมเสีย แท้จริงท่านเป็นผู้ติดต่อกับญิบรออีล ท่านเป็นผู้แบกภาระอันหนักยิ่งในอันที่จะช่วยเหลือพี่น้องร่วมชาติ ท่านเป็นผู้ให้เกียรติแก่แขกที่มาหา ท่านเป็นผู้ที่ช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก และท่านเป็นผู้ที่กำลังรอคอยให้ อัลฮักกู (ความจริง) ปรากฏเด่นชัดขึ้นมา

เมื่อหายตกใจแล้ว ท่านคอดีเยสุก็ได้พารอซูลุลลอฮ์ไปหาชายชราตาบอดชื่อ ะรอเกาะฮ์ บุตรเนาฬัล ซึ่งเป็นลูกพี่ของนาง พอไปถึงท่านคอดีเยสุก็พูดกับชายชราว่า “ข้าแต่ท่านผู้เป็นบุตรของลุง โปรดฟังเรื่องราวจากผู้เป็นบุตรของน้องชายท่าน แล้วช่วยโปรดชี้แจงให้เราทราบด้วยว่าเรื่องนี้มันเป็นอย่างไร รอซูลุลลอฮ์ก็เล่าเรื่องที่ได้ประสบมาในถ้ำฮิรออูให้ฟังอย่างละเอียด เมื่อท่านะรอเกาะฮ์ได้ฟังเรื่องราวที่รอซูลุลลอฮ์เล่าจบลงแล้ว ท่านก็อธิบายให้ฟังว่า “นั่นแหละคือพระธรรมนูญที่อัลลอฮ์ได้ทรงมอบให้แก่มุซา ฉันเข้าใจว่าคงจะมีเรื่องราวต่างๆ ปรากฏตามมาภายหลัง หากฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ฉันก็หวังว่าจะเป็นผู้ปกป้องรักษา ในเมื่อพรรคพวกของท่านขับไล่ท่านออกจากบ้านเมืองของเรา” ท่านนบีก็พูดว่า “พวกเหล่านั้นหรือที่จะเป็นผู้ขับไล่ฉัน” ท่านะรอเกาะฮ์ก็ตอบว่า “ใช่” แล้วพูดต่อไปว่า “ไม่มีคนหนึ่งคนใดเลยที่จะนำสิ่งซึ่งเหมือนกับที่ท่านได้นำมาบอกเล่า นอกจากเป็น

¹ เห็นจะเป็นเรื่องจากตอนนี้เอง ที่มนุษย์ใจทรามได้กล่าวประณามว่า ท่านนบีมุฮัมมัดเป็นโรคลมบ้าหมู มีอาการชักดิ้นชักงอ

บัญญัติเก่าที่จะกลับมาปรากฏขึ้นใหม่ หากว่าวันนั้นของท่านมาถึง คือวันที่ได้รับโองการจากพระเจ้า มันจะช่วยเหลือสนับสนุนอย่างสุดกำลัง”

แต่ทว่า หลังจากนั้นไม่นานท่านวระรอเกาะฮุกก็ต้องจากไปตามวาระของท่าน ก่อนที่จะได้เห็นลูกผู้น้องได้รับหน้าที่อันยิ่งใหญ่

หลังจากวะฮีย์ (โองการ) ครั้งนั้นแล้ว ก็ไม่มีโองการมาจากพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของอีกเลย ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็เฝ้าคอยอยู่ด้วยความกระหายวันคืนผ่านไป ๆ ก็หาวิธีแหวที่จะแสดงให้เห็นว่า โองการของพระเจ้าจะมีมาอีก ซึ่งทำให้ท่านนบีเกิดความลังเลใจ เหตุการณ์วันนั้นมันเป็นอะไรกันแน่ จะเป็นสิ่งที่ตนต้องการอย่างเร้าร้อนหรือไม่ ยิ่งคิดก็ยิ่งกลุ้มใจ ยิ่งนึกก็ยิ่งเศร้าโศก ความรู้สึกร่อยแปดพันเก้ารุ่มกันเข้ามาวนเวียนอยู่ในสมอง ในที่สุดเมื่อความกลุ้มความเศร้าขึ้นถึงขีดสุด ก็ตัดสินใจไม่ปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว จึงได้ขึ้นไปบนยอดเขาสูงตั้งใจจะกระโดดลงมาพบกับความตาย

แต่ก่อนที่เหตุร้ายจะอุบัติขึ้น ท่านญิบรออิลก็ปรากฏตัวให้เห็นและบอกว่า

﴿ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ ﴾ الْمُنَافِقُونَ

“แท้จริงท่านเป็นรอซูลของอัลลอฮ์ (ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา) อย่างแน่นอน”

ท่านนบีก็ดีใจ เลิกล้มความตั้งใจที่จะทำลายตัวเองเสีย กลับไปหาครอบครัว พร้อมด้วยความหวังและความร้อใจ เฝ้าคอยดูอยู่นานเท่านั้น โองการของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของก็คงเจียบอยู่ตามเคย ซึ่งทำให้ท่านนบีปลื้มใจร้อใจเพิ่มขึ้นกว่าคราวก่อน ท่านจึงขึ้นไปบนยอดเขาตั้งใจจะ

ทำลายชีวิต ทันใดนั้นท่านญิบรออิลก็มาบอกอย่างครั่งก่อน ท่านนบีก็ดีใจกลับบ้าน เฝ้าคอยการมาของวะฮีย์ต่อไปอีก คอยเท่าไรก็ยังไม่มา ท่านก็ทำดั่งนั้นอีก ญิบรออิลก็มาบอกอีก เหตุการณ์ได้เป็นอยู่เช่นนั้นหลายครั้งหลายหน ในที่สุดขณะที่ท่านกำลังเดินไปสู่เขาลูกนั้น ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็ได้เห็นท่านญิบรออิลมาในรูปที่เคยปรากฏตัวครั้งแรกภายในถ้ำฮิรออ ท่านรู้สึกกลัวและตกใจมากเหมือนคราวก่อน จึงรีบวิ่งกลับบ้านร้องไห้คนช่วย

“ช่วยเอาเผ้ามาห่มให้ฉันที” แล้วอัลลอฮ์ก็ให้ญิบรออิลนำโองการอายะฮ์ที่ 1 และ 2 แห่งซูเราะฮ์ที่ 74 มาบอกว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الْمَدَّيْنُ * قُمْ فَأَنْذِرْ * ﴾ الْمَدَّيْنُ

“ดูกรผู้เรียกร้องหาเผ้าห่ม จงลุกขึ้นแล้วจงประกาศเถิด”

แต่นั้นต่อมาวะฮีย์ก็ได้ลงติดต่อกันเรื่อยไป ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ รู้สึกโล่งใจดีใจ เพราะแน่ใจแล้วว่า วิธีการและวิถีทางที่จะช่วยให้ญาติมิตรและเพื่อนร่วมโลกหลุดพ้นจากความวิบัติที่ได้พากเพียรพยายามค้นคว้ามาเป็นเวลานานนั้น อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา ได้เปิดให้แล้ว เหมือนได้ทรงประทานแสงสว่างให้แล้ว

ประกาศศาสนา

อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา ใช้ให้รอซูลของพระองค์ประกาศโองการของพระองค์แก่วงศาตมณูญาติที่ใกล้ชิดเป็นเบื้องแรกดังต่อไปนี้

﴿ وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴾ الشعراء ๒๑๐

“และสุเจ้าจงประกาศ (โองการของเรา) แก่วงศ์วานญาติที่ใกล้ชิดเถิด”

บุคคลแรกที่ยอมเชื่อถือตามคำประกาศของรอซูลุลลอฮฺมีทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก ทาส ผู้หญิงคือ ท่านคอดียะฮฺ ผู้ชายคือ ท่านออบูบักร์ เด็กคือ ท่านอะลีบุตรท่านอับดุลิบ ซึ่งมีอายุเพียง 8 ปี และทาสคือ ชัยตุ บุตรฮารีชะฮฺ ท่านผู้นี้เป็นทาสรับใช้ประจำตัวรอซูลุลลอฮฺ พอเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามแล้ว ก็ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไท

สำหรับท่านออบูบักร์นั้น มีความรักใคร่ชอบพอกันรอซูลุลลอฮฺ มาตั้งแต่ก่อนได้รับวะฮีย์ คอยเอาใจใส่ ช่วยเหลือเกื้อกูลทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นที่ปรึกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ มีความสนิทสนมกันมาก ครั้นเมื่อมาเข้ารับนับถืออิสลามแล้ว ก็ไปบอกเล่าแก่คนอื่น ๆ ต่อไป พร้อมกับแนะนำให้คนเหล่านั้นเข้ารับนับถืออิสลามตาม มีหลายคนยอมเชื่อและเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามจากคำแนะนำของท่านออบูบักร์ เช่น ท่านอุสมาน ท่านฎ็อลซะฮฺ และท่านชะฮัด ฯลฯ

ชาวรับสมัยนั้นก็นับถืออัลลอฮฺเป็นพระเจ้าผู้ทรงอำนาจอันยิ่งใหญ่ แต่ทว่าพวกนั้นสำนึกว่าตัวเขาไม่มีความสะอาดบริสุทธิ์พอที่จะเข้าหาพระองค์โดยลำพัง จำเป็นจึงต้องมีสิ่งที่มีอำนาจยิ่งใหญ่เป็นผู้นำทางเข้าไปติดต่อกับอัลลอฮฺอีกต่อหนึ่ง ดังคำที่เขาเหล่านั้นได้ตอบชี้แจงกับรอซูลุลลอฮฺว่า

مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ

“เรามีได้บิฮาดะฮฺ (เคารพสักการะ) สิ่งเหล่านั้น นอกจากเพื่อให้อำนาจเหล่านั้นนำเราให้เข้าใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ”

ดังนั้น โองการของพระองค์ที่ใช้ให้รอซูลของพระองค์นำออกประกาศสั่งสอนแก่คนทั้งหลายเรื่องแรกที่เดียวก็นำคือ ให้เข้าหาอัลลอฮฺ

โดยตรง ให้เคารพบูชาต่อพระองค์โดยเฉพาะ ไม่ต้องนำสิ่งหนึ่งสิ่งใดมามีส่วนร่วมในการบิฮาดะฮฺ (เคารพสักการะบูชา) ถัดไปก็ให้รักใคร่สมัครสมานสามัคคีกัน เคารพสิทธิซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เลิกเป็นศัตรูกัน เลิกทะเลาะวิวาทกัน และ ฯลฯ

เมื่อได้รับคำสั่งจากอัลลอฮฺให้ทำการประกาศโองการของพระองค์ในหมู่ญาติแล้ว ท่านก็ได้พากเพียรพยายามปฏิบัติตามคำสั่งอย่างไม่คำนึงถึงความเหน็ดเหนื่อย เป็นระยะเวลาถึง 3 ปี ผลที่ได้รับไม่มากมายนัก ทั้งนี้เพราะมีมารร้ายคอยยุแหย่ คอยกีดกันขัดขวางอยู่เสมอ บุคคลผู้เป็นมารร้ายผู้นั้นคือ อิบูละฮับกับภรรยา ทุกๆครั้งที่รอซูลุลลอฮฺประกาศโองการของพระเจ้าแก่ผู้ใดและที่ไหน อิบูละฮับเป็นต้องตามไปขัดขวางเสมอ เขากล่าวแก่คนที่กำลังฟังคำประกาศของรอซูลุลลอฮฺอยู่ว่า “อย่าไปเชื่อมัน คนโกหก เรื่องเหลวไหลทั้งนั้น”

ข้างฝ่ายภรรยาก็ให้ความสนับสนุนสามีทุกวิถีทาง พยายามยุคนโน้นแหย่คนนี้ นำเรื่องทางนี้ไปบอกทางโน้น นำเรื่องโน้นมาบอกทางนี้ ทำให้เกิดความซุลมุนวุ่นวายในหมู่วงศ์วานญาติเหล่านั้น นอกจากนั้น ยังได้พยายามกลั่นแกล้งรอซูลุลลอฮฺด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา

ครั้งหนึ่งรอซูลุลลอฮฺได้เชิญบุคคลเหล่านั้นมาประชุมกันที่บนภูเขาซอฟา เมื่อทุกคนมาพร้อมกันท่านก็กล่าวว่า “ถ้าฉันจะบอกกับพวกท่านถึงเรื่องที่ท่านไม่เคยนึกไม่เคยฝันว่าจะเป็นไปได้ พวกท่านจะเชื่อฉันไหม บุคคลเหล่านั้นก็บอกว่า “เชื่อซิ” เพราะพวกเราไม่เคยได้ยินคำเท็จจากท่านเลยแม้แต่น้อย

รอซูลุลลอฮฺ จึงกล่าวว่า “ถ้ากระนั้นก็ดีแล้ว ฉันใคร่จะบอกแก่พวกท่านว่า แท้จริงฉันนี้เป็นผู้แจ้งข่าวร้ายแก่พวกท่านว่า ขณะนี้พวก

ท่านกำลังตกอยู่ระหว่างถูกลงโทษอย่างร้ายแรงจากพระเจ้า ถ้าพวกท่านยังอยู่ในภาวะความเป็นอยู่เช่นปัจจุบันนี้” ทันไดอบูละฮับก็ยืนขึ้นตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า “มุฮัมมัดเอ๋ย ความพินาตจงประสบแก่เจ้าเถิด เจ้าเรียกพวกเรามาชุมนุมก็เพื่อจะบอกกับเราเรื่องนี้นะหรือเลวมาก” ทันได อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ก็ให้ลงโองการของพระองค์ อายะฮฺที่ 1-5 ซูเราะฮฺที่ 111

﴿ تَبَّتْ يَدَا أَبِي هَبٍ وَتَبَّ * مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ * سَيَصْلَىٰ نَارًا
ذَاتَ هَبٍ * وَلَمَّا تَبَّتْ يَدَا أَبِي هَبٍ * فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ﴾ اللّٰه

“ได้พินาตแล้วมือของอบูละฮับ¹ พินาตแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย ทรัพย์สมบัติของเขาและงานของเขา ไม่สามารถจะช่วยให้เขาได้ เขาจะถูกครอกด้วยเพลิงอันลุกช่วงโชติ พร้อมกับภรรยาของเขา ซึ่งเป็นหญิงแบกฟืน² บนต้นคอของนางมีเส้นเชือกที่หยาบซึ่งมาจากเปลือกต้นอินทผลัม”

ประกาศอย่างเปิดเผย

เมื่อได้ทำการประกาศโองการของพระเจ้าอย่างเงียบ ๆ อยู่เป็นเวลา 3 ปี ผลที่ได้ไม่ค่อนจะกว้างขวางนัก อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา จึงได้รับสั่งให้ประกาศอย่างเปิดเผย

¹ ที่ว่าได้พินาตแล้วสองมือของอบูละฮับนั้น เพราะว่าชาวอรับถือกันว่า สองมือเป็น

อวัยวะสำคัญของมนุษย์ การงานทุกอย่างได้ประกอบขึ้นด้วยมือทั้งสองข้าง

² ที่ว่าหญิงแบกฟืนนั้น ก็คือหญิงที่ชอบปากบอน ยุทางโน้นแหงทางนี้ให้เกิดเรื่องผิดใจกัน ให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในสังคมอรับเขาเรียกว่า “หญิงแบกฟืน”

﴿ فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴾ الحجر ๑๔

“สุเจ้าจงเปิดเผยเรื่องที่ถูกเจ้าถูกใช้ (ให้ปฏิบัติ) และจงหันหลังให้แก่พวกมุชริก (คนที่เคารพสิ่งอื่นพร้อมกับอัลลอฮฺ หรือผู้ที่เคารพนับถือสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ)”

เมื่อได้รับคำสั่งเช่นนั้น รอซูลุลลอฮฺก็ได้เริ่มประกาศศาสนาอย่างเปิดเผย โดยใช้บ้านของท่านอัครกอมเป็นสำนักเผยแพร่และเป็นที่ชุมนุมระหว่างพวกที่ได้ฮิมานแล้ว เพื่อปรึกษาหารือ และคอยรับฟังโองการที่จะได้ลงต่อมา

ครั้งหนึ่งท่านรอซูลุลลอฮฺได้เชิญวงศาตคณาญาติของท่านมาประชุมพร้อมกันที่บ้านอัครกอม เมื่อบรรดาญาติเหล่านั้นได้มาพร้อมกันแล้ว ท่านรอซูลได้พยายามชี้แจงแสดงเหตุผล เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นเลิกการเคารพสักการะที่หลงผิด ตลอดจนการประพฤติปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม บางคนก็ยอมเชื่อถือ บางคนก็ไม่ยอมเชื่อ แต่แม้กระนั้นก็ไม่มีการก้าวร้าวโต้เถียงกับท่าน นอกจากอบูละฮับ เขากล่าวคัดค้านอย่างรุนแรงว่า

“มุฮัมมัดเป็นหลานของเรา เป็นคนหนึ่งในวงศ์ตระกูลของเรา แต่มุฮัมมัดกำลังนำศาสนาใหม่มาให้พวกเรา ซึ่งเป็นศาสนาที่จะมาทำลายล้างศาสนาตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมที่บรรพบุรุษของเราได้นับถือกันมาหลายชั่วคนแล้ว โดยเหตุนี้ ถ้าประชาชาติได้รับทั้งหมดได้รู้เรื่องนี้เข้า ก็จักพากันแค้นเคืองเขามาก ในที่สุดเขาเหล่านั้นก็จะช่วยกันสังหารเขาอย่างแน่นอนโดยไม่ต้องสงสัย

ฉะนั้น ก่อนที่มุฮัมมัดจะถูกคนอื่นสังหาร พวกเราควรร่วมมือร่วมใจช่วยกันสังหารเสียเองก็จะดีกว่า ถ้าพวกท่านปล่อยให้คนอื่น

ทำลายมุฮัมมัด วงศ์ตระกูลอันสูงส่งของพวกเราก็จะเสียดังดีศรี ทุกคนจักต้องได้รับความอับอายขายหน้า แต่พวกท่านจะช่วยกันปกป้องรักษามุฮัมมัดให้พ้นจากการประทุษร้ายของชาวอริเหล่านั้น ก็ขอให้ทุกคนจงคิดดูให้รอบคอบ พวกเราเพียงหยิบมือเดียว เมื่อเทียบกับจำนวนชาวอริทั้งหมด โทษเลยจะสามารถต่อต้านได้”

คำขูข่มปลุกปั่นของอบูละฮับไม่ทันจะได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์ ในระหว่างที่ประชุม ก็ต้องมาถูกตัดลงด้วยคำรับรองของท่านอบูฏอลิบ ที่กล่าวออกมาจากหัวใจอย่างหนักแน่น เอาจริงเอาจังว่า “ในนามของอัลลอฮ์พระเจ้า ฉันขอสาบานว่า トラบไตที่ลมหายใจของฉันยังมีอยู่ トラบไตนั้นฉันจักป้องกันรักษา และคุ้มครองมุฮัมมัดจนสุดความสามารถ” ที่ประชุมเงียบกริบ แล้วก็พากันจากไปอย่างสงบ

ตั้งแต่นั้นมา รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ออกประกาศสั่งสอนทุกหนแห่งที่มีประชาชนชุมนุมกัน ในงานทุกแห่งที่เขาจัดให้มีขึ้น โดยมีท่านอบูฏอลิบติดตามไปด้วยเพื่อคุ้มครอง และทุก ๆ ครั้งที่รอซูลุลลอฮ์ ออกไปเผยแพร่ศาสนา ก็จักต้องมีมารร้ายคืออบูละฮับ ติดตามไปคอยขัดขวางอยู่เสมอ เขากล่าวแก่ประชาชนที่มารุมฟังการประกาศศาสนาของรอซูลุลลอฮ์ว่า “พวกท่านทั้งหลายอย่าไปเชื่อมัน แท้จริงมันเป็นคนกลับกลอกเปลี่ยนศาสนา มันเป็นคนโกหก สิ่งของมันนำมาบอกกับพวกท่านนั้นเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งสิ้น”

จะอย่างไรก็ตาม ประชาชนก็มีได้เชื่อฟังคำขู่ข่มของมารร้าย ได้พากันยอมเข้ารับนับถือศาสนา อิสลามเป็นจำนวนมาก ส่วนพวกที่ยังไม่เลื่อมใสก็มีได้โต้แย้งคัดค้านอย่างไร การประกาศศาสนาตอนแรก ๆ ชาวอริโดยทั่วไปส่วนมากมิได้สนใจอะไรนัก ปล่อยให้ผ่านไปโดยเสรีภาพ ใครจะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่สมัครใจ แต่ต่อมารอซูลุลลอฮ์

ﷺ ได้อธิบายได้ประชาชนฟังว่า บรรดาสิ่งที่นับถือกราบไหว้กันอยู่นั้น หาใช้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ ไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด บรรดารูปจำลองต่าง ๆ นั้น มนุษย์เป็นผู้ทำมันขึ้นมา แล้วก็กลับมากกราบไหว้เคารพบูชา มันเป็นเรื่องที่โง่เขลาอย่างที่สุด สิ่งเหล่านั้นจะไม่สามารถช่วยอะไรได้ คุณก็ให้ไม่ได้ โทษก็ป้องกันไม่ได้ มันเป็นแต่เพียงวัตถุธรรมดาอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับก้อนกรวดก้อนหินที่ทิ้งอยู่เกลื่อนกลาดตามผืนดินทั้งหลาย

การประพฤติปฏิบัติ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ที่กำลังยึดถือกันอยู่ทุกวันนี้ โดยอ้างว่าเป็นศาสนาของท่านนบีอิบรอฮีม (อะลัยฮิสสลาม) นั้นเป็นความเข้าใจผิด แท้จริง ศาสนาของท่านนบีอิบรอฮีมนั้นคือ อิสลาม สอนให้นับถืออัลลอฮ์องค์เดียว โดยเฉพาะ ให้รักใคร่กัน สามัคคีกัน ให้คนมั่งมีช่วยเหลือคนยากจน คนแข็งแรงช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ ไม่ให้ข่มเหงรังแกกัน ทะเลาะวิวาทกัน เป็นศัตรูกัน ฯลฯ

ชาวอริทั่ว ๆ ไปก็ลุกฮือขึ้นทำการต่อสู้ขัดขวาง โดยกล่าวว่า รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ประนามสิ่งอันเป็นที่เคารพบูชาของพวกเขาเป็นเชิงดูหมิ่นเหยียดหยามและตำหนิติเตียนเหล่าบรรพบุรุษ ว่าเป็นผู้โง่เขลาเบาปัญญา แต่เดิมศัตรูของท่านรอซูลมีเพียง 3-4 คนคือ อบูละฮับกับ ภรรยา, อบูญะฮัล, อุกบะฮ์ บุตรอุมุฏไกฏ และอัลวะลีด บุตรอัลมุคิเราะฮ์ แต่บัดนี้มีชาวอริทั่วทั้งเมืองเพิ่มจำนวนขึ้นอีก จึงเป็นเรื่องที่น่ากลัวมิใช่น้อย ดังนั้น อัลลอฮ์ ชูบฮานะฮ์วะตะอะลา จึงมีคำสั่งถึงรอซูลของพระองค์ว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ

رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَخْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ ﴾

“ดูกรผู้เป็นรอซูล สุเจ้าจงเผยแพร่สิ่งที่ได้ถูกส่งลงมาให้แก่สุเจ้า และหากว่าสุเจ้ามิได้ปฏิบัติตามนั้น (ด้วยการปิดบังอำพรางไว้ หรือแม้แต่หนึ่งงูเห่าให้ล่าเข้าไป ก็นับว่าสุเจ้ามิได้เผยแพร่โองการของพระองค์ ย่อมจะมีความผิดได้รับโทษ) และอัลลอฮ์กำลังปกป้องรักษาสุเจ้าให้พ้นจากการข่มเหงการปองร้ายของปวงชนอยู่อย่างใกล้ชิด”

โองการอายะฮ์นี้ รอซูลุลลอฮ์ได้รับ ณ ตำบลมินาในวันที่มีงานชุมนุมใหญ่ เมื่อญิบรออิลได้นำโองการนี้มาแจ้งแก่ท่านรอซูล แล้วท่านก็ประกาศขึ้นว่า

“ดูกรประชาชนทั้งหลาย มีใครบ้างที่จะช่วยเหลือฉันในอันที่จะเผยแพร่บรรดาโองการของพระผู้อภิบาลของฉันและสวรรค์ก็จะให้แก่พวกท่าน”

ดูกรประชากรทั้งหลาย จงเปล่งวาจาออกมาว่า “ไม่มีเจ้าใด ๆ นอกจากอัลลอฮ์ และฉันเป็นรอซูลมายังพวกท่าน” แล้วพวกท่านจะได้ชัยชนะ และความดีความประเสริฐและสวรรค์จะเป็นของพวกท่าน”

ทันใดนั้นประชาชนที่ชุมนุมกันอยู่ ณ ที่นั้น ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ผู้ชายและผู้หญิง ต่างก็หยิบทรายและก้อนกรวดขว้างปามายังร่างของรอซูลุลลอฮ์เป็นท่าฝน ปากก็พากันร้องตะโกนว่า “อ้ายคนโกหก อ้ายคนกลับกลอกเป็นคนเปลี่ยนศาสนา”

แต่ทว่าในกลุ่มชนผู้บ้าคลั่งเหล่านั้น ก็ยังมีพลเมืองดี ผู้เมตตาจิตโดดเข้ามาบังรอซูลไว้ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็กล่าววิงวอนต่อพระเจ้าว่า

“โอ้อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงนำพวกของข้าพระองค์สู่ทางเที่ยงตรงเถิด แท้จริงพวกเขายังไม่รู้ว่าจะไรดีอะไรชั่ว อันใดถูกอันใดผิด และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้ชนะจิตใจของพวกเขา ในอันที่พวกเขาจะยอมรับฟังคำที่พระองค์เรียกร้องพวกเขาไปสู่การจงรักภักดีต่อพระองค์”

แทนที่รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จะวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าให้ลงโทษแก่พวกที่ทำร้าย ท่านกลับวิงวอนขอให้ประทานแสงสว่างให้แก่เขาเหล่านั้น นี่คือน้ำใจของผู้ที่ถูกเลือกให้เป็นรอซูล เป็นน้ำใจที่สิ้นแล้วซึ่งความพยาบาทอาฆาต มีแต่การให้อภัยและความเมตตาสงสาร แล้วท่านอับบาสก็มาพาขอซูลุลลอฮ์ออกไปจากวงล้อมของประชาชน และได้ขับไล่คนเหล่านั้นออกไปหมด

การต่อต้าน

โดยที่มั่นใจแล้วว่า งานที่ได้รับมอบหมายมาจากพระผู้เป็นเจ้าของนั้น เป็นวิถีทางที่จะนำวงศ์าคณาญาติ และพี่น้องร่วมชาติตลอดจนชาวโลกทั้งผองให้ออกพ้นจากความมืด พ้นจากความป่าเถื่อน รอซูลุลลอฮ์จึงมีความภาคภูมิใจ ยอมสละทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิตในการรับใช้ผู้เป็นเจ้าของ โดยไม่หวั่นเกรงต่ออำนาจใด ๆ ทั้งสิ้น และไม่คำนึงถึงความยากลำบากความเหน็ดเหนื่อย ตลอดจนความเจ็บปวดใด ๆ ที่ได้รับจากการประทุษร้ายของพวกศัตรู

การประกาศศาสนาในเวลาต่อมาได้รับผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ คนที่ลืมหูลืมตา ใช้สติปัญญาพิจารณาถึงเหตุผลก็ได้พบความจริงยอมรับฟังคำเรียกร้องเพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ

เมื่อพวกฝ่ายที่ต่อต้านได้พบเห็นว่่างานของรอซูลุลลอฮ์เริ่มขยายกว้างออกไปอย่างรวดเร็ว ก็เกรงว่าการเคารพนับถือตลอดจนการประพฤติปฏิบัติที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ยึดถือกันมาเป็นเวลานานหลายชั่วคนนั้น จักต้องมาถูกทำลายหมดสิ้นลงในคราวนี้ ขึ้นป่ล่อยให้รอซูลุลลอฮ์ทำการเผยแพร่ศาสนาใหม่ต่อไป พวกเขาจึงรวมหัวกันวางแผนการในอันที่จะทำการต่อต้านทุกวิถีทาง

แต่เพียงรอซูลุลลอฮ์คนเดียว การที่จะกำจัดเรื่องนี้ก็ไม่ยากนัก แต่ยังมีผู้สนับสนุน ผู้ช่วยเหลือคุ้มครองป้องกันที่เป็นบุคคลสำคัญ ๆ ที่ประชาชนพากันเคารพนับถืออีกหลายคน โดยเฉพาะท่านอบูฏอลิบซึ่งประชาชนชาวกูไรช์และชาวอรับโดยทั่วไปให้ความเคารพนับถืออยู่มาก

ดังนั้นแผนการต่อต้านขั้นต้นได้ตกลงกันให้จัดการโดยสันติวิธีก่อน คือขั้นแรกที่ประชุมได้ตกลงให้พากันไปหาท่านอบูฏอลิบ ขอร้องให้ท่านห้ามปรามหลานของท่าน มิให้ดำเนินคดีสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขา นับถือเป็นพระเจ้า และให้เลิกประณามว่าบรรพบุรุษของพวกเขาเป็นค่นใจ่งมงาย ตกอยู่ในความหลงผิด ท่านอบูฏอลิบก็ได้ตอบกับประชาชนเหล่านั้นอย่างดีและรับจะว่ากล่าวให้ แล้วพวกนั้นก็พากันแยกกลับไป คอยดูผลที่จะเกิดขึ้นต่อไป

ครั้นเมื่อถึงเวลา รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ออกทำการเผยแพร่ศาสนาใหม่ ดังที่เคยทำมาแล้วเป็นประจำ เมื่อฝ่ายพวกที่ตั้งตัวเป็นปรปักษ์ได้ประจักษ์เช่นนั้น ทั้งได้พบอีกว่าท่านอบูฏอลิบก็ยังเป็นองครักษ์คอยคุ้มครองอยู่เช่นเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเลย พวกนั้นจึงพากันเป็นเดือดเป็นแค้น ได้พากันไปหาท่านอบูฏอลิบอีกเป็นครั้งที่สอง คราวนี้พวกนั้นได้ต่อว่าต่อขานกับท่านอย่างรุนแรง ในที่สุดก็ยื่น

ข้อเสนอว่า “พวกเราไม่สามารถจะทนฟังหลานของท่านประณามบรรดาพระเจ้าของพวกเรา และดำเนินคดีบรรดาบรรพบุรุษของพวกเรา ตลอดจนการกล่าวหาว่าพวกเราใจ่งมงายได้อีกต่อไปแล้ว พวกเราขอร้องให้ท่านเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งในสองอย่างต่อไปนี้ คือ ท่านจะห้ามปรามหลานของท่านหรือไม่ ถ้าท่านไม่ห้ามก็จงอนุญาตให้พวกเราเป็นผู้ห้าม ดังนั้นถ้าท่านไม่ยอมทำอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่พวกเราเสนอมานี้ ก็โปรดรับทราบไว้ด้วยว่า ท่านกับพวกเราจักต้องผิดใจกัน”

เมื่อประชาชนเหล่านั้นจากไปแล้ว ท่านอบูฏอลิบก็เรียกรอซูลุลลอฮ์ ﷺ เข้ามาหา แล้วเล่าให้ฟังว่า ประชาชนชาวอรับได้พากันมาขอร้องให้ลู่ห้ามปรามหลาน ให้งดการเผยแพร่ศาสนาใหม่ เว้นการประณามบรรดาสิ่งที่เขากราบไหว้เสียที ถ้าหลานไม่เชื่อ พวกเขาก็จะรุกรานเราเพื่อทำร้ายหลาน

รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ตอบกับลู่ว่า “ฉันขอสาบานด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ ฉันจะไม่ยอมหยุดยั้งเป็นเด็ดขาด แม้เขาเหล่านั้นจะนำเอาดวงอาทิตย์มาใส่ให้ในฝ่ามือข้างขวาของฉัน ฉันก็จะไม่ยอมเลิกล้มงานของฉัน จนกว่าอัลลอฮ์จะให้งานที่ฉันกำลังปฏิบัติอยู่นี้สัมฤทธิ์ผลสมบูรณ์ หรือว่าฉันได้ทำลายล้างบรรดาสิ่งเท็จเหล่านั้นให้พินาศหมดสิ้นไปแล้ว

ท่านอบูฏอลิบ เมื่อได้ฟังคำยืนยันความตั้งใจอย่างหนักแน่นเช่นนั้นก็พูดว่า “ถ้ากระนั้นก็ตามใจหลาน จงดำเนินงานของหลานต่อไปเถิด ฉันขอสาบานด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ ฉันจะไม่ยอมป่ล่อยให้หลานตกไปอยู่ในมือของคนเหล่านั้นเป็นอันขาด

วันรุ่งขึ้น รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็คงออกทำการเผยแพร่ศาสนา พร้อมด้วยขบวนคุ้มกันเช่นเดิม เมื่อฝ่ายปรีกษีได้ประสบกับความผิดหวังอีกเป็นครั้งที่สอง ต่างก็มีความโกรธแค้นเดือดดาลอย่างยิ่ง พวกเขาได้ยกพวกไปหาอับดุลิบบ์อีก คราวนี้ได้นำเด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อ อุมาระฮะฮ์ บุตรของอัลละลิต ไปด้วย

พอไปถึงก็เปิดฉากการต่อว่าต่อขานกันอย่างรุนแรงยิ่ง เมื่อได้ระบายความเคียดแค้นพอสมควรแล้ว ก็เสนอความต้องการต่ออับดุลิบบ์ว่า “พวกเราได้พาเด็กคนนี้มามอบให้แก่ท่าน เพื่อให้ท่านเลี้ยงไว้เป็นลูก แล้วขอให้ท่านมอบหลานของท่านให้แก่พวกเรา เพื่อเราจะนำเอาไปฆ่าเสีย

ท่านอับดุลิบบ์ก็ตอบกับพวกนั้นว่า “ชื่อเรียกร่องของพวกท่านมันช่างเป็นชื่อเรียกร่องที่น่าเกลียดน่าชังอะไรเช่นนั้น พวกท่านจะเอาลูกของพวกท่านมาให้เราเลี้ยง แล้วจะให้เรามอบหลานของเราไปให้ท่านฆ่า ช่างเป็นเรื่องตลกที่น่าขบขันอย่างสิ้นดี”

เมื่อได้พยายามทุกวิถีทางแล้ว ก็หาได้ประสบผลสำเร็จไม่ เขาเหล่านั้นจึงได้เรียกประชุมกันอีกเพื่อหารือในอันที่จะวางแผนการขั้นต่อไป และในขณะที่กำลังหารือกันอยู่นั้น มีบุคคลผู้หนึ่งชื่อ อุตบะฮ์ บุตรของ รบีอะฮ์ ได้เสนอตัวขึ้นมารับอาสาที่จะไปเจรจากับรอซูลุลลอฮ์เอง โดยเขาหวังว่าเขาจะสามารถปฏิบัติงานครั้งนี้ให้เป็นผลสำเร็จ ที่ประชุมก็ยินยอมตามข้อเสนอแนะ

เมื่ออุตบะฮ์ไปถึงที่พักของรอซูลุลลอฮ์ แล้วก็เดินเลยเข้าไปถึงตัวรอซูลุลลอฮ์ เมื่อได้ทักทายปราศรัยกันแล้ว อุตบะฮ์ผู้เป็นทูตสันติก็กล่าวขึ้นว่า

“มุฮัมมัดผู้เป็นหลานของเรา พวกเราตลอดจนประชาชนชาวอรับทั่วไป ทั้งรักและเคารพนับถือท่าน ในฐานะที่ท่านเป็นบุคคลที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณธรรมความดี โดยเฉพาะพวกกุไรช์ ให้ความเคารพนับถือท่านในฐานะที่ท่านเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง การที่ท่านได้นำเอาเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่มาให้แก่พรรคพวกของท่านครั้งนี้ เป็นสาเหตุที่ทำให้วงศาตคณาญาติของท่านตลอดจนพรรคพวกของท่านแตกแยกกัน ท่านได้ประณามบรรดาสิ่งๆ ที่พวกเราเคารพนับถือกราบไหว้มาหลายชั่วอายุคนแล้วอย่างเสียหาย ท่านได้กล่าวเตือนเราว่าเป็นผู้โง่เง่ามง่าย หลงอยู่ในทางที่ผิด ทั้งท่านได้ประณามบรรพบุรุษของเราว่าเป็น กาเฟร (ผู้ไม่ยอมเชื่อความจริง)

ทั้งนี้ นับว่าเป็นเหตุการณ์ที่ร้ายแรงที่สุด ท่านรู้หรือเปล่าว่าประชาชนชาวอรับมีความรู้สึกเกลียดชังท่าน โกรธเคืองท่านถึงขีดสุดแล้ว ท่านทำเช่นนี้เพื่อประสงค์อะไร ดังนั้นฉันใคร่จะขอร้องให้ท่านตั้งใจสงบสติอารมณ์ฟังข้อเสนอของฉัน แล้วตรึกตรองดูให้ดี”

รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ตอบด้วยความอ่อนน้อมว่า “ท่านผู้เป็นญาติที่รักของฉัน เชิญท่านพูดเรื่องของท่านต่อไปเถิด ฉันพร้อมเสมอที่จะฟังท่านพูด”

ดังนั้น อุตบะฮ์จึงพูดต่อไปว่า “ฉันใคร่จะขอร้องให้ท่านยุติการนำศาสนาใหม่มาเผยแพร่กับพวกเรา ขอให้ท่านเลิกประณามบรรดาสิ่งๆ ที่เคารพสักการะบูชาเสียอย่างเด็ดขาด หากท่านยินยอมตามที่ฉันขอร้องมานี้ ท่านจะต้องการอะไรพวกเราจะช่วยกันทำให้ความปรารถนาของท่านสัมฤทธิ์ผลทุกประการ ท่านต้องการทรัพย์สมบัติหรือ ? เราจะช่วยกันเสียสละ แล้วรวบรวมทรัพย์สมบัติเหล่านี้มามอบ

ให้แก่ท่าน จนกระทั่งเปลี่ยนฐานะจากคนยากจนเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ กลายเป็นมหาเศรษฐีขึ้นมาอย่างง่ายดาย

ท่านต้องการเกียรติยศ ตำแหน่งหน้าที่หรือ ? พวกเราทั้งหมดจะยอมยกให้ท่านเป็นประมุขผู้ทรงอำนาจเด็ดขาดของพวกเรา เราจะนับถือคำสั่งของท่านเป็นประกาศิต และเราจะยกให้ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกเรา

หรือว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้สึกหนักไปทางกามคุณ ? เราก็คงเห็นสตรีที่ทั้งสาวและสวยจากลูกหลานของพวกเราสัก 10 คนมา มอบให้เป็นภริยาของท่าน

หรือว่าท่านถูกภูตผีปีศาจมันเข้าสิงสู่นิจิตใจ พวกเราก็คงหาหมอที่ทรงคุณอันยอดเยี่ยมมาเยี่ยวยา บัดเป่า ขับไล่ให้ออกไป”

เมื่ออุตบะฮ์พูดจบลงแล้ว รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็พูดว่า “ดีแล้ว เชิญท่านฟังเรื่องของฉันบ้างแล้วท่านก็อ่านอัลกุรอาน ซูเราะฮ์ที่ 41 ตั้งแต่อายะฮ์ที่ 1 ถึงอายะฮ์ที่ 14 ทันใดนั้นอุตบะฮ์ก็เอามือของตนปิดปากรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ด้วยความตกใจกลัว พร้อมกับกล่าวว่า “ขออย่าให้เป็นไปเช่นนั้นเลย” ทั้งนี้ก็เพราะว่าในอายะฮ์เหล่านั้นได้บอกว่า “อัลลอฮ์ได้ส่งรอสูลของพระองค์ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาสามัญ ให้นำโองการของพระองค์มาชี้แจงสั่งสอนให้รู้จักพระเจ้า ให้รู้ว่าพระองค์ทรงมหาอำนาจยิ่งใหญ่เพียงไร พระองค์ได้ทรงประทานความกรุณาเมตตาแก่มนุษยชาติอย่างไร ให้มนุษย์ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มนุษย์กลับไม่ยอมเชื่อฟัง คงต่อต้านอยู่ตามเดิม พระองค์ก็ทรงบอกให้รู้ล่วงหน้าว่า พวกที่ยังขึ้นต่อต้านไม่ยอมรับคำสั่งของ

พระองค์นั้น **จักต้องได้พบกับความพินาศล่มจมเช่นเดียวกับพวกอ้าวและชะมูด ซึ่งได้ถูกทำลายสูญสิ้นไปหมด”**

อุตบะฮ์ได้กลับมาบอกกับพรรคพวกว่า “ฉันขอสาบานด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ว่า คำพูดที่ฉันได้ยินมานั้นเป็นคำพูดที่แปลกประหลาดมาก ไม่ใช่กาพย์กลอนโคลงฉันท์ ไม่ใช่ถ้อยคำที่หลอกลวง ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังฉันเถิด เรื่องราวที่ฉันได้ยินได้ฟังมานั้น เป็นคำบอกเล่าว่าจะเกิดเหตุร้ายแรงอย่างที่สุดในชั้นสุดท้าย ดังนั้นฉันใคร่ขอร้องให้ท่านทั้งหลาย ฟังปล่อยมุฮัมมัดไปตามเรื่องของเขาเถิด อย่าไปเอาใจใส่กับเขาเลย ถ้าประชาชนทำร้ายมุฮัมมัดได้ เรื่องของเขาก็จะยุติไปเอง ถ้าประชาชนพากันเลื่อมใสเชื่อฟังคำของมุฮัมมัด เขาก็จะได้รับเกียรติยศอันสูงส่ง ซึ่งเกียรติอันนั้นก็คือเกียรติของพวกเราด้วย

พวกนั้นก็พูดกับอุตบะฮ์ว่า “นั่นแหละ ท่านได้ถูกมุฮัมมัดล่อลวงเสียเรียบร้อยแล้ว พวกเราไม่เห็นชอบด้วยกับข้อเสนอของท่าน เราจะดำเนินการขัดขวางต่อไปจนกว่าจะประสบผลสำเร็จ”

การขัดขวางขั้นต่อไป

เมื่อการเจรจาดังนี้ต้องประสบความล้มเหลวลงทำนองเดียวกับครั้งก่อน ๆ อีก ทางฝ่ายปรปักษ์ก็เริ่มแผนการขั้นต่อไป โดยยกพวกติดตามรอซูลุลลอฮ์ไปทุกหนทุกแห่งที่ท่านไปทำการประกาศศาสนา แล้วก็ช่วยกันส่งเสียงต่าง ๆ นานา ประณามว่าเป็นคนบ้าคนบอบ้าง ทำการกีดกันมิให้ประชาชนเข้าฟังการชี้แจงสั่งสอนบ้าง ทำการข่มเหงรังแกบ้าง บางคนก็ไปขุดหลุมแล้วสูมไฟตักไว้ตามทางที่รอซูลุลลอฮ์เดินไปมา เพื่อให้ก้าวถลาลงไปในกองไฟ บางครั้งก็ช่วยกันนำ

ปฏิภูลไปขวางไว้ตามประตูบ้านบ้าง บ่อยครั้งที่รอซูลุลลอฮฺเข้าไป ประกอบอิบาดะฮฺ (นมัสการ) ในมัสยิดอัลฮะรออม ก็มีคนเข้าไปทำการ ชัดขวางมิให้ประกอบพิธีการได้สะดวกสบาย

ข้างฝ่ายรอซูลุลลอฮฺ ﷺ ทุกครั้งที่ได้รับการกลั่นแกล้งการ ชัดขวางตลอดจนการล้อเลียนจากฝ่ายปรักษัณานาประการ ท่านก็ มิได้แสดงอาการเกรียวกราดด้วยอารมณ์ฉุนเฉียวแม้แต่น้อย ท่านกลับ สนองความหยาบช้าเหล่านั้นด้วยจิตใจเยือกเย็น โต้ตอบด้วยถ้อยคำที่ อ่อนน้อม

ทั้งนี้ ทำให้เหล่าปัญญาชนที่ไม่ใช่พวกมิจชาติฐิเกิดความรู้สึก เห็นใจ เอ็นดูสงสารท่านรอซูลุลลอฮฺ ประกอบกับสามารถมองเห็นว่า อันใดดีอันใดชั่ว ใครถูกใครผิด จึงพากันเข้ารับนับถือศาสนาใหม่ ตามที่ท่านรอซูลุลลอฮฺนำมาประกาศสอน เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนตัวท่านรอซูลุลลอฮฺเองก็ได้รับการเคารพนับถือการยกย่องจาก บุคคลเหล่านั้นกว้างขวางยิ่ง ๆ ขึ้น คนที่ทำการชัดขวางล้อเลียน ส่วนมากพากันกลับใจ ล้มเลิกการกระทำอันหยาบช้าลามกเหล่านั้น ปลีกตัวออกจากพวกมิจชาติฐิต่อไป

จำนวนผู้เลื่อมใสศรัทธาวันก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น ทำให้กำลังทาง ฝ่ายต่อต้านอ่อนแอลง

เมื่อแผนการขั้นที่สองต้องประสบกับความล้มเหลวลงอีก แผนการขั้นที่สามก็ถูกนำออกมาใช้ กล่าวคือ ฝ่ายปรักษัได้รามือจาก การชัดขวางรอซูลุลลอฮฺ แล้วหันมาเล่นงานบรรดาผู้ศรัทธาที่มีกำลัง อ่อนแอ อันได้แก่ผู้ที่ยากจน ผู้ขาดพรรคพวกที่จะคอยคุ้มกัน และผู้ที่ ไร้อำนาจวาสนา ด้วยการทำการทารุณอย่างโหดร้ายด้วยวิธีการต่าง ๆ

นานา อาทิเช่น จับไปขังลิม ปล่อยให้อดอาหารอดน้ำบ้าง เมียนตีบ้าง และวิธีการอื่น ๆ อีกมากมาย

การทำทารุณค้อย ๆ เพิ่มความรุนแรงยิ่ง ๆ ขึ้น จนกระทั่งบาง คนถึงแก่ความตายด้วยการทารุณเหล่านั้น

ท่านบิลาล ถูกทารุณด้วยการโบยด้วยหนัง ถูกลากไปบนพื้น ทรายที่ร้อนเป็นไฟ และถูกมัดนอนหงายบนพื้นทรายท่ามกลาง แสงอาทิตย์ที่ร้อนแรง มีก้อนหินทับอยู่บนหน้าอก

ครอบครัวของท่านอัมมาร บุตรยาซิบ อันมีพี่ชายกับบิดา มารดาของเขา ถูก نابด้วยแผ่นเหล็กเผาไฟ จนกระทั่งตายหมด นอกจากตัวเขากับพี่ชาย

และ ค็อบบับ บุตรของอัลวะลีด ถูกเหล็กแหลมเผาไฟทิ่ม แหวงเข้าไปทางทวารหนักจนกระทั่งถึงแก่ความตาย

ทั้งนี้เพื่อความมุ่งหมายสองประการคือ

ก. เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นกลับใจเลิกนับถือศาสนาใหม่ กลับมานับถือศาสนาเดิม

ข. เพื่อทำให้เกิดความกลัวครั้นคร้ามแก่บุคคลอื่น ๆ และ บุคคลที่จะมารับนับถือใหม่

แต่ความมุ่งหมายทั้งสองประการนั้นไม่สัมฤทธิ์ผลอีกตามเคย บรรดาบุคคลที่ถูกทรมานเหล่านั้น ไม่มีสักคนเดียวที่ยอมกลับใจ คง ยืนหยัดอยู่ท่านกลางแสงสว่างด้วยความอดทน ยอมเสียสละแม้กระทั่ง ชีวิต และแม้การทรมานที่พวกนั้นได้กระทำกับบรรดามุสลิม (ผู้ศรัทธา) ดังกล่าวจะรุนแรงโหดร้ายเพียงไร ก็หาเป็นเหตุที่จะก่อความหวาดกลัว ให้แก่ผู้ที่เห็นความจริงไม่ ต่างพากันเข้ารับนับถือศาสนาใหม่กันอยู่

เรื่อง ๆ เมื่อฝ่ายต่อต้านได้พบว่าแผนการขั้นนี้ไม่ได้ผลสมดังความมุ่งหมาย ต้องล้มเหลวอีกจึงได้พากันไปหา ท่าน รอซูลุลลอฮ์ ﷺ อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย โดยยื่นข้อเสนอสองประการคือ

ข้อแรก ขอร้องให้ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ หันมากราบไหว้บรรดาเจ้าของพวกเขาบ้าง แล้วพวกเขาก็จักกราบไหว้พระเจ้าของท่านบ้าง ทันใดนั้นอัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ก็ได้ประทานโองการของพระองค์ ซูเราะฮฺที่ 109 ซึ่งมีความหมายว่า

“ดูกร มุฮัมมัด จงบอกพวกกาเฟร (ผู้ไม่ยอมศรัทธา) เหล่านั้นเถิดว่า ฉันจะไม่กราบไหว้สิ่งที่พวกท่านกราบไหว้ และพวกท่านก็จะไม่กราบไหว้สิ่งที่ฉันกราบไหว้ ศาสนาของพวกท่านก็เป็นศาสนาของพวกท่าน และศาสนาของฉันก็เป็นศาสนาของฉัน (ความจริงกับความเท็จย่อมแยกออกจากกัน มันจะผสมผสานกันหาได้ไม่)”

เมื่อข้อเสนอที่หนึ่งตกไป พวกนั้นก็เสนอ **ข้อที่สอง** ต่อไป คือพวกเขาขอรับรองรอซูลุลลอฮ์ให้ตัดข้อความที่ประณามสิ่งที่เขากราบไหว้กัน และประณามพิธีการไหว้ของเขา ออกเสียจากอัลกุรอาน หรือไม่ก็เปลี่ยนกุรอานใหม่ที่ปราศจากข้อความดังกล่าว อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา จึงสั่งให้รอซูลของพระองค์ตอบแก่พวกนั้นว่า

ความว่า “จงบอกเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงอัลกุรอานจากความคิดเห็นของฉันได้ ฉันจะไม่ปฏิบัติสิ่งหนึ่งสิ่งใด นอกจากโองการที่ได้ถูกประทานให้แก่ฉัน”

อพยพครั้งแรก

เมื่อเจรจาครั้งสุดท้ายต้องสิ้นสุดลงด้วยความล้มเหลว เช่นเดียวกับคราวก่อน พวกมิจนาทิจิก็เกิดความบ้าคลั่งตีเดือด พากันอาละวาดเป็นการใหญ่โดยไม่เลือกหน้าว่าเป็นใคร บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายได้รับการข่มเหงรังแกหนักยิ่งขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะผู้ที่เข้าไปประกอบพิธีการในมัสยิด จะต้องถูกทำร้ายถูกขัดขวาง แม้กระทั่งรอซูลุลลอฮ์เอง การปะทะกันด้วยกำลังจึงอุบัติขึ้นบ่อยครั้ง

ดังนั้น เพื่อจะผ่อนคลายความทุกข์ทรมานของบรรดาสาวกผู้ซื่อสัตย์ให้เบาบางลงบ้าง รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จึงได้ออกคำสั่งให้บรรดาสาวกจำนวน 15 คน เป็นชาย 11 คน หญิง 4 คน ในจำนวนนี้มี **ท่านอุษมาน บุตรอัฟฟาน** กับภรรยาคือ **ท่านรูกัยยะฮ์** บุตรสาวท่านรอซูลุลลอฮ์ ออกเดินทางอพยพไปอาศัยอยู่ ณ เมืองอัลฮับชะฮ์ (อบิสสิเนีย)

การอพยพครั้งนี้เกิดขึ้นในปีที่ 5 หลังจากท่านนบีมุฮัมมัดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรอซูล ซึ่งเป็นการลี้ภัยครั้งแรกในอิสลาม

คณะผู้ลี้ภัยชุดนี้ ไปพำนักอาศัยอยู่ได้เพียงระยะเวลา 3 เดือนก็พากันเดินทางกลับสู่บ้านเกิดเมืองนอนของตน เพราะทนความเงิบเหงาว่าเหวไม่ไหว โดยที่ไปอยู่กันจำนวนน้อย ท่ามกลางความไม่คุ้นเคยทุกด้านทุกมุม ประกอบกับไม่มีโอกาสได้รับข่าวคราวจากทางบ้านเลยแม้แต่น้อย

ในปีเดียวกันนี้ มีเหตุการณ์สำคัญอย่างอุบัติขึ้นในประวัติศาสตร์อิสลาม ผู้เขียนเห็นว่าท่านผู้อ่านควรจะได้ทราบไว้ จึงได้นำมาเล่าไว้ ณ ที่นี้

เหตุการณ์ที่วุ่นวายนี้คือ การเข้ารับนับถืออิสลามของผู้ยิ่งใหญ่สองท่านคือ ท่านฮัมซะฮฺ ลุงของท่านรอซูลุลลอฮฺ กับ ท่านอุมร์ บุตรอัลค็อฎฏ็อบ

ที่ว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญนั้น ก็เพราะว่าท่านทั้งสองนี้เป็นคนสำคัญชั้นนำของพวกเขาต่อต้าน เป็นบุคคลที่แข็งแรงกล้าหาญและเข้มแข็งที่สุด ไม่มีใครเคยนึกฝันว่า บุคคลทั้งสองนี้จะยอมเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามอย่างง่ายดายเช่นนี้

การได้ตัวบุคคลทั้งสองนี้มา ทำให้งานเผยแพร่ของรอซูลุลลอฮฺสะดวกขึ้นอีกมาก รอซูลุลลอฮฺ ﷺ สามารถที่จะไปเทศนาในที่ทุกแห่งที่พวกอันธพาลคอยขัดขวางได้อย่างสะดวก โดยไม่ต้องถูกรบกวนขัดขวาง

การจำกัดเขต

จากนั้น การเผยแพร่ศาสนาอิสลามก็ขยายตัวกว้างขวางออกไปทุกที ซึ่งทำให้ฝ่ายพวกต่อต้านเพิ่มความเคียดแค้นยิ่งขึ้น การประชุมใหญ่ก็เกิดขึ้นเพื่อทำการหารือ ในอันที่จะกำจัดศาสนาใหม่ให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินมักกะฮฺ และทุกคนตระหนักดีว่า ต้นตอของศาสนาใหม่นี้ก็คือ รอซูลุลลอฮฺ ทุกคนจึงเห็นพ้องต้องกันว่า ให้พยายามหาหนทางนำตัวรอซูลุลลอฮฺมาประหารเสียให้ได้ แล้วศาสนาใหม่ก็จะค่อย ๆ สลายตัวไปเอง

ดังนั้น พวกเขาจึงได้ไปเจรจากับบรรดางานศาสดาญาติตลอดจนบรรดาสาวกของรอซูลุลลอฮฺ ﷺ ขอร้องเป็นครั้งสุดท้ายให้ส่งตัวรอซูลุลลอฮฺมาให้พวกเขา พร้อมทั้งยื่นคำขาดว่า ถ้าไม่ยอมส่งตัว

มาให้ ก็จะต้องเกิดฆ่าฟันกัน แต่บรรดางานศาสดาญาติทั้งที่เป็นมุสลิมและมีได้เป็นมุสลิม ตลอดจนบรรดาสาวกทั้งปวง ไม่ยอมส่งตัวรอซูลุลลอฮฺให้แก่พวกศัตรู

เมื่อเหตุการณ์เข้าขั้นรุนแรงยิ่งถึงเพียงนี้แล้ว รอซูลุลลอฮฺ ﷺ จึงได้สั่งแก่บรรดาพรรคพวกทุกคนมิให้ทำการต่อสู้ โดยปลอมโยนแก่พรรคพวกว่า ให้ทุกคนพยายามอดทน สักวันหนึ่งจักต้องประสบกับชัยชนะอย่างแน่นอน

ดังนั้น คณะพวกต่อต้านจึงออกต้อนรับพรรคพวกของรอซูลุลลอฮฺพร้อมทั้งตัวท่านด้วย ขับไล่ให้ออกจากบ้านเรือน ไปรวมกันอยู่ที่บริเวณชายเขาอบีฏอเล็บ ซึ่งอยู่ชานเมือง จำกัดเขตให้อยู่แค่เฉพาะบริเวณนั้น ตัดขาดจากสังคมภายนอก คอยควบคุมระมัดระวังกวดขันมิให้คนในเส็ดลอดออกมา หรือคนภายนอกเข้าไปเพื่อนำเสบียงอาหารเข้าไปให้ หรือทำการติดต่อช่วยเหลืออย่างใด ๆ

พวกมุชริกได้จัดทำสนธิสัญญาขึ้นฉบับหนึ่ง ในระหว่างพวกเขา สนธิสัญญานี้มีสาระสำคัญดังนี้

1. ห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดทำการติดต่อกับพรรคพวกของรอซูลุลลอฮฺ ไม่ว่าในกรณีใด ๆ
2. ห้ามมิให้ทำการซื้อขายแลกเปลี่ยนเครื่องอุปโภคและบริโภค กับพวกที่ถูกจำกัดเขต
3. ห้ามมิให้มีการลักลอบส่งเครื่องอุปโภคเข้าไปให้ ตลอดจนการช่วยเหลือใด ๆ
4. ห้ามมิให้ทำการสมรสกับพรรคพวกที่ถูกจำกัดเขต

นอกจากนี้ก็ยังมิขอลูกข่ายอีกมากมาย สัญญานี้ให้ใช้บังคับได้ตลอดไป ไม่มีวาระสิ้นสุด จนกว่าพวกเขาจะได้นำตัวรอซูลุลลอฮฺ

จากพรรคพวก เมื่อได้ทำเสร็จแล้วก็นำไปเก็บรักษาไว้บนเพดานอัลกะอูบะฮ์

เมื่อ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ กับพรรคพวกต้องตกอยู่ในวงล้อม ลีลาอิสรภาพเสรีภาพ ถูกตัดขาดจากสังคมภายนอก ต้องทิ้งบ้านช่องเคหสถาน ตลอดจนทรัพย์สินสมบัติและการประกอบอาชีพเช่นนั้น

ทุกคนพยายามต่อสู้ด้วยความอดทนอย่างที่สุด ไม่มีใครเปลี่ยนใจ ไม่มีใครร้องขอความช่วยเหลือ ขอความเมตตาปราณี

ปีหนึ่งผ่านไป มันเป็นกาลเวลาแห่งความขมขื่นที่ยาวนานเสียเหลือเกิน สำหรับผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากเช่นนั้น

วันเวลายิ่งผ่านไปผ่านไป เสบียงอาหารและเครื่องนุ่มห่มที่พยายามหอบหิ้วไปเท่าที่กำลังจะอำนวยให้ ก็เริ่มร่อยหรอหมดไปทีละน้อยทีละน้อย สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือน้ำบริโภค ทุกคนต่างก็มองเห็นภาพของความอดตายมาลอยอยู่ข้างหน้าอย่างไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยง

สองปีแห่งความทุกข์ ความขมขื่นก็ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ปีที่สามก็ผ่านเข้ามาพร้อมกับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส เพราะเสบียงอาหารได้หมดสิ้นลงโดยเด็ดขาด บรรยากาศแห่งความวิบวอดได้แผ่ลงมาปกคลุมทั่วทัณฑสถานแห่งนั้น เสียงเด็กเล็กและคนป่วยร้องครวญครางระงมไปหมด คนที่ลีลากำลังไม่สามารถจะทนต่อฤทธิ์เดชของความหิวโหยได้ ก็ต้องล้มหายตายจากไปเป็นจำนวนมาก ที่ยังเหลืออยู่ก็เก็บไปไม้ไผ่หญ้ามาบริโภคแทนอาหาร

ในปลายปีที่สามแห่งความทุกข์ทรมานของเหล่ามุอิมินที่ต้องถูกจำกัดเขต ได้มีบุคคลสำคัญในตระกูลกุไรช์ 5 คน เกิดความรู้สึกสำนึกถึงความโหดร้ายทารุณอย่างแสนสาหัส ที่พรรคพวกที่น้องของเขา กำลังประสบอยู่ เขาไม่สามารถจะทนนิ่งดูตายอยู่ต่อไปได้แล้ว จึง

พร้อมใจกันป่าวประกาศเรียกร้องประชาชนให้มาประชุมกัน เมื่อประชาชนได้พากันมาชุมนุมกันแล้ว เขาได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นด้วยเสียงอันหนักแน่นแข็งกร้าวว่า

“ดูกร ประชาชนชาวมักกะฮ์ทั้งหลาย พวกเรามีอาหารบริโภคกันอย่างสมบูรณ์ มีเสื้อผ้าสวมใส่กันอย่างสบาย มีอิสรภาพเสรีภาพอย่างเต็มที่ แต่พวกพี่น้องเผ่าบนูฮาซิมกับบนูมุกฏอิลิบกำลังจะประสบความพินาศ กำลังรอความตายอยู่เพราะการขาดอาหาร ซื่อขายกับใครก็ได้ การกระทำเช่นนี้ มันเป็นการกระทำอันชั่วร้ายเยี่ยงสัตว์ป่า เราไม่สามารถจะทนดูตายได้อีกต่อไปแล้ว แม้จะมีอะไรเกิดขึ้น หนักเบาเพียงไรแค่ไหนก็ตาม เราจักต้องไปลากเอาสัญญาอุบาทว์อันนั้นมาทำลายเสียให้ได้” ว่าแล้วก็ป็นขึ้นไปเอาสัญญาฉบับนั้นลงมา พอเปิดออกดูก็พบว่า ตัวหนังสือที่ได้บันทึกไว้บนแผ่นกระดาษนั้น ได้ถูกตัวปลวกแทะเสียจนไม่มีเหลืออยู่เลย ทุกคนที่ได้พบเห็นเหตุมหัศจรรย์เช่นนั้น ต่างก็ตกตะลึงไปตาม ๆ กัน

ในที่สุด รอซูลุลลอฮ์ ﷺ กับพรรคพวก ก็ได้ออกมาสู่เสรีภาพด้วยความช่วยเหลือของบุคคลสำคัญทั้งห้าคน หลีกจากต้องทนทุกข์ทรมานอยู่เกือบ 3 ปี ปีนั้นเป็นปีที่ 10 แห่งนุบูวะฮ์ (การเป็นนบี)

การอพยพครั้งที่สอง

ในขณะที่ถูกคุมขังอยู่ในเขตจำกัดนั้น รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้มีคำสั่งให้บรรดา มุอิมินจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีผู้ชาย 73 คน หญิง 11 คน โดยมี ท่านญะฟัร บุตรอับดุลิบ เป็นหัวหน้าคณะ นอกจากนี้ยังมีมุสลิม

ชาวเยเมนอีกหลายคนติดตามร่วมคณะไปด้วย ซึ่งมีท่านอบูมุซา อัลอัซอรี เป็นหัวหน้าคณะ อพยพออกจากมักกะฮ์

ผู้ลี้ภัยคณะนี้ พวกกันเล็ดลอดหนีออกเดินทางไปยัง เมือง อัลฮับชะฮ์ แห่งเดียวกับพวกลี้ภัยรุ่นแรกไปพำนักอาศัย ทั้งนี้เพราะชาวฮับซิมีย์จิตใจกว้างขวางเมตตาปราณี ให้การต้อนรับต่ออาคันตุกะผู้หนีร้อนไปพึ่งเย็นด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดียิ่ง

เมื่อฝ่ายพวกต่อต้านได้ทราบการหลบหนีของคณะอพยพรุ่นที่สองนี้เข้า ก็เป็นเดือดเป็นแค้นมาก เขาได้เรียกพวกพ้องมาร่วมประชุมทำการเรียไร่ข้าวของเงินทอง นำไปถวายแด่กษัตริย์นะญาซี เพื่อทูลขอร้องให้ทรงมอบตัวคนเหล่านั้นให้แก่พวกเขา

ครั้นเมื่อรวบรวมสิ่งของมีค่าได้มากพอสมควรแล้ว ก็มอบให้แก่ผู้ที่มีบุคลิกลักษณะพิเศษคือ ฉลาด กล้าหาญ พุดเก่ง สองคนคือ อุมร์ บุตรอัลฮัส กับอุมเราะฮ์ บุตรอัลวะลีด นำสิ่งของออกเดินทางไปสู่เมืองอัลฮับชะฮ์

พอไปถึงเรียบริ้อย ทั้งสองก็เข้าไปกราบถวายคำนับต่อกษัตริย์นะญาซี พร้อมกับกราบทูลว่า “ข้าแต่ท่านผู้เป็นใหญ่ มีบุคคลผู้โง่เขลา กลุ่มหนึ่งได้เดินทางเข้ามายังบ้านเมืองของพระองค์ เขาเหล่านั้นได้หลบหนีจากพวกเรา มา โดยที่พวกเขาได้ปลีกตัวออกจากศาสนาดั้งเดิมของพวกพ้องของเขา แล้วได้รับนับถือศาสนาใหม่ ซึ่งพวกเรารวมทั้งพระองค์กับพรรคพวกของพระองค์ ก็ไม่รู้ว่าศาสนาอะไร มันเป็นอย่างไรร”

บุคคลทั้งสองได้กราบทูลกษัตริย์นะญาซีต่อไปว่า “เดิมทีพวกเหล่านี้ก็นับถือศาสนาอย่างที่พวกเรานับถืออยู่ขณะนี้ ต่อมาก็มีบุคคลผู้หนึ่งซึ่งเป็นคนที่มีนิสัยโกหก ตลบตะแลง มาอ้างตัวว่าเป็นทูตที่พระเจ้า

เป็นเจ้าของให้มาส่งสองแนะนำให้มนุษยชาติละทิ้งศาสนาเก่า หันมารับนับถือศาสนาใหม่ที่เขานำมาประกาศสั่งสอน คนเหล่านี้ก็ยอมหลงเชื่อ พวกเราพยายามห้ามปรามก็ดกกันอย่างไรก็ไม่ได้ผล พวกเราจึงต้องพวกเหล่านั้นไปกักขังไว้ในบริเวณภูเขาขานเมือง พวกเขาได้ประสบกับความโหยดอยาก พวกกันล้มหายตายจากไปมากต่อมาก บุคคลผู้ตั้งตัวเป็นศาสนทูตของพระเจ้า จึงได้วางอุบายส่งผู้เป็นลูกผู้พี่ของเขา พร้อมกับพรรคพวกอีกจำนวนหนึ่ง มายังบ้านเมืองของพระองค์ เพื่อหวังที่จะทำลายบ้านเมืองของพระองค์ และโค่นล้มอำนาจของพระองค์ให้พินาศลง บุคคลเหล่านั้นจะพากันก่อการร้ายขึ้นในบ้านเมืองของพระองค์

ดังนั้น บรรดาปู่ย่าตายาย ตลอดจนวงศ์ญาติของบุคคลเหล่านี้ จึงได้ส่งข้าพระองค์ทั้งสองคน พร้อมกับได้มอบสิ่งของเงินทองมาถวายต่อพระองค์ เพื่อขอให้พระองค์ได้ทรงโปรดมอบบุคคลเหล่านั้นให้กับข้าพระองค์ด้วย เพื่อจะได้นำตัวเขาเหล่านั้นกลับไปให้กับพรรคพวกของเขา”

กษัตริย์นะญาซีก็ตรัสกับบุคคลทั้งสองว่า “ยังก่อน เราจะยังไม่มอบตัวบุคคลเหล่านั้นให้กับพวกท่าน จนกว่าเราจะได้เรียกตัวคนเหล่านั้นมาสอบสวนเสียก่อนว่า พวกเขามีความผิดร้ายแรงอย่างไรเพียงไหน”

แล้วสองคนนั้นก็ทูลยุแหย่ต่อไปว่า “พระองค์จงคอยดูซิว่าเมื่อคนเหล่านั้นเข้ามาหาพระองค์แล้ว พวกเขาจะไม่ก้มลงกราบต่อพระองค์ และไม่ยอมถวายความเคารพอย่างที่พวกข้าพระองค์ได้ถวายต่อพระองค์”

ครั้งนี้แล้ว พระราชาแห่งเมืองอัลฮับชะฮุ ก็รับสั่งให้นำคนเหล่านั้นเข้ามาหา เมื่อเข้ามาถึงก็ถวายพระพรตามแบบของอิสลาม คือกล่าวว่า

โดยมิได้ก้มกราบ พระราชาก็ถามว่า “เหตุไรพวกท่านจึงไม่ก้มกราบเรา ?” คนเหล่านั้นก็ตอบว่า “แท้จริงพวกข้าพระองค์ต้องกราบแต่เฉพาะอัลลอฮ์ ผู้ทรงให้เกิดพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์ แท้จริงการแสดงความเคารพด้วยการก้มกราบนั้น เป็นการแสดงความเคารพของพวกข้าพระองค์มาก่อน ในระยะเวลาที่พวกข้าพระองค์ยังนับถือเจรีดอยู่ แต่บัดนี้อัลลอฮ์ได้ทรงพระกรุณาส่งทูตแห่งสัจจะมาให้แก่พวกข้าพระองค์แล้ว ท่านผู้นั้นได้สอนพวกข้าพระองค์ให้พรต่อกันว่า ----- ซึ่งเป็นคำอวยพรของชาวสวรรค์

ข้างฝ่ายราชาผู้ทรงธรรม เมื่อได้รับคำบอกเล่าเช่นนั้นก็เห็นจริงด้วย เพราะว่าในพระคัมภีร์เตารอตและพระคัมภีร์อินญิลก็ได้บอกไว้เช่นนั้น

ครั้งนี้แล้ว พระราชาแห่งเมืองอัลฮับชะฮุก็ได้ทรงรับสั่งให้ลั่นฆ้องเรียกพวกบาทหลวงตลอดจนผู้ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องศาสนา มาชุมนุม เมื่อคนเหล่านั้นมาถึงพร้อมกันแล้ว การสอบสวนจึงเริ่มขึ้น โดยพระราชารู้ทรงธรรมได้ตรัสถามทางฝ่ายมุสลิมว่า “เรื่องราวมันเป็นอย่างไรกัน พวกท่านไปทำผิดคิดร้ายอะไรมา ทางบ้านเมืองของท่านจึงส่งคนมาคุมตัวพวกท่านกลับเช่นนี้”

ท่านญะฟัร บุตรอบูฏอลิบ ก็ทูลเล่าความให้ฟังว่า “ข้าแต่ท่านพระราชารู้ทรงธรรมเป็นใหญ่ ก่อนหน้านั้นพวกเราเป็นพวกญาฮิลียะฮุ (คนป่าเถื่อน) เคารพกราบไหว้รูปจำลองต่าง ๆ เราบริโภคนเนื้อสัตว์ที่ตาย

(โดยมิได้เชือด) และประกอบกรรมชั่วนานาประการ เราตัดญาติพี่น้องเราข่มเหงรังแกกัน ทำร้ายกัน ทะเลาะวิวาทกัน และไม่ให้ความช่วยเหลือเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียง คนที่แข็งแรงมีอำนาจ มีอิทธิพลข่มเหงกดขี่คนที่อ่อนแอกว่า

ครั้งนี้แล้ว อัลลอฮ์ก็ได้ทรงแต่งตั้งบุคคลผู้หนึ่งในพวกของเราให้เป็นศาสนทูต ซึ่งเป็นบุคคลที่พวกเรารู้จักเขาดีในเรื่องสัญชาติ เชื้อสาย ในเรื่องอุปนิสัยใจคอ เขาเป็นบุคคลที่บูชาความจริง รักความซื่อสัตย์สุจริต และมีความสุขสภาพเสียมเจียมตัว บุคคลผู้นี้ได้มาเรียกร้องชักชวนและแนะนำให้เราเรานับถือเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์แต่องค์เดียว ไม่ให้นับถือสิ่งใดควบคู่กันไปด้วย ให้เราเลิกอย่างเด็ดขาดจากการกราบไหว้บรรดารูปจำลองทั้งสิ้น ใช้ให้เราพูดจริง ให้เราติดต่อช่วยเหลือญาติพี่น้องมิตรสหาย ให้เราทำดีต่อเพื่อนบ้าน ห้ามมิให้เราประพฤติปฏิบัติสิ่งที่เป็นความชั่ว เช่น การลักขโมย เล่นการพนัน ต้มเหล้า ล่วงประเวณี ทะเลาะวิวาทกัน ฆ่าฟันกัน ฯลฯ ห้ามมิให้เราพูดเท็จ เป็นพยานเท็จ และกินทรัพย์สินสมบัติของเด็กกำพร้าโดยมิชอบธรรม และใช้ให้เราทำละหมาด (นมัสการ) ถือศีลอด บริจาคซะกาต (ศาสนพลี) และประกอบพิธีฮัจญ์ พวกเราก็เห็นดีเลื่อมใสศรัทธายอมเชื่อถือเขา พวกเรามีเคยทำผิดคิดร้ายต่อใครมาเลย”

เมื่อได้ฟังคำบอกเล่าของท่านญะฟัรจบลงแล้ว ก็หันมารับสั่งกับ อุมัรบุตรอัลอัส และ อูมาเราะฮ์บุตรอัลวะลีด ผู้เป็นคณะทูตของฝ่ายผู้ต่อต้านว่า “พวกท่านกลับไปได้ พร้อมทั้งข้าวของเงินทองที่นำมาให้ จงพากันกลับไปให้พ้นบ้านเมืองของเราอย่างรวดเร็วที่สุด”

ต่อมาพระราชแห่งเมืองอัลฮับชะฮ์ พร้อมทั้งพวกบาทหลวง พระและบรรดาข้าราชการบริวาร ก็พากันเข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม ในที่สุดประชากรแห่งเมืองอัลฮับชะฮ์ก็เป็นมุสลิมจนหมดสิ้น

โดยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ชูบฮานะฮฺวะตะอะลา จึงได้ทรงชมเชยบุคคลเหล่านั้นว่า

ความว่า “และแท้จริงสุเจ้าจักได้พบบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุดในด้านความรักใคร่ต่อพวกที่ได้ฮีมานแล้ว คือพวกที่ได้บอกว่า เราเป็นนะซอรอ (ชาวคริสต์) ทั้งนี้เพราะว่า ส่วนหนึ่งในบุคคลพวกนั้น เป็นพวกบาทหลวงและพวกพระ แท้จริงคนเหล่านั้น ไม่มี ความหยิ่งผยอง คือยอมรับความจริงเมื่อปรากฏขึ้น”

พระองค์ทรงตรัสเล่าต่อไปว่า

ความว่า “และเมื่อพวกเขาได้ยินได้ฟังเรื่องที่ถูกให้ลงมายังรอซูล เบ้าตาของพวกเขา ก็เต็มไปด้วยน้ำตา อันเนื่องมาจากพวกเขาได้ตระหนักในความจริง”

ความว่า “และเขาเหล่านั้นจะกล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา เราได้ศรัทธาอย่างมั่นใจแล้ว ดังนั้นขอพระองค์ได้ทรงบันทึกพวกเราไว้พร้อมกับพวกที่เป็นพยาน (พวกที่พิทักษ์รักษาความจริงให้ดำรงอยู่)”

แล้วพระองค์ก็ทรงเล่าถึงคำรำพันถึงความจริงใจของพวกนั้นต่อไปว่า

ความว่า “และไม่มีสิ่งใด ๆ สำหรับเราที่จะมากีดกันมิให้เราฮีมาน (ศรัทธา) ต่ออัลลอฮ์ และต่อความจริงที่ได้มาถึงพวกเราแล้ว และเราปรารถนาอย่างแรงกล้า ในอันที่พระผู้อภิบาลของพวกเราจะทรงกรุณาเมตตาให้พวกเราได้อยู่ร่วมกับพวกที่มั่นอยู่ในสัจธรรม (พวกที่มีการนับถือและการปฏิบัติที่สะอาดบริสุทธิ์)”

ปีวิปโยค

ปีที่ 10 นับตั้งแต่นูบะฮ์ (การเป็นนบี) เป็นปีเดียวกับที่ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ กับพรรคพวกได้รอดพ้นออกจากที่คุมขังมาสู่อิสรภาพ ความขมขื่นอย่างใหญ่หลวงที่ได้ประสบมาในขณะที่ถูกคุมขังอยู่ในสถานที่อันเปรียบเสมือนขุมนรกนั้น ยังไม่ทันจะเลือนลางหายไป ก็ต้องมาประสบกับความวิปโยคอย่างสุดซึ่งเข้าอีก นั่นคือ การเสียชีวิตของท่านคอดียะฮ์ ซึ่งเป็นทั้งศรัทธาและเพื่อนคู่ชีวิต ที่คอยปลอบประโลมในยามทุกข์ คอยป้องกันรักษาในเมื่อมีภัยอุบัติขึ้น

ท่านผู้นี้แม้จะเป็นสตรีก็จริง แต่เป็นสตรีที่มีอิทธิพลเหนือจิตใจของบุคคลกลุ่มใหญ่ ที่พวกเขาไม่กล้าทำรุนแรงกับรอซูลุลลอฮ์ ก็เพราะความเกรงใจในท่านผู้นี้

ดังนั้น เมื่อท่านคอดียะฮ์ต้องมาจากไปในขณะที่การปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับจากพระผู้เป็นเจ้ายังไม่ทันบรรลุผลสำเร็จ และโดยเฉพาะ

ในสถานการณ์กำลังตึงเครียดอยู่เช่นนั้น รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จึงรู้สึกว่าจะหัว และอาลัยอาวรณ์เป็นอย่างยิ่ง

ในปีเดียวกันนั้น มีบุคคลคณะหนึ่งจำนวน 20 คน จากนัจรอน (เมืองหนึ่งอยู่ระหว่างมักกะฮ์กับยะมัน) ได้เดินทางมาเพื่อพบกับ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ มูลเหตุที่บุคคลพวกนี้เดินทางมาพบรอซูลุลลอฮ์ ก็คือ พวกเขาได้รับทราบเรื่องราวที่ได้เกิดขึ้นกับพวกมุสลิมที่อพยพไปอยู่อัลฮับชะฮะ ตามที่ได้เล่ามาแล้ว พวกเขาใครที่จะได้มาพบกับ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ด้วยตนเอง ประรณาที่จะได้ฟังเรื่องราวของศาสนาใหม่ ด้วยหูของเขา จึงได้พากันมาหา เมื่อมาถึงได้พูดจากันรู้เรื่องเป็นที่เข้าใจแล้ว รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็อ่านซูเราะฮ์ ยาซีน ให้พวกนั้นฟังจนจบแล้วบุคคลเหล่านี้ก็พากันเข้ารับถือศาสนาอิสลามในทันที

ในการมาของบุคคลคณะนี้ เมื่ออบูญะฮ์ลได้ทราบข่าวเข้า ก็เข้ามาร่วมสังเกตการณ์อยู่ด้วย เมื่อได้เห็นพวกนั้นยอมเข้ารับนับถืออิสลามอย่างง่ายดายเช่นนั้น ก็ไม่พอใจกล่าวบริภาษอย่างหยาบคายว่า “เราเห็นว่าพวกท่านนี่โง่มาก ที่เชื่อฟังถ้อยคำของบุคคลผู้นี้ พวกของท่านใช้ให้ท่านมาสืบเรื่องราวของบุคคลผู้นี้ แต่พวกท่านกลับมาทิ้งศาสนาเดิม มารับนับถือศาสนาใหม่”

บุคคลเหล่านี้ก็ตอบว่า “สวัสดิ์ท่านผู้ฉลาด พวกเราจะไม่ตอบท่านว่า พวกของท่านนั้นแหละโง่ยิ่งกว่าเราเหมือนอย่างที่ท่านว่ากับพวกเรา เชิญพวกท่านงมฉาย จมอยู่ในสภาพที่ท่านเห็นว่าดีต่อไปเถิด ส่วนพวกเราก็จะเดินไปตามทางที่พวกเราได้เลือก และเห็นว่าเป็นทางที่ดีที่สุดแล้ว”

ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงได้ทรงกล่าวชมเชยบุคคลคณะนี้ไว้ในซูเราะฮ์ที่ 28 อายะฮ์ที่ 52-55 ซึ่งมีความหมายว่า “พวกที่เราได้ให้คัมภีร์

แก่พวกเขา ก่อน พวกเขาก็เชื่อคัมภีร์นั้น และเมื่ออัลกุรอานถูกอ่านให้พวกเขาฟัง เขาก็กล่าวว่า เราได้ยอมอิमान (ศรัทธา) แล้ว ความจริงมันเป็นคัมภีร์ที่แท้จริงมาจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา แท้จริงก่อนนั้นเราก็ตีเชื่ออยู่ก่อนแล้ว เพราะว่าทั้งในคัมภีร์เตารอตและคัมภีร์อินญีลก็ได้บอกเรื่องนี้ไว้ให้รู้ล่วงหน้าก่อนแล้ว เมื่อได้มาพบความจริงเข้าเช่นนั้น เขาเหล่านั้นก็เชื่อกันทันที โดยปราศจากการลังเลสงสัย

บุคคลเหล่านั้นจะได้รับรางวัลสองต่อ โดยที่พวกเขาได้ออดทนต่อการต่อต้านของพรรคพวก ในการอิमानต่อคัมภีร์ก่อน ๆ และอดทนในการบริภาษของพวกต่อต้านอิสลาม ในการที่อิमानต่ออัลกุรอาน และเขาเหล่านั้นได้ตอบสิ่งชั่วด้วยสิ่งดี และโดยที่พวกเขาได้ยอมเสียสละส่วนที่เราได้ให้แก่พวกเขา

และเมื่อเขาเหล่านั้นได้ยินได้ฟังคำพูดที่หยาบคาย (จากพวกมุชริก) พวกเขาก็หันหลังให้เสีย พร้อมทั้งกล่าวว่า งานของเราก็เป็นส่วนของเรา งานของพวกท่านก็เป็นส่วนของพวกเขา พวกเราไม่ปรารถนาจะโต้ตอบกับพวกงมงาย”

และในปีเดียวกันนั้น ท่านอบูญุฮัยลิบ ก็จากไปอีกคนหนึ่ง ชาวบางกระแสะแจ้งว่า ท่านอบูญุฮัยลิบจากไปก่อนท่านคอดียะฮ์ แต่จะอย่างไรก็ตาม ในเวลาอันใกล้เคียงกันนั้น รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้เสียชีวิตไปทั้งสองคน ซึ่งเป็นเหตุที่ก่อความสะเทือนใจ สร้างความว้าวุ่นให้แก่รอซูลุลลอฮ์อย่างใหญ่หลวง เพราะบุคคลทั้งสองเป็นเสมือนกำแพงที่คุ้มกันภัยอันตรายทั้งผอง ที่จะเกิดแก่ตัวท่านและงานสำคัญยิ่งของท่าน

ความจริงท่านอับดุลลอฮ์นั้น ตระหนักดีและเชื่อมั่นว่า เรื่องที่ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ นำมาประกาศนั้นเป็นความจริง และเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทั้งสิ้น แต่ท่านไม่ยอมกล่าวว่าคำปฏิญาณเพราะเกรงว่าพรรคพวกจะ ตำหนิต่าง ๆ นานา ในขณะที่ท่านกำลังป่วยหนัก รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ซึ่ง ได้เฝ้าพยาบาลอยู่ด้วย เมื่อเห็นว่าท่านใกล้จะถึงวาระสุดท้ายแล้ว จึง เขยิบเข้าไปนั่งให้ใกล้ซัดที่ที่สุด แล้วก็ก้มลงบอกว่า “ข้าแต่ลู่ที่รัก จง กล่าว ٱللَّهُ أَكْبَرُ ٱللَّهُ أَكْبَرُ ” ณ ที่นั้นมีบุญะฮ์ลกับ อับดุลลอฮ์บุตรอบีอุมัย ยะฮ์ นั่งอยู่ด้วย เมื่อได้ยินรอซูลุลลอฮ์บอกให้ลู่กล่าวว่าคำชะฮาดะฮ์ มารร้ายทั้งสองก็พูดขัดขึ้นว่า “ท่านจะละทิ้งศาสนาที่พ่อของท่านนับถือ กระนั้นหรือ” ข้างฝ่าย รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็พยายามอ่อนวอนอยู่เช่นนั้น หลายครั้งหลายหน มารร้ายทั้งสองก็คอยพูดขัดแทรกอยู่เรื่อง ๆ ใน ที่ที่สุดท่านอับดุลลอฮ์ก็พูดคำพูดสุดท้ายออกมาว่า “ฉันจะคงอยู่ในศาสนา ของบิดาของฉัน” ซึ่งทำให้ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ รู้สึกเศร้าใจและสงสารลู่ ของท่านอย่างสุดซึ้ง โดยกล่าวว่า “ฉันจะวิงวอนขอประทานอภัยต่อ พระผู้เป็นเจ้าของท่าน ถ้าฉันได้ถูกพระองค์ห้าม ทันใดนั้น อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา ก็ได้ประทานโองการของพระองค์ลงมาว่า

ความว่า “ไม่มีสิทธิสำหรับนบีและผู้ที่ได้ฮิมาแล้ว จะขอยกโทษให้แก่ พวกมุชริก แม้เขาเหล่านั้นจะเป็นญาติที่ใกล้ชิด หลังจากได้ ปรากฏชัดซึ่งสักขีพยานแสดงว่า แท้จริงพวกเขาเป็นชาว นรก”

และอีกโองการหนึ่งที่ว่า

ความว่า “แท้จริง สูเจ้าจะไม่นำผู้ที่สุเจ้ารักใคร่สู่ทางที่เที่ยงธรรมได้ แต่ทว่าอัลลอฮ์จะนำทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์”

อนึ่ง ในปีเดียวกันนั้น กษัตริย์นญาซีกก็จากไปอีกคนหนึ่ง เมื่อ ท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ทราบข่าวการสูญเสียพระราชผู้ทรงธรรม ท่าน ก็ละหมาดให้ นับเป็น ละหมาดขออภัย ครั้งแรกในอิสลาม

ไปฏอฮ์ฟ

เมื่อ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ต้องเสียบุคคลสำคัญทั้งสองไปดังกล่าว แล้ว จึงเป็นโอกาสอันงามสำหรับฝ่ายศัตรู ในอันที่จะบีบบังคับรอซูลุลลอฮ์ให้เลิกเผยแพร่ศาสนาใหม่ และบีบบังคับบรรดาผู้ที่ได้ยอมฮิมาแล้ว ให้ละทิ้งศาสนาใหม่กลับสู่สภาพเดิม การข่มเหงรังแก การ ชัดขวางด้วยวิธีการต่าง ๆ จึงเริ่มรุนแรงยิ่งขึ้นเป็นลำดับ จนถึงกับ ช่วยกันทุบตีรอซูลุลลอฮ์ในบางคราว อันนี้ถึงแม้จะมีบรรดา มุอมี นคอยช่วยเหลือป้องกันอยู่ แต่ก็เป็จำนวนน้อย ไม่สามารถจะ ต้านทานกำลังของฝ่ายศัตรูซึ่งมีกำลังเหนือกว่าได้

เมื่อ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้เห็นเหตุการณ์เริ่มรุนแรงยิ่งขึ้นทุกที จึงได้ออกเดินทางพร้อมกับ ซัยด์ บุตรฮารีซะฮ์ ไปสู่เมืองฏอฮ์ฟ โดย ประสงค์จะอาศัยพักพิงเผยแพร่ศาสนาอยู่ที่นั่นสักพักหนึ่ง แต่เมื่อไป ถึงเข้าจริง ๆ กลับต้องผิดหวัง เพราะได้รับการต้อนรับจากประชาชนที่ นั้นอย่างทารุณโหดร้ายที่สุด พอรู้ข่าวว่า รอซูลุลลอฮ์ ﷺ เดินทางไป

เผยแพร่ศาสนาใหม่ ต่างก็ช่วยกันมาห้อมล้อม ช่วยกันขว้างปาด้วยก้อนหินก้อนกรวดซูลมุนวุ่นวายไปหมด ไม่มีสักคนเดียวที่จะช่วยห้ามปรามหรือป้องกัน มีแต่ท่านชัยด์บุตรฮารีชะฮุดคนเดียว ซึ่งไปด้วยกันคอยป้องกันก้อนหินที่ประชาชนขว้างปามายังร่างของรอซูลุลลอฮฺ จนกระทั่งถูกตีระแแตกเป็นแผลหลายแห่ง เลือดไหลโทรม ส่วน รอซูลุลลอฮฺ ﷺ ก็ได้รับบาดเจ็บหลายแห่งเช่นเดียวกัน ในทันใดนั้น ท่านญิบรออีลก็มาหารอซูลุลลอฮฺ ถามว่า “ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอย่างไรกับพวกที่ทำร้ายท่านบ้าง ขอให้ท่านสั่งมาเถิด ข้าพเจ้าจะทำทุกอย่างที่ท่านปรารถนา” รอซูลุลลอฮฺ ﷺ ก็บอกว่า “ช่างเขาเถิด ขออัลลอฮฺทรงนำพวกเขาสู่ทางที่เที่ยงธรรมด้วย เพราะพวกเขายังไม่รู้สึกผิดชอบ”

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น ถ้ายังอยู่ที่นั่นต่อไปอีกก็คงไม่มีผลดีอะไรเกิดขึ้น รอซูลุลลอฮฺ ﷺ กับผู้ติดตามจึงเดินทางกลับเข้าสู่มักกะฮฺตามเดิม

เมื่อได้กลับสู่มักกะฮฺแล้ว รอซูลุลลอฮฺ ﷺ ก็คงดำเนินการเผยแพร่ต่อไป โดยมีได้ห้วนเกรงต่อการข่มเหงการทำร้ายของพวกศัตรูแม้แต่น้อย ซึ่งได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นเป็นลำดับ

ทุก ๆ ครั้งที่ถูกข่มเหงรังแก รอซูลุลลอฮฺ ﷺ ก็โต้ตอบด้วยคำพูดที่อ่อนโยน โดยมีได้ทำการต่อสู้แต่อย่างใด และมีได้สั่งให้พรรคพวกทำการต่อสู้ ถ้าหากคราวใดเหตุการณ์ร้ายแรงมากจนทนไม่ไหวก็ถอนตัว หลีกเลียงไปชั่วคราว เพราะยังมีได้รับคำสั่งจากพระผู้เป็นเจ้าให้ทำการต่อสู้

อัลอิสรออฺและอัลมิอรอจ

อัลอิสรออฺ คือ การเดินทางจากมัสยิดอัลหะรออมไปสู่มัสยิดอัลอักซอ ของรอซูลุลลอฮฺในเวลาคืนเดียว

อัลมิอรอจ คือ การขึ้นสู่เบื้องบนเพื่อรับบัญญัติการละหมาดจากพระผู้เป็นเจ้า

ต่อมารุ่งขึ้น ท่านญิบรออีลก็ได้มาสอนวิธีการต่าง ๆ ของการละหมาด ตลอดจนบอกกำหนดของการละหมาดทั้ง 5 เวลาแก่ รอซูลุลลอฮฺ ﷺ

เรื่องละหมาด เป็นเรื่องสำคัญเป็นอันดับที่สองรองจากการเตาฮีด (การนับถือพระเจ้าองค์เดียว) รอซูลุลลอฮฺ ﷺ จึงต้องเดินทางไปรับบัญญัติ ผิดกับบัญญัติอื่น ๆ ซึ่งท่านญิบรออีลนำมาบอก

หลังจากนั้น รอซูลุลลอฮฺ ﷺ ก็ได้ออกไปเผยแพร่ตามตำบลต่าง ๆ ที่ประชาชนได้เปิดตลาดขึ้นตามฤดูกาล ทำนองเดียวกับตลาดนัด มีประชาชนต่างตำบลจากหัวเมืองใกล้เคียง ได้เดินทางมาซื้อขายสินค้าต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก

การเผยแพร่ดังกล่าวนี้ได้ผลดีพอสมควร บุคคลที่มีสติปัญญา รู้จักผิดชอบ เคารพเหตุผล และบุคคลประเภทที่มีการศึกษา ได้รู้เรื่องของรอซูลอันดับสุดท้ายมาบ้าง ก็เชื่อฟังเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามแต่โดยดี ส่วนพวกที่โง่เขลาขี้ขลาด ก็ตั้งตนไม่ยอมรับฟัง ซ้ำยังคอยขัดขวางต่อต้าน โดยเฉพาะชนเผ่าบุสะนีฟะฮฺ ซึ่งเป็นสมัครพรรคพวกของ มุไซละมะห์ ผู้อ้างตัวเป็นนบีเท็จพวกนี้เลวร้ายมาก ช่วยกันข่มเหงรังแกรอซูลุลลอฮฺกับสาวกอย่างรุนแรง

ในปีที่ 11 ได้มีรับชาวเมืองยัซริบ เผ่าคือศร้อจจำนวน 6 คน เดินทางมายังนครมักกะฮ์ เพื่อประกอบพิธีฮัจญ์ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็เลยถือโอกาสเผยแพร่ศาสนาอิสลามแก่บุคคลเหล่านั้น พร้อมทั้งขอร้องเขาเหล่านั้นให้ช่วยกันเผยแพร่ศาสนาของอัลลอฮ์ต่อไปด้วย บุคคลเหล่านั้นก็อีมานทันที พร้อมกับได้ปรารภกันในหมู่พวกเขาว่า “เราขอสาบานด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ แท้จริงคนนี้แหละคืออนบีที่พวกยะฮูดีได้เคยบอกไว้กับพวกเราว่า จะมีมาในกาลอนาคต ดังนั้นพวกเราควรจะได้รับรับรองเสียก่อนที่พวกยะฮูดีจะได้มาพบเข้า”

ครั้นเมื่อบุคคลทั้งหกได้เดินทางกลับสู่ปิตูภูมิแล้ว ก็ได้เล่าบอกกับพรรคพวกของเขา แล้วพรรคพวกเหล่านั้นก็ได้เล่าบอกกันต่อไป ในชั่วระยะเวลาเพียงเล็กน้อย ชื่อเสียงเกียรติคุณของรอซูลุลลอฮ์ ﷺ พร้อมทั้งเรื่องราวของอิสลามก็ค่อย ๆ แผ่กระจายขยายตัวกว้างขวางออกไปทุกทีอย่างรวดเร็ว

เหตุการณ์ครั้งนี้ จึงนับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการขยายตัวของอิสลามสู่หัวเมืองต่าง ๆ

ผู้ช่วยเหลือ

ก่อนที่รับชาวเมืองยัซริบหกคนจะจากไป ได้ฝากความหวังไว้กับรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ว่า ในเทศกาลอัลฮัจญ์คราวหน้าพวกเราจะมาพบอีก ดังนั้น ในปีถัดไปซึ่งเป็นปีที่ 12 พอใกล้จะถึงวาระแห่งการประกอบพิธีฮัจญ์ตามประเพณีดั้งเดิม ประชากรจากหัวเมืองต่าง ๆ ก็หลั่งไหลเข้าสู่นครมักกะฮ์อย่างล้นหลาม

ในจำนวนประชากรเหล่านี้ มีรับชาวเมืองยัซริบคณะเก่า 6 คน พร้อมกับเพิ่มจำนวนใหม่อีก 12 คน ได้เดินทางมาพบกับ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ตามที่ได้ขอร้องไว้ดังกล่าวแล้ว

ฝ่ายรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ได้ออกเดินทางไปยังสถานที่ประกอบพิธีฮัจญ์เช่นปีก่อน และได้พบกับบุคคลคณะนี้ที่ทางสายหนึ่งบนภูเขา

เมื่อ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้บอกเล่าชี้แจงเรื่องของอิสลามอย่างละเอียดถี่ถ้วนให้พวกนั้นฟังแล้ว บุคคลเหล่านั้นก็เลื่อมใสศรัทธา ยอมเข้ารับนับถืออิสลามทันที เมื่อพิธีการเข้ารับนับถือศาสนาได้กระทำกันเรียบร้อยแล้ว รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ขอร้องให้บุคคลเหล่านั้นให้คำมั่นสัญญาว่า จะไม่ประพฤติปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การเคารพสักการะ กราบไหว้สิ่งใด ๆ นอกจากอัลลอฮ์ หรือนำสิ่งใดมาเคารพควบคู่ไปกับอัลลอฮ์
2. การลักขโมย แย่งชิง ปล้นสะดม
3. การล่วงประเวณี
4. การฆ่าลูก
5. การพูดเท็จ ปฏิบัติเท็จ ทั้งในที่เปิดเผยและในที่ลับ
6. การทรยศ คดโกง บิดพลิ้ว ตลบตะแลง

ฯลฯ

โดยได้รับรองว่า ถ้าเขาเหล่านั้นได้พยายามรักษาสิ่งเหล่านี้ให้เข้มงวดกวดขัน ก็จะได้รับความปลอดภัยจากพระผู้เป็นเจ้า ถ้าพวกเขาละเมิดเรื่องของการพิพากษา ก็เป็นสิทธิของพระผู้เป็นเจ้า บุคคลเหล่านั้นก็ยอมรับด้วยความยินดี

ก่อนที่บุคคลคนนั้นจะจากไป รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้มอบให้สาวกท่านหนึ่งเดินทางไปกับบุคคลคนนั้นด้วย เพื่อทำหน้าที่ชี้แจงแนะนำและฝึกสอนศาสนาอิสลามแก่พวกนั้นตลอดจนคนอื่น ๆ ท่านสาวกผู้ทำหน้าที่อนุศาสนาจารย์ผู้นี้คือ ท่านมุฮอ็ิบ บุตรอุไมร จากนั้นศาสนาอิสลามก็ได้แผ่กระจายขยายตัวกว้างขวางออกไปทุกหมู่บ้านในนครอัลมะดีนะฮ์

รุ่งขึ้นปีที่ 13 เมื่อถึงกำหนดเวลาประกอบพิธีฮัจญ์ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ได้ออกเดินทางไปยังสถานที่ประกอบพิธีฮัจญ์ เช่นเดียวกับปีก่อน ๆ ในครั้งนี้ได้มีพวกอรับเมืองยัษริบเดินทางมาสู่บริเวณพิธีเป็นจำนวนมาก เป็นสตรี 2 คน พวกคือสร้อจ 62 คน นอกนั้นเป็นพวกเอาส์

อรับคนนี้ได้พบกับ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ยังสถานที่อีกแห่งหนึ่งเรียกว่า “อัลอะกะบะฮ์ที่สอง” เพื่อขอทราบเรื่องราวของอิสลามเพื่อที่จะเข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม เมื่อได้รับคำชี้แจงจาก รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จนเป็นที่เข้าใจดี และได้ทำพิธีปฏิญาณตนกันเรียบร้อยแล้ว ก็ได้ให้คำรับรองเช่นเดียวกับบุคคลคนก่อน และก่อนที่จะเดินทางกลับบุคคลเหล่านั้นได้คัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิจากพรรคพวกของเขาจำนวนหนึ่ง แต่งตั้งให้เป็นประมุขคอยสอดส่องดูแลอบรมสั่งสอน ให้คำแนะนำตักเตือน รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ได้สั่งกำชับพวกที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าเหล่านั้นว่า พวกท่านเป็นผู้ควบคุมดูแล ให้ความช่วยเหลือแก่พรรคพวกของท่าน เหมือนพวกสะการีได้ให้ความช่วยเหลืออิซาบุตรมัรยัม ส่วนฉันก็เป็นผู้ควบคุมพรรคพวกของฉัน

เมื่อบุคคลเหล่านั้นได้เดินทางกลับไปถึงบ้านเมืองของเขาแล้ว ก็ได้ร่วมมือร่วมใจช่วยกันเผยแผร์ อิสลามอย่างกว้างขวางต่อไป

เมื่อพวกมุชริกได้เห็นอิสลามเริ่มแพร่หลายกว้างขวางออกไปไกลยิ่ง ๆ ขึ้น ต่างก็รู้สึกเคียดแค้นริษยามากขึ้น โดยไม่มีทางที่จะยับยั้งหรือสกัดกั้นได้ พวกเขาจึงหันหน้ามาอาละวาด ทำการข่มเหงต่อบรรดาสาวกอย่างโหดร้ายทารุณหนักขึ้นทุกที เมื่อ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ประสบพบเห็นเช่นนั้นก็รู้สึกสงสารเวทนาต่อบุคคลเหล่านั้นเป็นอย่างยิ่ง ท่านจึงสั่งให้บุคคลเหล่านั้นอพยพไปอยู่เสียกับญาติพี่น้องที่นครอัลมะดีนะฮ์ (ยัษริบ) เมื่อได้รับคำสั่งจาก รอซูลุลลอฮ์ ﷺ เช่นนั้นบรรดาสาวกผู้ถูกข่มเหงรังแกก็ยอมสละบ้านที่เคยอยู่ แผ่นดินที่เคยอาศัย การอาชีพที่เคยประกอบ เล็ดลอดหนีออกไปทีละคนสองคน โดยไม่กล้าออกไปกันเป็นพวกเป็นหมู่ เพราะเกรงว่าจะถูกขัดขวางเมื่อฝ่ายศัตรูรู้เรื่องเข้า

ในการอพยพครั้งนี้ ท่านอับดุลอะซะดเดินทางร่วมไปด้วย แต่รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ขออภัยให้อยู่เป็นเพื่อนกันก่อน

แผนการต่อต้านขั้นสุดท้าย

ศาสนายิวและศาสนาคริสต์ตลอดจนลัทธิบูชารูปปั้น ซึ่งได้ฝังรกรากอยู่ในผืนแผ่นดินแห่งนครยัษริบมาเป็นเวลานานนับเป็นร้อย ๆ ปี บัดนี้ได้สลายตัวไปเกือบหมดสิ้นแล้ว นครยัษริบกลายเป็นนครแห่งศาสนาอิสลาม เพราะประชาชนเกือบทั้งเมืองยอมสมัครเข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม

ฝ่ายพวกมุชริกในมักกะฮ์ต่างตระหนกคิดว่า บัดนี้ศาสนาอิสลามได้ลงรากปักฐานมั่นคงแข็งแรง แผ่กระจายกว้างขวางออกไปทุกที สุดความสามารถที่จะทำลายหรือต่อต้านได้เสียแล้ว พวกเขาจึงได้เรียก

ประชุมใหญ่ เมื่อได้มาพร้อมกันแล้ว อัญญาฮัลก็ได้อธิบายข้อคิดเห็นต่อที่ประชุมว่า “เราจะร่วมมือร่วมใจช่วยกันสังหารมุฮัมมัดเสีย ก่อนที่จะหนีไปสมทบกับพรรคพวก” ที่ประชุมก็เห็นชอบเป็นเอกฉันท์

ต่อจากนั้น ที่ประชุมก็ได้หารือกันในอันที่จะกำหนดแผนการสังหารขึ้น ในที่สุดที่ประชุมก็ได้ตกลงกันดังนี้คือ

ให้คัดเลือกชายฉกรรจ์ที่มีร่างกายแข็งแรง มีจิตใจเหี้ยมโหด จากตระกูลละหนึ่งคน เมื่อคัดเลือกบุคคลดังกล่าวได้ครบตามจำนวนที่ต้องการแล้ว ก็ได้สั่งให้คนพวกนั้นเตรียมหาอาวุธที่เคยถนัดมือไปกันคนละอย่าง และให้พากันไปล้อมบ้านรอซูลุลลอฮ์ไว้ทุกด้าน พร้อมกับให้ส่งบุคคลอีกพวกหนึ่งไปคอยเฝ้าระวังมิให้เสด็จหนีออกไปได้ พอตกกลางดึกเห็นว่ารอซูลุลลอฮ์นอนหลับสนิทแล้ว ก็ให้กรูเข้าไปพร้อมกัน ให้ทุกคนลงมือประหารพร้อมกันทันที ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมสังหารศัตรูของพวกเขาอย่างทั่วถึงกัน

เมื่อได้ทำการซักซ้อมวิธีการที่จะปฏิบัติจนเป็นที่เรียบร้อย และจดจำกันได้เป็นอย่างดีแล้ว การประชุมก็ปิดลง พอถึงวันเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ พวกเพชฌฆาตโหดก็ยกพวกเข้าล้อมบ้านรอซูลุลลอฮ์ไว้อย่างแน่นหนา ไม่มีทางที่จะเสด็จลอดออกมาได้

ทางฝ่ายรอซูลุลลอฮ์นั้นเล่า อัลลอฮ์ ชูบฮานะฮ์ฮะวะตะอาลา ได้ทรงใช้ให้ท่านญิบรออิลมาแจ้งให้ทราบล่วงหน้าถึงแผนการที่พวกศัตรูตกลงกันจะคิดสังหารอย่างเรียบร้อยทุกประการ พร้อมกับสั่งให้อพยพไปอยู่เสียที่อัลมะดีนะฮ์ ท่านจึงได้นำเรื่องนี้ไปบอกให้ท่านอับบักทราบ ท่านอับบักก็ขอสมัครติดตามไปด้วย รอซูลุลลอฮ์ก็ยอมตกลง ต่อจากนั้นก็เตรียมการอย่างเงียบ ๆ โดยเตรียมหาอาวุธไว้สองตัว พร้อมกับว่าจ้างผู้ชำนาญทางไว้คนหนึ่ง โดยสั่งให้ผู้นำทางไปพบกันที่

ถ้าในภูเขาเซาะร์พร้อมด้วยอูฐพาหนะ หลังจากวันที่ได้พูดตกลงกัน 3 คืน

ทั้งสองฝ่ายต่างคุมเชิงกันอยู่อย่างเงียบ ๆ โดยที่ทางฝ่ายมุ่งสังหาร ไม่มีใครรู้เลยว่ารอซูลุลลอฮ์ได้ล่วงรู้แผนการอันชั่วร้ายนี้แล้ว ทุกคนจึงกระหึ่มใจว่า คราวนี้การแก้แค้นของพวกเขาจะต้องประสบผลสำเร็จอย่างแน่นอน ต่อไปศาสนาอิสลามก็จะค่อย ๆ สลายตัวไปเอง เพราะขาดตัวการที่จะทำการเผยแพร่ต่อไป

พอนาทีแห่งความเป็นความตายมาถึง รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็บอกกับท่านอะลีบุตรท่านอับดุลิบให้ขึ้นไปนอนแทนที่ท่าน พร้อมกับสั่งให้จัดการคืนเงินทองและสิ่งของที่บรรดาชาวอรับได้นำมาฝากไว้กับท่านให้กับเจ้าของไปให้หมด เพราะท่านจะต้องจากไปเป็นเวลานานกว่าจะได้กลับมา เมื่อสั่งเสียเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านอะลี รอฎิยัลลอฮุอันฮุ ก็เข้าไปนอนยังที่ที่ท่านรอซูลุลลอฮ์นอน แล้วรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็เดินออกจากที่พักผ่านเหล่าเพชฌฆาตโหด ซึ่งกำลังนอนหลับกันอย่างบรมสุขเสมือนนอนอยู่บนเตียงภายในบ้านของตน ไปพบกับท่านอับบัก รอฎิยัลลอฮุอันฮุ โดยสวัสดิภาพ ก่อนที่จะผ่านไป รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้หยิบทรายกองลงบนหน้าของคนเหล่านั้นทุกคน ทั้งสองออกเดินทางสู่ภูเขาเซาะร์โดยสวัสดิภาพ พอถึงก็เข้าไปหลบซ่อนอยู่ภายในถ้ำ ซึ่งอยู่ภายในเขาภูกันนั้น

ครั้นเมื่อ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ กับท่านอับบักได้เดินออกไปพ้นเขตอันตรายแล้ว พวกที่นอนหลับอย่างเป็นสุข คอยเวลาอันสำคัญยิ่งอยู่รอบ ๆ ที่พักนั้น ก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นพร้อม ๆ กัน จึงได้พากันกรูเข้าไปในบ้าน พร้อมกับอาวุธที่นำติดตัวมา แต่ภาพคนที่นอนอยู่บนเตียงนั้นเป็นภาพที่ทำความผิดหวัง ความเสียใจ พร้อมทั้งความเสียตาย เป็น

ภาพที่ก่อให้เกิดความเดือดดาลแก่เขาเหล่านั้นอย่างสุดขีด เพราะ แทนที่จะเป็นภาพรอลูลอลอฮ์ที่กำลังนอนคอยคมอาวุธนับสิบ ที่จะฝัง ลึกลงไปในร่างกาย โดยไม่มีโอกาสที่จะร้องหรือดิ้นรนแม้แต่น้อย กลับ เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงที่พวกเขาต้องการ

เมื่อความผิดหวังอันยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นความผิดหวังครั้งสุดท้าย ได้อุบัติขึ้นเช่นนั้น พวกเขาจึงได้พากันร้องเอะอะโวยวายขึ้น เสียง ระเบ็งซึ่งแซ่ปลุกพวกที่กำลังละเมอเพื่อฝันถึงผลสำเร็จของแผนการ อุบาทว์ครั้งนี้ให้ตื่นจากภวังค์ ภายในระยะเวลาเพียงไม่กี่นาทีก็มี ประชาชนหลั่งไหลเข้ามาสู่บริเวณนั้นอย่างล้นหลาม เสียงโห่ฮาน เสียงตำว่า เสียงสาปแช่ง ดังกรึกโครมทั่วไปหมด ในที่สุดพวกที่เป็น ดันคิดสั่งการในเรื่องนี้ ก็ได้ออกคำสั่งให้หาสัตว์พาหนะฝีเท้าเร็ว จัด คนออกติดตามโดยรีบด่วน ทุกคนตระหนักดีว่าสถานที่ที่รอลูลอลอฮ์ จะเดินทางไปพักนั้น จักต้องเป็นนครชัยริบ โดยไม่พึงต้องสงสัย จึงสั่ง ให้คณะติดตามพยายามค้นหาตามทางที่จะไปสู่เมืองนั้น พร้อมทั้ง กำชับให้พยายามล่าตัวมาได้ จะเป็นการจับเป็นหรือจับตายก็ตาม

ข้างฝ่ายสองสหายที่ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำนั้น ได้ยินเสียงฝีเท้าคน เป็นจำนวนมาก เดินวนเวียนอยู่ใกล้ ๆ กับปากถ้ำที่ตนแอบอยู่ ทำ นอบนบกรู้สึกตกใจมาก เพราะเพียงแต่จะมีใครพวกนั้นสักคนหนึ่งก้ม ลงมองเข้าไปในถ้ำ เหตุการณ์ทุกอย่างก็จักถึงซึ่งกาลอวสานกันเพียง แค่นั้น ท่านถึงกับร้องให้ รอลูลอลอฮ์ ﷺ จึงปลอบโยนว่า “อย่าไปตก ออกตกใจหรือทุกข์ร้อนอย่างไรเลย ปล่อยให้เป็นเรื่องของอัลลอฮ์เถิด พระองค์อยู่กับเราเสมอ”

เรื่องนี้ อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา ได้ทรงเล่าไว้ในคัมภีร์อัล กุรอานว่า

ความว่า “ผู้เป็นฝ่ายที่สองของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมีสองคน ในขณะที่ทั้ง สองหลบซ่อนอยู่ภายในถ้ำ เมื่อเขา (คนหนึ่งทั้งสอง) พุด กับสหายของเขาว่า อย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนไปเลย แท้จริงอัล ลอฮ์อยู่กับเรา”

เมื่อคณะผู้ติดตามได้พยายามค้นหาทุกหนแห่งจนทั่วไปแล้ว ก็มีได้พบนพบแม้แต่ร่องรอย เขาเหล่านั้นเข้าใจว่า ทั้งสองคนนั้นคงจะ เดินทางเข้าเขตนครอัลมะดีนะฮ์ไปแล้ว แต่ไม่มีใครกล้าติดตามไป เพราะเกรงว่าจะถูกต้านทาน

ในที่สุดก็ต้องพากันกลับบ้านพร้อมความผิดหวัง แต่ยังไม่สิ้น มานะ พวกผู้สั่งการได้ออกประกาศว่า “ถ้าใครจับมุฮัมมัดได้ จะจับ เป็นหรือจับตายก็ตาม หรือจะแจ้งสถานที่หลบซ่อนก็ได้ จะให้รางวัล อูฐร้อยตัว”

โดยคำตัวจำนวนมที่มานี้เอง แม้คณะผู้ติดตามส่วนใหญ่จะสิ้น มานะแล้วก็ตาม ก็ยังมีบุคคลบางคนออกเดินด้อมมมองทุก ๆ แห่งที่มี ทางไปสู่นครอัลมะดีนะฮ์

เมื่อท่านทั้งสองได้หลบซ่อนอยู่ในถ้ำจนถึงคืนที่สาม ผู้นำทางก็ ได้นำอูฐพาหนะมาสองตัวตามที่ได้ตกลงนัดหมายกันไว้ ทั้งสองก็ได้

ออกเดินทางในคืนนั้นทันที แต่ผู้นำทางมิได้พาไปตามเส้นทางใหญ่ เขาพาลัดไปอีกทางหนึ่งซึ่งมีคนรู้จักน้อยคน¹

ขณะที่ทั้งสามกำลังเดินทางอยู่นั้น ก็ได้พบกับชายผู้หนึ่งชื่อ ชูรอกะฮะฮุ ผู้กระหายที่จะเป็นเจ้าของอูฐจำนวนร้อยตัว อันเป็นคำตัวของรอสูลุลลอฮุ

เมื่อชูรอกะฮะฮุได้พบเห็น รอสูลุลลอฮุ ﷺ เดินทางมาเพียง 2-3 คน ปราศจากขบวนคุ้มกันใด ๆ ความคิดที่จะได้เป็นเศรษฐีกระตุนจิตสำนึกของเขาขึ้นมาฉับพลัน ทันใดนั้นเขาก็กระตุนม้าให้โจนไปข้างหน้า ม้าตกใจจนอย่างเต็มที่ ประกอบกับคนที่ขี่กำลังผันหวนถึงลากก่อนมहिมาที่กำลังลอยอยู่ข้างหน้า จึงถูกเหวี่ยงลงมานอนกลิ้งอยู่กับพื้น ถ้าเป็นคนธรรมดาอย่างน้อยก็ต้องนอนจุกแน่นอยู่ ณ ที่นั่นเอง แต่เขารีบลุกขึ้นยืนแล้วกระโดดขึ้นหลังม้า กระตุนม้าให้แผ่นไต่หลังต่อไปอีก จนกระทั่งม้าได้ควบไถลัดถนนของรอสูลุลลอฮุอย่างกระชั้นชิด จนเขาได้ยินเสียงอ่านอัลกุรอานของรอสูลุลลอฮุโดยท่านมิได้หันหน้ามามองผู้ที่ไล่กวตมาเพื่อเอาชีวิตแม้แต่นิดเดียว สั่งให้เดินทางต่อไป โดยมีคำหนึ่งถึงมหากษัตริย์ที่จะมีมา เพราะท่านได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างแก่พระเจ้าเป็นใหญ่แล้ว มั่นใจว่าพระองค์คงจะไม่ให้งานของพระองค์ต้องถูกทำลายลงเพียงแค่นั้น

เมื่อชูรอกะฮะฮุควมม้าไล่หลังมาจนจะทันคนทั้งสามแล้ว ม้าตัวนั้นก็หยุดกึกลงทันทีไม่ยอมหือต่อไปอีก ทันใดนั้นเองก่อนที่เจ้าของ

¹ ในขณะที่ทั้งสองแอบซ่อนอยู่ภายในถ้ำนั้น ตลอดระยะเวลาสามวัน ท่านอับดุลลอฮุบุตรท่านอับบูกัรบกับน้องสาว ได้นำข่าวการเคลื่อนไหวของฝ่ายศัตรูมาแจ้งแก่บุคคลทั้งสอง พร้อมทั้งนำอาหารมาส่งด้วย

จะรู้ตัว มันก็ยกขาหน้าทั้งสองขึ้นยืนสองขารวดเร็วเหมือนสายฟ้าแลบ เจ้าของไม่ทันตั้งหลักเลยถูกเหวี่ยงลงมานอนแบบอยู่บนพื้นอีกคำรบหนึ่ง คราวนี้ท่าจะแย่น้อย กว่าจะถูกขึ้นนั่งได้ก็ต้องใช้เวลานานหน่อย พอลุกขึ้นได้ก็ปราดเข้าเล่นงานเจ้าม้าทรยศนั้นทันที แต่มันไม่ยอมลงยืน มันกลับเอาขาหน้าทั้งสองตะลุยอากาศอย่างรวดเร็วเหมือนกังหันทันใดนั้นเอง ชูรอกะฮะฮุก็ได้พบเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น มีหมอกควันสีดำพุ่งขึ้นมาในบริเวณที่ขาหน้าทั้งสองของม้าที่กำลังตลุยอากาศอยู่นั้น หมอกควันนั้นเริ่มขยายตัวกว้างออกไปทุกที ชูรอกะฮะฮุคิดว่าความพยายามของเขาเห็นจะต้องล้มเหลวเสียแล้ว ทันทีความกลัวจนสุดขีดก็ผุดขึ้นในจิตสำนึกของเขา เขาลุกขึ้นพรวดพราดวิ่งไปข้างหน้า เหมือนคนวิกลจริต พลังปากก็ร้องตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า “หยุดก่อน ! หยุดก่อน !! ช่วยด้วย !! ช่วยด้วย !!!”

ข้างฝ่ายคณะผู้อพยพทั้งสามเมื่อได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือเช่นนั้นก็พอกันหยุดเดินทันที พอวิ่งไปถึงบุคคลทั้งสาม ชูรอกะฮะฮุก็ละล้าละลักเล่าความให้รอสูลุลลอฮุกับสหายฟัง พร้อมทั้งขอรับพิต รอสูลุลลอฮุ ﷺ ก็ให้อภัยแก่เขาโดยดี ในเมื่อได้ให้คำมั่นสัญญากันเรียบร้อยแล้ว เขาก็เดินมาที่ม้าของเขาซึ่งบัดนี้ได้ละพศเรียบร้อยแล้ว เขาควมม้าบ้ายหน้ากลับบ้านพร้อมด้วยความผิดหวัง

เข้าสู่แดนสงบ

เมื่อจากกับชูรอกะฮะฮุแล้ว ทั้งสามคนก็เดินทางรอนแรมต่อไป จนถึงยังตำบลหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า “กูบาร” ก่อนที่จะเข้าสู่นครอัลมะดีนะฮุ

วันที่เดินทางไปถึงตำบลกุบฏานั้นเป็นวันที่สอง เดือนรอบีอุลเอาวัล ค.ศ. 622

รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้พักผ่อนอยู่ที่ตำบลกุบฏพร้อมกับบรรดาสาวกที่ได้พากันเดินทางล่องหน้ามาก่อน ร่วมกับบรรดาชาวเมืองอัลมะดีนะฮ์อย่างมีความสุขสบายเป็นเวลา 22 คืน ในระหว่างที่พักผ่อนอยู่ที่นั่น รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้จัดการสร้างมัสยิดขึ้นหลังหนึ่งให้ชื่อว่า มัสยิดกุบฏ ซึ่ง อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ได้ทรงแจ้งเรื่องมัสยิดหลังนี้ไว้ในอัลกุรอานว่า

ความว่า “แท้จริงเป็นมัสยิดที่ได้ถูกวางรากฐานอยู่บนความจงรักภักดีแต่วันแรกถึง”

ได้กล่าวมาแล้วว่า นครอัลมะดีนะฮ์ได้กลายเป็นเมืองอิสลามไปแล้ว ประชากรในเมืองนั้น ส่วนมากยอมเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามกันเกือบหมดสิ้น ชื่อเสียงเกียรติคุณของ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ กำลังเป็นที่สนใจของประชาชนทั่วไป ดังนั้นเมื่อได้ข่าวว่า รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จะเดินทางมาพำนักอยู่ที่บ้านเมืองของเขา ก็พากันตั้งใจตื่นเต้นไปตาม ๆ กันทุกคน ไม่ว่าผู้ชายผู้หญิง คนแก่คนเฒ่า ลูกเล็กเด็กแดง ต่างเตรียมตัวเตรียมใจคอยที่จะต้อนรับอาคันตุกะผู้ยิ่งใหญ่ในทรรศนะของพวกเขา เมื่อได้ข่าวว่า รอซูลุลลอฮ์ ﷺ พอรุ่งเช้าขึ้นก็พากันออกจากบ้านมาชุมนุมกันอยู่ที่ซานเมือง เพื่อคอยการมาถึงของบุคคลที่พวกเขากำลังใฝ่ฝันถึง ทุกคนมีความสุขใจเพราะแรงแห่งความหวังทุกคนมีดวงหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส เสียงสรรเสริญเสเฮฮา เสียงร้องรำทำเพลงจากประชาชนนับจำนวนหมื่น ระเบ็งเซ็งแซ่อยู่ตลอดเวลา เหมือนกับงานมหกรรมที่ยิ่งใหญ่ทุกคนมาชุมนุมกันครั้งนี้ ไม่มีใคร

โฆษณาชักชวน ไม่มีใครนัดหมาย ทุกคนมาด้วยจิตปรารถนาของตนเอง โดยมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกัน พอตกสายแสงแดดกล้า ก็พากันกลับเข้าบ้าน รุ่งขึ้นวันใหม่ก็พากันออกไปชุมนุม ณ ที่เดิม พอแดดจืดก็กลับเข้าบ้านเฝ้าเพียรพยายามอยู่เช่นนั้นเป็นเวลาหลายวัน โดยไม่รู้ลึกเบื่อหน่าย

แต่แล้วเวลาที่พวกเขาเฝ้าคอยอยู่ด้วยจิตใจอันเร่าร้อนนั้นก็มาถึง โดยมีบุคคลผู้หนึ่งได้ขึ้นไปบนยอดเขาสูงแล้วก็มองไปทางถนนสายที่เข้าสู่ตัวเมือง ก็ได้พบอุฐสองตัวคนสามคนเดินนำหน้าประชาชนจำนวนมาก เขาจึงได้เปล่งเสียงตะโกนลงมายังกลุ่มชนที่กำลังสรรเสริญเสเฮฮาอยู่นั้นว่า “มาแล้ว มาแล้ว บุคคลที่พวกท่านประสงค์นั้นเดินทางใกล้มาแล้ว” ทันใดนั้น ประชาชนก็แตกตื่นด้วยความดีใจ บ้างก็ร้องตะโกนกันต่อ ๆ ไป บ้างก็กระโดดโลดเต้นปากก็โห่ร้องเสียงอึงไปทั่ว เสียงเพลงเทิดเกียรติก้องวานขึ้น ท่ามกลางเสียงจ่อแจเหล่านี้ว่า

“จันทร์เพ็ญได้ขึ้นเหนือพวกเราแล้ว มาจากทางโค้งบนไหล่เขา
คำเรียกร้องของผู้เรียกร้องไปสู่อัลลอฮ์ จำที่เราต้องขอบคุณ
ข้าแต่ท่านผู้ถูกส่งมาในพวกเราท่านได้นำมา ซึ่งเรื่องราวที่ควรแก่การ
รับฟังและปฏิบัติตาม”

เมื่อการสร้างมัสยิดกุบฏเสร็จเรียบร้อยแล้ว รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ออกเดินทางเข้าสู่นครอัลมะดีนะฮ์ ท่ามกลางการห้อมล้อมของ

บรรดาสาวก ทั้งฝ่าย อันซอร์¹ และ มุฮาญีรีน² ในขณะที่จะเดินเข้าสู่ นครอัลมะดีนะฮ์นั้นบังเอิญวันศุกร์ได้มาถึง รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จึงหยุด พักละหมาดญุมอะฮ์พร้อมกับพวกติดตาม ในระหว่างทางก่อนที่จะเข้าสู่ตัวเมือง การละหมาดครั้งนี้เป็นการละหมาดญุมอะฮ์และคุดบะฮ์ครั้งแรกในอิสลาม เมื่อรอซูลุลลอฮ์เดินทางเข้าสู่ประตูเมือง ประชาชนต่างก็เข้ามาห้อมล้อมยืนอยู่จุดจุดลากบังเหียนอูฐ เพื่อที่จะให้รอซูลุลลอฮ์ไป พักยังบ้านของตน รอซูลุลลอฮ์ก็บอกว่า “พวกท่านจงปล่อยให้มันเดิน ของมันต่อไปเถิด ถ้ามันไปหยุดลงที่บ้านไหน นั่นแหละเป็นบ้านที่ฉัน ควรจะพัก” อูฐแสนรู้ตัวนั้นก็พา รอซูลุลลอฮ์ฮุกไปวนมา ในที่สุดก็ได้มาหยุดลงที่บ้าน อบูอัยยูบ อัลอันซอรีย์ ซึ่งมีการเกี่ยวพันกันทาง เครือญาติกับท่านอับดุลมุฏฏอลิบ

พวกมุสลิมชาวมักกะฮ์เกือบทั้งหมดได้อพยพแยกย้ายกันไป พำนักอาศัยอยู่ยังสองเมือง ซึ่งเป็นเสมือนบ้านที่เมืองน้อง คือ ประเทศฮับชะฮ์ (ออบิสลิเนีย) กับนครอัลมะดีนะฮ์ ส่วนมากอยู่ที่นครอัลมะดีนะฮ์ ทุกคนต่างได้รับการต้อนรับขับสู้ด้วยอหฺยาศัยไมตรีอันดีเยี่ยมจาก เจ้าของบ้าน ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลทุกสิ่งทุกอย่าง แบ่งที่ให้อยู่ อาศัยแบ่งการอาชีพให้ทำมาหากิน บางคนก็เบียดหอยน้อยก็ยอมสละ ปัจจัยที่ตนเองมีไว้เพื่อการดำรงชีวิตของตนให้แก่พี่น้องที่บากหน้ามา ขอพึ่งพาอาศัย

¹ อันซอร์ หมายถึง ประชาชนชาวเมืองอัลมะดีนะฮ์ที่ให้ความช่วยเหลือพี่น้องมุสลิมที่อพยพมาจากพระมหานครมักกะฮ์ และให้ความสนับสนุน รอซูลุลลอฮ์

² มุฮาญีรีน หมายถึง พวกมุสลิมที่อพยพออกจากนครมักกะฮ์

การให้ความช่วยเหลือดังกล่าวได้เป็นไปถึงขนาดแย่งกันชิงกัน จนเกิดการโต้เถียงกันขึ้น กระทั่งต้องใช้วิธีจับฉลาก กล่าวคือ ชาวมุฮาญีรีนคนใดจะไปพักอาศัยยังบ้านของใคร ก็จักต้องทำการเสี่ยงทาย ด้วยการจับฉลากก่อน ใครจะชวนไปหรือว่าจะไปด้วยตนเองโดยพละ การไม่ได้ การยื้อแย่งซึ่งทำให้เกิดการรุ่มรวยขึ้นนั้น อาจทำความแตกร้างให้เกิดขึ้นได้ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จึงต้องเข้าจัดการด้วยวิธีการอัน แยกคาบทำให้ทุกคนและทุกฝ่ายเข้าสู่สถานภาพ ตามแบบภราดรภาพ ของอิสลาม จนกระทั่งทำให้มวลมนุษยทั้งเมืองเป็นเหมือนประหนึ่ง บุคคลเดียวกัน

เมื่อได้จัดการในเรื่องที่พักอาศัยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ได้ส่งบุคคลคณะหนึ่ง มีท่านอับดุลลอฮ์บุตรท่านอบูบักร เป็นหัวหน้าเดินทางไปยังนครมักกะฮ์ เพื่อรับตัวบุคคลในครอบครัว ของท่าน พร้อมทั้งบรรดามุสลิมที่ยังเหลืออยู่ เพื่อมาอยู่ร่วมกัน แต่ไม่ได้ตัวบุคคลเหล่านั้นมาทั้งหมด เพราะพวกมุชริกได้ทำการขัดขวาง และจับพวกที่มีฐานะอ่อนแอไว้ เพื่อทำทารุณกรรมเป็นการล้างแค้น

เมื่อ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ทราบเรื่องนี้เข้า ก็รู้สึกเศร้าใจสงสารพี่น้องที่ถูกจับขังและถูกทรมานเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นในการละหมาดวิตรี และละหมาดซุบฮ์ ท่านได้วิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้า ขอให้ช่วยปกป้องรักษาบุคคลเหล่านั้นให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมาน¹

¹ อันนี้คือ การกูด (คำวิงวอนพิเศษในยามที่ตกอยู่ในความทุกข์ร้อนอย่างหนัก) ครั้งแรกในอิสลาม

ในเวลาต่อมา โรคไข้จับสั่นได้ระบาดขึ้นในพวกมุฮัมมัดรีน รอซูลุลลอฮ์ก็วิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าเช่นเดียวกันที่กล่าวมาแล้ว ในไม่ช้าโรคภัยก็สงบลง

สรุป รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ประกาศศาสนาอิสลามอยู่ที่นครมักกะฮ์เป็นเวลา 13 ปี เรื่องสำคัญที่ประกาศมีสองอย่างคือ เรื่องให้รู้จักพระเจ้ากับเรื่องละหมาด

ภาคสอง

ภาคหนึ่ง เล่าเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในระยะเวลา 13 ปี นับแต่รอซูลุลลอฮ์ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรอซูลในนครมักกะฮ์

ภาคสอง เล่าเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในระยะเวลา 10 ปี นับตั้งแต่ฮิจเราะฮ์ (อพยพ) มาสู่นครอัลมะดีนะฮ์

จากภาคหนึ่ง ท่านผู้อ่านได้พบเห็นแล้วว่า ในการนำศาสนาอิสลามออกประกาศสั่งสอนนั้น ท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ รวมทั้งสาวก ต้องได้รับการต่อต้านอย่างหนัก ต้องประสบกับการทารุณกรรมอย่าง

โหดร้ายป่าเถื่อน จนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด สาวกบางท่านก็ต้องเสียชีวิตไปเพราะน้ำใจอันโหดเหี้ยของศัตรู แต่รอซูลุลลอฮ์ก็ได้ทำการต่อสู้ หรือสั่งให้พรรคพวกต่อสู้ คงสู้ด้วยความอดทนตลอดมา เมื่อสุดทางที่จะอดทนต่อไปได้แล้ว ก็ต้องหนีออกจากบ้านเกิดเมืองนอน

ในภาคสองนี้ ท่านผู้อ่านจะได้พบเหตุการณ์ที่รุนแรงยิ่งกว่าภาคแรก ทั้งสองฝ่ายต่างต้องเสียชีวิต เลือดเนื้อ และน้ำตา เพราะการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวได้เปิดฉากขึ้นแล้ว โดยคำสั่งจากพระผู้เป็นเจ้าดังต่อไปนี้

ความว่า “ได้ถูกอนุญาติ (คืออัลลอฮ์ได้อนุมัติให้ทำการต่อสู้ แก่พวกที่ถูกทำร้าย) โดยที่แท้จริงพวกเขาได้ถูกข่มเหงรังแก และแท้จริงอัลลอฮ์ทรงไว้ซึ่งอำนาจบนการช่วยเหลือเขา เหล่านั้น บรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านเกิดเมืองนอกนอกรวมโดยปราศจากเหตุอันสมควร นอกจากพวกเขาได้กล่าวว่า พระผู้เป็นอภิบาลของเรานั้นคืออัลลอฮ์”

จริงอยู่อิสลามใช้ให้บรรดามุสลิมตอบสนองความชั่วด้วยความดี เพื่อที่จะให้ความดีนั้นทำให้ความชั่วกลับเป็นความดี อันนี้ต้องมีขอบเขต ต้องเป็นไปตามความเหมาะสมและความพอดี กล่าวคือ การตอบสนองความชั่วด้วยความดีนั้น ให้ตอบสนองแก่บุคคลที่ทำความชั่วซึ่งมีจิตใจพอที่จะรู้จักคุณค่าของความดีอยู่บ้าง การตอบสนองด้วยความดีจึงจะเกิดผล แต่ถ้าจะตอบสนองความชั่วด้วยความดีแก่คนที่

ก่อความชั่วชนิดที่ไม่รู้จักคุณค่าของความดี มีแต่จิตใจที่เป็นพาลเกร การทำดีกับบุคคลประเภทนี้ ก็เท่ากับไปเสริมสร้างความเกะกะเกรให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น

ดังนั้น อิสลามจึงได้สั่งให้ทำการต่อสู้ผู้รุกรานเพื่อเป็นการป้องกันตัว แต่ก็สั่งห้ามมิให้กระทำการใดๆ ที่เกินสมควร และห้ามมิให้เป็นฝ่ายรุก ให้เป็นฝ่ายรับ

ปีที่หนึ่ง

ในปีนี้มีเรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้น ดังต่อไปนี้

1. สร้างมัสยิดในนครอัลมะดีนะฮ์

รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้จัดการสร้างมัสยิดขึ้นหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นมัสยิดแห่งแรกในนครอัลมะดีนะฮ์ การก่อสร้างมัสยิดแห่งนี้ รอซูลุลลอฮ์ได้ลงมือก่อสร้างด้วยตนเองพร้อมกับบรรดาสาวก

2. เรื่องอะซาน (คือสัญญาณเรียกกร้องให้เข้าสู่การละหมาด)

ตั้งแต่ลงบัญญัติการละหมาดเมื่อปีที่ 10 ในขณะที่รอซูลุลลอฮ์ประกาศศาสนาอยู่ในนครมักกะฮ์ จนกระทั่งอพยพมาอยู่ในนครอัลมะดีนะฮ์เป็นเวลา 3 ปี ยังไม่มีอะซาน ดังนั้น รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จึงเรียกประชุมบรรดาสาวก ทหารว่าจะใช้วิธีใดที่จะบอกให้ประชาชนรู้สึกตัวว่าถึงเวลาที่จะต้องละหมาดแล้ว พร้อมทั้งเรียกร้องให้มาร่วมกันละหมาดในที่ประชุมมีความคิดเห็นต่าง ๆ กัน บางคนเสนอให้ชักธงขึ้นบนที่สูง บ้างเสนอให้จุดไฟขึ้นบนที่สูง ๆ บางคนเสนอให้ตีกลองอย่างพิธีของพวกยะฮูดี บางคนเสนอให้ย่ำระฆังเช่นพวกนัศรอนี และบางคนเสนอ

ให้ป่าวประกาศ แต่รอซูลุลลอฮ์ไม่เห็นด้วยกับวิธีการต่าง ๆ เหล่านั้น นอกจากข้อเสนอข้อสุดท้าย คือการประกาศ

เมื่อปัญหาเรื่องวิธีการเสร็จไปแล้ว ก็เหลือปัญหาเรื่องคำประกาศในที่ประชุมยังตกลงกันไม่ได้ จึงได้พักการประชุมไว้ก่อน แล้วต่างก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

พอรุ่งเช้าของวันรุ่งขึ้น ท่านอับดุลลอฮ์บุตรไซด์ ได้มาแจ้งแก่รอซูลุลลอฮ์ว่า เมื่อคืนนี้ ในขณะที่เขากำลังตกอยู่ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นนั้น มีชายคนหนึ่งปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้าเขา แล้วก็สอนถ้อยคำที่จะใช้ประกาศในการเรียกประชาชนเข้าละหมาด พร้อมกับกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นให้รอซูลุลลอฮ์ฟัง ท่านก็บอกว่า “เออนี่แหละเป็นความฝันที่เป็นความจริง” แล้วท่านก็สอนถ้อยคำเหล่านั้นให้แก่ท่านบิลาล พร้อมกับแต่งตั้งมอบหมายให้เป็นผู้ทำหน้าที่อะซานประจำเวลาละหมาด

เมื่อท่านบิลาลได้อะซานขึ้นเป็นครั้งแรก ท่านอุมร์ บุตรอัลคือฎ็อบได้ยินเข้า ก็พูดว่า “นี่แหละ ฉันก็ฝันเห็นเช่นเดียวกันนี้”

ท่านบิลาลเมื่อได้รับหน้าที่ให้เป็นผู้อะซานประจำแล้ว ก็ได้เพิ่มเติมคำว่า

กล่าวซ้ำสองครั้ง ทุก ๆ การอะซานสำหรับละหมาดซุฮุรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็เห็นดีด้วย

การอะซานสำหรับละหมาดญุมอ์ (วันศุกร์) นี้มีครั้งเดียว ในระหว่างที่คอฎ็ิบ (ผู้กล่าวปราศรัย) นั่งพักบนมิมบ์ (แท่นยกพื้นสำหรับคอฎ็ิบยืนกล่าวคำปราศรัย) หลังจากให้สละมแล้ว ในสมัยรอซูลุลลอฮ์และสมัยท่านออบูบัยรและท่านอุมร์ ต่อมาถึงสมัยท่านอุษมาน

ท่านคอลีฟะฮ์ผู้นี้ได้เพิ่มอะซานขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เพราะจำนวนประชาชนเพิ่มมากขึ้น (อันนี้เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของท่านเอง)

ส่วนการอะซานในระหว่างที่คอบีบนั่งพักหลังจากแสดงคอบีบอะฮ์ครั้งแรกแล้ว ได้ทำขึ้นโดย ฮิซามบุตรอับดุลมาลิก เป็นการกระทำที่เป็นบีตอะฮ์ (ไม่มีในอิสลาม)

3. การต่อต้านของพวกยะฮูดีในนครมะดีนะฮ์

ก่อนที่อิสลามจะอุบัติขึ้นมานั้น พวกยะฮูดีเป็นผู้บอกเล่าแก่ประชาชนว่า ในกาลอนาคตจะมีนบีคนสุดท้ายมาประกาศสั่งสอนแก่ชาวโลก พร้อมทั้งบอกลักษณะของบุคคลที่จะเป็นนบีที่จะมาใหม่ ทั้งพวกเขาและพวกประชาชนต่างก็เฝ้าคอยการมาของบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ อยู่ด้วยความกระหายที่จะได้เห็น แต่ครั้นเมื่อ อัลลอฮ์ ชูบฮานะฮ์วะตะอาลา ได้ส่งบุคคลผู้นั้นมาจริงเข้าแล้ว พวกเขากลับไม่ยอมรับรอง ไม่ยอมเชื่อฟัง ทั้งนี้ก็เพราะว่า ทั้งพวกนัศรอનીและพวกยะฮูดี ต่างก็คาดหมายกันว่าบุคคลผู้ที่จะเป็นนบีคนสุดท้าย จักต้องมาจากชนเผ่าเบนีอิสรออีล ดังเช่นนบีก่อน ๆ แต่การที่นบีคนสุดท้ายนี้ เกิดมาปรากฏขึ้นจากชนชาติอรับ พวกเขาจึงพากันอิจจาริษยา ไม่ยอมรับรอง ทั้ง ๆ ที่เขาเหล่านั้นได้ประจักษ์ความจริงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างดังนี้ อัลลอฮ์ ชูบฮานะฮ์วะตะอาลา ได้บอกไว้ในพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานว่า

ความว่า “และได้มาถึงพวกเขา คัมภีร์ที่มาจากอัลลอฮ์ เป็นคัมภีร์ที่ยืนยันความจริงต่อสิ่ง (คัมภีร์) ซึ่งมีอยู่ที่พวกเขา และก่อน

หน้านี้เขาเหล่านั้นได้เคยเปิดเผยเล่าเรื่องราวต่าง ๆ อันเกี่ยวกับคัมภีร์ที่จะมาใหม่นั้นให้แก่พวกที่ไม่ยอมเชื่อฟัง แต่ครั้นเมื่อเรื่องที่พวกเขาได้รู้ล่วงหน้านั้นได้มาถึงพวกเขาแล้ว พวกเขากลับตื้อตึงไม่ยอมเชื่อ”

ดังนั้น เมื่อรอซูลุลลอฮ์ได้ทราบเรื่องนี้เข้า ก็เชิญบุคคลผู้เป็นหัวหน้าของพวกนั้นมาเจรจา โดยได้ชี้แจงให้ฟังว่า “การที่จะคิดต่อต้านทำลายล้างอิสลามนั้น จะไม่ประสบผลสำเร็จอย่างแน่นอน เพราะว่าบัดนี้พวกมุสลิมมีกำลังเข้มแข็งยิ่งใหญ่เสียแล้ว พวกเรามีกำลังเพียงเล็กน้อย ถ้าขึ้นทำการต่อสู้ ก็จักต้องได้พบกับความพินาศอย่างไม่ต้องสงสัย พวกหัวหน้าเหล่านั้นก็เห็นจริงยอมทำสัญญาสันติภาพแต่โดยดี โดยจะไม่รุกรานต่อกัน”

ส่วนพวกมุนาฟิก (พวกหน้าไหว้หลังหลอก) นั้น ไม่มีใครรู้ว่าคนไหนเป็นมุนาฟิก เพราะความกลัปกลกอนนั้นมันหลบซ่อนอยู่ในหัวใจ ต่อหน้าเขาแสดงตัวเป็นมุสลิมมุอิมินอย่างเคร่งครัด แต่ลับหลังพวกนี้จะมีว่สุดซุ่มนุ่หรือกันในที่ที่จะทำลายอิสลามให้พินาศ บุคคลพวกนี้มีแทรกซึมอยู่ในวงการมุสลิมทั่ว ๆ ไป ได้ก่อเหตุร้ายขึ้นในสังคมมุสลิมอย่างมากมาย นับว่าเป็นภัยอันตรายของรอซูลุลลอฮ์อีกด้านหนึ่ง

4. การสู้รบ

การที่ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ พร้อมทั้งบรรดามุอิมินได้ลี้ภัยออกจากรนครมักกะฮ์จนหมดสิ้น ทำให้พวกมุชริกซึ่งมุ่งหวังที่จะทำลายอิสลามให้หมดสิ้นไปนั้นเดือดดาลยิ่งขึ้น เพราะการแค้นเคืองของพวกเขาไม่ประสบผลสำเร็จ ดังนั้น พวกมุชริกในมักกะฮ์จึงได้จัดการรวบรวมผู้คนจัดตั้งเป็นกองทัพขึ้น พร้อมทั้งรวบรวมทรัพย์สินเงินทองข้าวของ

เตรียมไว้เป็นเสบียงเพื่อใช้ในการต่อสู้กับรอกซูลลอสและชาวเมืองอัลมะดีนะฮ์

ทางฝ่ายนครอัลมะดีนะฮ์ ก็ได้จัดการรวบรวมคนจัดตั้งเป็นกองทัพขึ้น เพื่อต่อสู้กับผู้รุกราน

การสู้รบในครั้งกระโน้นมีสองอย่างคือ

- การต่อสู้ที่มีรอกซูลลอสเป็นแม่ทัพ ควบคุมกองทัพไปด้วยต่อไปจะเรียกว่า “กองทัพใหญ่”

- และการสู้รบที่รอกซูลลอสใช้ให้คนอื่นเป็นแม่ทัพควบคุมไปตัวท่านมิได้ไปด้วยนั้น ต่อไปจะเรียกว่า “กองทัพน้อย”

กองทัพที่ส่งออกไปปฏิบัติการครั้งแรก เป็นกองทัพน้อย โดยการนำของ ท่านฮัมซะฮฺ ในปี 1 นี้มีการสู้รบกันหลายครั้ง ทั้งกองทัพใหญ่และกองทัพน้อย

5. การสูญเสีย

ในปีนี้ รอกซูลลอส ﷺ ต้องสูญเสียบุคคลสำคัญไปอีกหนึ่งคือ ท่านอุษมานบุตรมัษอูน นอกจากนั้น ฝ่ายมุสลิมได้ยกกองทัพออกไปอีกหลายครั้ง แต่ไม่มีการสู้รบกัน

ปีที่สอง

ในปีนี้มีเรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ อุบัติขึ้นดังนี้

1. ฝ่ายมุสลิมได้ยกกองทัพย่อย ๆ ออกไปหลายครั้ง เพื่อสกัดกั้นการรุกรานของฝ่ายมุชริก แต่ไม่มีการต่อสู้กัน เพราะฝ่ายศัตรูได้หลบหนีไปเสียก่อน

2. พกยะฮูตีได้ละเมิดข้อตกลง

พกยะฮูตีที่ได้ทำสัญญาสันติภาพกับรอกซูลลอสว่าจะไม่รุกรานต่อกันนี้ ต่อมาภายหลังได้ละเมิดข้อตกลง โดยได้จัดการรวบรวมผู้คน เพื่อที่จะขัดขวางรุกรานฝ่ายมุสลิม รอกซูลลอสจึงได้เรียกบุคคลชั้นหัวหน้ามาเจรจาชี้แจงถึงผลเสียหายที่จะเกิดขึ้น ถ้าขึ้นทำการรุกรานหรือก่อวุ่นแต่บุคคลเหล่านั้นกลับแสดงความโห้งโด้ตอบอย่างหยาบคายรุนแรง ดังนั้นรอกซูลลอสจึงได้ส่งทหารออกไปล้อมพวกนี้ไว้อย่างมั่นคง มิให้มีโอกาสติดต่อกับคนภายนอก และมีให้บุคคลภายนอกเข้าไปติดต่อส่งเสบียงอาหารให้ การปิดล้อมนี้ดำเนินไปเป็นเวลา 15 วัน จนกระทั่งพวกที่ถูกล้อมสิ้นฤทธิ์ เกิดความหวาดกลัวว่าจะอดตายจึงได้วิงวอนต่อรอกซูลลอส ให้สั่งเลิกการปิดล้อมเสีย ท่านก็ยอมให้อภัยแต่ได้สั่งให้พวกนี้ออกไปหาที่อยู่ใหม่ ให้พ้นเขตพระนครอัลมะดีนะฮ์

3. การรบครั้งใหญ่ที่บัตร์

ก่อนที่จะยกทัพไปเพื่อการรบครั้งนี้ รอกซูลลอส ได้เรียกประชุมบรรดาสาวก เพื่อหารือที่จะทำสงครามกับฝ่ายมุชริกครั้งนี้ เมื่อท่านได้แจ้งความเห็นให้ที่ประชุมทราบแล้วก็มีสาวกคนหนึ่งชื่อ ฮะอได้กล่าวให้คำมั่นแทนพรรคพวกว่า “พวกเราได้ยอมเชื่อถือท่านทุกอย่างแล้ว ทั้งเราก็ได้ประจักษ์ทุกอย่างแล้วว่า เรื่องราวทั้งหลายทั้งปวงที่ท่านนำมาชี้แจงสั่งสอนเรานั้น เป็นสัจจะทั้งสิ้น พวกเราขอยืนยันให้คำมั่นสัญญากับท่านว่า เราจะเชื่อฟังและปฏิบัติตามท่านทุกสิ่งทุกอย่าง

แม้จักต้องเอาชีวิตเข้าแลกก็ตาม เรากล้ายืนยันว่าจะไม่มีใครคนหนึ่งคนใดในพวกเราที่จะฝ่าฝืนคำสั่งของท่าน และเราพร้อมแล้วที่จะเผชิญหน้า กับฝ่ายศัตรูในวันพรุ่งนี้ด้วยความยินดีและเต็มใจที่สุด”

ต่อจากนั้นก็มีส่วนอีกผู้หนึ่งชื่อ อัล-มิกดาด บุตรอุหม์รกล่าวสนับสนุนว่า “ข้าแต่ท่านผู้เป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ ขอท่านจงดำเนินงานไปตามคำสั่งของอัลลอฮฺเถิด พวกเราจะอยู่เคียงข้างท่านเสมอ เราขอสาบานด้วยพระนามแห่งอัลลอฮฺ พวกเราจะไม่พูดกับท่านเหมือนกับพวกบনীฮิลอิลได้พูดกับท่านนบีมุฮัมมัดว่า “ท่านจงไปพร้อมกับผู้อภิบาลของท่าน แล้วทำการต่อสู้กันไปตามลำพังเถิด พวกเราจะนั่งรออยู่ที่นี้ พวกเราจะไม่ไปสู้รบกับท่านด้วยดอก” อัล-มิกดาดพูดต่อไปว่า “ขอท่านจงไปเถิด พวกเราจะร่วมสู้รบร่วมเป็นร่วมตายด้วยเสมอ”

เมื่อสาวกทั้งสองให้คำรับรองอย่างแข็งแรงเช่นนั้น รอซูลุลลอฮฺ ﷺ ก็รู้สึกดีใจมาก จึงได้เคลื่อนทัพจำนวน 333 คนออกเดินทางไปถึงตำบลแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นตำบลที่แห้งแล้งไม่มีบ่อน้ำลำธาร จึงทำให้เกิดความขลุกขลักขึ้นกับบรรดาริพล เพราะไม่มีน้ำดื่ม น้ำอาบ แต่ในช่วงระยะเวลาเล็กน้อย อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา ก็ได้บันดาลให้ฝนตกลงมาอย่างหนัก จึงช่วยขจัดความยุ่งยากให้หมดสิ้นไป

ข้างฝ่ายอูษุฟยาน ซึ่งกำลังคุมกองคาราวานกลับจากประเทศชาม (ซีเรีย) เมื่อรู้ว่าฝ่ายมุสลิมินได้ยกทัพออกมา ก็สั่งให้คนไปขอกำลังเพิ่มเติมจากฝ่ายของตน ก็ได้รับกำลังเพิ่มเติมมาอีกเป็นจำนวน 950 คน มากกว่าฝ่ายมุสลิมินตั้งสองเท่า ถึงแม้จะมีกำลังน้อยกว่า แต่ทุกคนมีกำลังใจเข้มแข็งร่าเริง จึงสามารถกวาดล้างฝ่ายศัตรูได้อย่างง่ายดาย ในเมื่อทั้งสองฝ่ายได้เข้าประจัญบานกัน ประกอบกับฝนตกลง

มาอย่างหนัก ทำให้พื้นที่บริเวณสมรภูมิเฉอะแฉะ เป็นอุปสรรคมิให้ทหารฝ่ายศัตรูเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่ว ในที่สุดก็ต้องแตกพ่ายแพ้ไปอย่างยับเยิน ฝ่ายมุสลิมินจับข้าศึกเป็นเชลยได้จำนวนมาก พร้อมทั้งสัมภาระอีกมากมาย ในจำนวนทหารที่ถูกฆ่าตายในการรบ มีบุคคลสำคัญคนหนึ่งซึ่งเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่ง ที่ทำการต่อต้านขัดขวางรอซูลุลลอฮฺมาตั้งแต่เริ่มแรกประกาศศาสนาอิสลาม เขาผู้นั้นคือ อับญะฮัล

เหตุการณ์ครั้งนี้ อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา ได้ตรัสไว้ในพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานว่า

ความว่า “และพระองค์ให้ลงน้ำจากฟ้าบนพวกสุเจ้าชำระร่างกายให้สะอาด และเพื่อให้หมดสิ้นไปจากพวกสุเจ้าซึ่งการหลอกลวงของชัยฏอน และเพื่อให้ผูกมัดจิตใจของพวกสุเจ้า (และมันอยู่ในความอดทน) และเพื่อที่จะให้บรรดาเท้าของพวกสุเจ้าได้มั่นคง ทำให้เกิดความสะตอกในการเคลื่อนไหวในขณะเข้าประจัญบาน”

กล่าวคือการที่กองทัพฝ่ายมุสลิมินได้ยกไปตั้งอยู่ในพื้นที่ที่แห้งแล้ง ไม่มีน้ำ มีแต่ความร้อนระอุ บรรดาริพลก็เสียกำลังใจ ต่างคนทุกซักร้อนว่าจะต้องพากันล้มตายเสียก่อนที่จะได้ทำการสู้รบกับฝ่ายศัตรู เป็นโอกาสที่มารร้ายเข้าผสมยุงหลอกลอนให้ทหารเหล่านั้น เพิ่มความกลัวยิ่งขึ้น รอซูลุลลอฮฺ ﷺ จึงได้วิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้า ขอให้ฝนตกลงมา พระองค์ก็ได้ทรงพระกรุณาให้ฝนตามที่ต้องการ ขวัญของ

ทหารที่กำลังหัวนั้ไวหอยุ่ันก็กลับคืนดีขึ้น ต่างก็มีกำลังใจเข้มแข็ง เพิ่มความมูมานะทวิความคึกคักยิ่งขึ้น แต่ฝนที่ตกลงมานั้นกลับเป็น ผลร้ายแก่ฝ่ายศัตรู เพราะศัตรูอยู่ในที่ลุ่ม ฝนตกลงมาเลยทกให้พื้นที่ เป็นโคลนตม ไม่สะดวกในการเคลื่อนไหวขณะเข้าประจัญบาน จึงต้อง ประสบความปราชัยแก่ฝ่ายมุสลิมิน ซึ่งมีกำลังน้อยกว่า

เมื่อการสู้รบยุติลงแล้ว รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็สั่งให้ทำการฝังศพ ผู้เสียชีวิตทั้งมุสลิมและมุชริก เมื่อเสร็จแล้วก็ยกทัพกลับเข้าเมือง

เมื่อได้พักผอนกันพอสมควรแล้ว รอซูลุลลอฮ์ก็เรียกประชุม บรรดาสาวก เพื่อทำการหารือในเรื่องที่จะจัดการกับเชลยศึกที่จับมาได้ ในที่ประชุมก็มีผู้เสนอให้สังหารเชลยศึกเหล่านั้นเสียทั้งหมด แต่ท่านออบูบักรสาวกผู้อาวุโสได้เสนอให้ปลดปล่อยเชลยเหล่านั้นไปทั้งหมด โดยให้มีค่าไถ่ รอซูลุลลอฮ์ ﷺ เห็นดีด้วยกับข้อเสนอของท่านออบูบักร จึงสั่งให้แจ้งไปยังพวกญาติของเชลยเหล่านั้น ให้นำเงินมาไถ่ถอนเอา ตัวกลับไป ค่าตัวของเชลยที่ยากจนไม่สามารถนำเงินมาไถ่ได้ ถ้าเป็น บุคคลที่มีความรู้ ก็มอบหมายให้เป็นอบรมสั่งสอนเด็ก ๆ แทน

ในจำนวนเชลยเหล่านั้น มีคนหนึ่งชื่อ วะฮับบุตรอะไมร์ พ่อ ของเขาเป็นบุคคลที่เกลียดชังรอซูลุลลอฮ์มากที่สุด เมื่อรู้ว่าลูกเขาถูก จับเป็นเชลย เขาก็ไปหาเพื่อนสนิทของเขาคนหนึ่งชื่อ ซือฟวาน คบคิด กันในการที่จะลอบสังหารรอซูลุลลอฮ์ ทั้งสองก็ออกเดินทางไปยัง นครอัลมะดีนะฮ์อย่างเงียบ ๆ แต่พ่อเดินทางไปถึงก็ถูกท่านอุมร์จับตัว ได้ทั้งสองคน แล้วก็นำตัวคนทั้งสองมามอบให้รอซูลุลลอฮ์ทำการ สอบสวน

รอซูลุลลอฮ์ ﷺ ถามบุคคลทั้งสองว่า “ท่านเดินทางมาครั้งนี้ เพื่อประสงค์อะไร” อุมร์ตอบว่า “เราไม่มีความประสงค์อะไร นอกจาก

มาเพื่อจัดการเรื่องลูกของเรา” รอซูลุลลอฮ์ก็บอกว่า “ไม่จริง ท่าน เดินทางมาครั้งนี้ได้คบคิดกันจะมาสังหารเราใช่หรือไม่” ทั้งสองตกใจ หน้าซีดตัวสั่น ยอมสารภาพแต่โดยดี รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จึงหันไปพูดกับ บรรดาสาวกที่นั่งอยู่ในที่นั้นว่า “พวกท่านจงนำสองคนนี้ไปทำการ อบรมสั่งสอนให้เขาสำนึกถึงความผิด แล้วจงอ่านอัลกุรอานให้เขาฟัง”

อุมร์ก็ปรารภขึ้นว่า “นำประหลาดใจแท้ ๆ เรื่องนี้เราไม่เคย แพร่งพรายให้ใครรู้เลย เรารู้กันแต่เพียงสองคนเท่านั้น เหตุไฉนมุฮัมมัดจึงรู้เรื่องนี้ได้อย่างละเอียด”

บรรดาลิงของซึ่งเป็นทรัพย์สินของพวกเขาที่ฝ่ายมุสลิมินยึด มาได้จากการรบครั้งนั้น เมื่อถึงคราวที่จะแบ่งสันปันส่วนกัน ก็เกิดการ แก่งแย่งกันขึ้น ถึงขั้นโต้เถียงชุลมุนวุ่นวาย จวนจะเกิดเรื่องไม่งามขึ้น แล้ว อัลลอฮ์ ชูบฮานะฮ์ฮะวะตะอาลา ก็ได้ทรงกรุณาาระงับเรื่องนี้ โดยได้ ประทานโองการของพระองค์ลงมาว่า

ความว่า “พวกเขาจะถามสุเจ้าถึงเรื่องทรัพย์สินเชลย สุเจ้าจงบอกกับเขา เหล่านั้นเถิดว่า เรื่องทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นหน้าที่ของอัลลอฮ์ และรอซูล เจ้าทั้งหลายจงเกรงกลัวอัลลอฮ์ และจงปรับปรุง แก้ไขสถานการณ์ระหว่างสุเจ้าให้กลับคืนดี และสุเจ้า ทั้งหลายจงเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของอัลลอฮ์และรอซูล หากสุเจ้าเป็นมุอิมิน (ผู้ศรัทธา)”

ทันใดการโต้แย้งซึ่งทำทำว่าจะก่อให้เกิดความแตกร้างขึ้น ก็สงบลงทันที เขาเหล่านั้นยินยอมให้รอซุลลุลลอฮฺเป็นผู้ทำการจัดสรรแบ่งปันตามความเห็นชอบของท่าน

4. การเปลี่ยนกบิลละฮฺ (ทิศ) แต่เดิมเมื่อมุสลิมจะประกอบพิธีละหมาด จะต้องผินหน้าไปทางบัยตุลมักดิส แต่มาในปีที่สองนี้ อัลลอฮฺได้ทรงบัญญัติให้ผินหน้าไปทางอัล-กะบะฮ์

5. บัญญัติให้ถือศีลอด อัลลอฮฺได้ทรงบัญญัติให้บรรดามุสลิมทำการถือศีลอดเดือนรอมฎอน (เดือน 9) บัญญัตินี้ได้มีบัญชาลงมาในเดือนชะอบาน (เดือน 8)

6. ชะกาตุลฟิตรี ในปีนี้อัลลอฮฺ ได้ทรงบัญญัติให้มุสลิมทุกคนบริจาคอาหารให้แก่บรรดาพี่น้องที่ยากจน ก่อนละหมาดอิดีลฟิตรี

7. ชะกาตุลมาล ในปีนี้อัลลอฮฺได้บัญญัติให้มุสลิมที่มีฐานะดีบริจาคทรัพย์สมบัติ และกลีกรบริจาคพืชผลบางประเภทให้แก่พี่น้องที่ยากจนและแก่บุคคลบางประเภท

8. ละหมาดอีตทั้งสอง ในปีนี้อัลลอฮฺ ชูษฮานะฮฺฮะวะตะอะลา ได้ทรงสั่ง (ไม่บังคับ) ให้บรรดามุสลิมละหมาดอีดีลฟิตรี ในวันที่ 1 เดือนเซาวาล (เดือนที่ 10) และละหมาดอีดีลอัฎฮาในวันที่ 10 เดือนซุลฮิจยะห์ (เดือนที่ 12)

9. ท่านรูกัยยะห์ ในปีนี้ท่านรอซุลลุลลอฮฺ ﷺ ต้องเสียบุตรสาวที่รักไปอีกคนหนึ่งคือ รูกัยยะห์

ปีที่สาม

1. ศิกค็อฎฟาาน

ชาวอรับเผ่าบนูชะละบะฮ์กับบนูมุฮาริบ ได้ยกกองทัพ โดยการนำของตุอซุร มุ่งสู่นครอัลมะดีนะห์ เพื่อที่จะทำลายล้างฝ่ายมุสลิมิน เมื่อรอซุลลุลลอฮฺ ﷺ ทราบข่าว ก็ได้จัดแจงยกกองทัพออกไปเพื่อสกัดกั้นการรุกรานของศัตรู แต่ไม่ทันที่กองทัพทั้งสองจะพบกัน เพราะทางฝ่ายศัตรูผู้รุกรานรู้ว่าฝ่ายมุสลิมินยกกองทัพออกมา ก็รีบล่าทัพหนีกลับไปเสียก่อน

ในขณะที่กองทัพมุสลิมิน กำลังหยุดพักอยู่ ณ ที่แห่งหนึ่งนั้น รอซุลลุลลอฮฺ ﷺ ได้ปลีกตัวออกจากกองทัพไปพักผ่อนอยู่ที่ต้นไม้ตลอดเลื้อยที่เปียกน้ำฝนออกฝั่งไว้กับต้นไม้ ขณะกำลังนอนหลับสบายอยู่ แต่ลำพังคนเดียวนั้น ตุอซุรผู้นำทัพฝ่ายศัตรูหลบซ่อนตัวอยู่ ณ ที่ใดไม่มีใครรู้ เขาย่องเข้ามาพบรอซุลลุลลอฮฺ ﷺ กำลังหลับสนิทอยู่เช่นนั้นก็ดีใจ เขาค่อย ๆ ย่องเข้าไป มือขวากำด้ามดาบแน่นเพื่อที่จะสังหารเสียให้ดับคามือ พอเข้าไปประชิดตัวแล้วเขาก็ร้องตะคอกออกไปว่า "เฮ้ ! มุฮัมมัด ลูกขึ้นเร็ว แล้วจงบอกมาซิว่า ใครจะปกป้องท่านให้พ้นจากน้ำมือเรา ?" รอซุลลุลลอฮฺ ﷺ ก็สะดุ้งขึ้นยืนพร้อมกับร้องตะโกนตอบไปด้วยเสียงอันดังว่า "อัลลอฮฺ"

ทันใดนั้น ตุอซุรตกใจดาบหลุดจากมือยืนงง รอซุลลุลลอฮฺ ﷺ เห็นเช่นนั้นก็แผ่นเข้าคว้าดาบของผู้รุกรานมาถือไว้ พร้อมกับร้องถามไปว่า "เออละ ตุอซุร ที่นี้ท่านลองบอกมาซิว่า ใครจะคุ้มครองท่านให้พ้นจากคมดาบเล่มนี้" ตุอซุรก็ตอบอย่างจนมุมว่า "ไม่มีใครที่จะป้องกันเรา" แล้วรอซุลลุลลอฮฺก็ให้อภัยกับตุอซุร ซึ่งทำให้เขาตื่นตันใจ

ในน้ำใจอันเปี่ยมไปด้วยความเยือกเย็น ความเมตตากรุณา เขาโดดเข้าจับมือขอเข้ารับนับถืออิสลามในทันที จิตใจของเขาที่เคยเป็นศัตรูกับรอซูลุลลอฮ์ บัดนี้ อัลลอฮ์ ชูฮานะฮฺวะตะอาลา ได้เปลี่ยนแปลงให้เป็นความรักใคร่เคารพนับถือ เขาเคยรวบรวมสมัครพรรคพวกเพื่อที่จะทำลายล้างรอซูลุลลอฮ์ บัดนี้เขาได้เรียกร้องชักชวนพรรคพวกให้เข้ามาหารอซูลุลลอฮ์ จงรักภักดี เชื่อฟังและช่วยเหลือให้ความสนับสนุนแก่รอซูลุลลอฮ์ทุกประการ

2. สงครามอูฮุด

ในการรบที่ตำบลบัดรนั้น ทัพของฝ่ายผู้รุกรานได้เสียชีวิตและบาดเจ็บตลอดจนถูกจับเป็นเชลยเป็นจำนวนมาก กองทัพของพวกเขาต้องประสบกับการพ่ายแพ้อย่างยับเยิน เป็นเหตุทำให้พวกมุชริกีนเดือดดาลและแค้นเคืองเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น เพื่อที่จะล้างแค้น พวกมุชริกีนร่วมกับชาวอริบพวกอื่น ได้เคลื่อนกองทัพที่ใหญ่ที่สุดในสมัยนั้น ซึ่งมีกำลังพลถึงสามพันคนมุ่งหน้าสู่นครอัลมะดีนะห์ เพื่อทำลายล้างฝ่ายมุสลิมให้หมดสิ้น เมื่อรอซูลุลลอฮ์ทราบข่าวก็เรียกกระดมพลในที่สุดรวบรวมคนได้เพียงพันเศษ รีบเคลื่อนทัพออกไปรบศึกทันที

ในระหว่างที่กองทัพเดินทางนั้น พวกมุนาฟิก (พวกหน้าไหว้หลังหลอก) จำนวน 300 คน ซึ่งมี อับดุลลอฮ์ บุตรอุมัยยฺ เป็นหัวหน้าพากันปลีกตัวออกจากกองทัพ เดินทางกลับเข้าเมือง คงเหลือทหารเพียง 700 คน ซึ่งต่างกับกำลังฝ่ายศัตรูอย่างมากมาย ในการนี้มีบางคนเสนอต่อรอซูลุลลอฮ์ให้จับบุคคลทั้ง 300 คน ที่หลบหนีออกจากกองทัพฆ่าเสียให้หมด แต่อีกพวกไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอ นั้น เห็นว่าควรปล่อยไปตามเรื่อง

อันนี้เป็นระบบการบ่อนทำลายของพวกมุนาฟิกอีกอย่างหนึ่ง โดยการกระทำเช่นนี้เป็นการเปิดหน้าากให้รู้แจ้งชัดกันว่าใครเป็นมุนาฟิก

ครั้นแล้วรอซูลุลลอฮ์ ก็ได้นำทหารเพียง 700 คนเดินทางต่อไปจนถึงเขาอูฮุด สั่งให้ตั้งรับอยู่ ณ ที่นั้น โดยจัดให้ทหารที่แม่นธนูจำนวน 50 คน ยึดภูเขาอูฮุดเป็นที่มั่น โดยกำชับสั่งอย่างแข็งแรงว่า "ไม่ให้เคลื่อนย้ายหรือละทิ้งที่มั่นแห่งนี้เด็ดขาด ไม่ว่าฝ่ายเราจะได้เปรียบหรือเสียเปรียบ"

ครั้นแล้วเวลาที่แห่งความอลหม่านก็มาถึง กองทัพทั้งสองฝ่ายซึ่งมีกำลังต่างกันอย่างลิบลับ เข้าประจัญบานกันอย่างดุเดือด ฝ่ายมุสลิมินถึงจะมีกำลังน้อยกว่า แต่มีกำลังใจเข้มแข็งฮึกหาญ เข้าตะลุยศัตรูอย่างไม่คิดชีวิต ทำการรบแบบสู้ตาย ทุกคนยอมสละชีวิตเพื่องานของพระเจ้า การสู้รบดำเนินไปอย่างดุเดือด ทำความเสียหายแก่ฝ่ายศัตรูอย่างหนัก ทหารฝ่ายศัตรูถูกฆ่าฟันล้มตายและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก ทหารที่เหลืออยู่อีกจำนวนมากเริ่มขวัญเสีย แดกกระจัดกระจายระส่ำระสายคุมกันไม่ติด การรบขาดระเบียบวินัย ชัยชนะขึ้นเด็ดขาดเกือบจะเป็นของฝ่ายมุสลิมิน ซึ่งมีกำลังน้อยกว่าอยู่รอมร่อแล้ว ถ้าหากว่าเหล่าทหารแมนธนูไม่ขัดคำสั่งขอรอซูลุลลอฮ์

คือเรื่องมือยูว้า เนื่องจากทหารฝ่ายศัตรูได้ถูกฆ่าตายและบาดเจ็บเป็นจำนวนมากมาย ได้ทิ้งอาวุธยุทธโปกรณ์ตลอดจนเครื่องใช้ไม้สอยไว้มากมาย ฝ่ายพวกทหารแมนธนูที่รอซูลุลลอฮ์ได้สั่งกำชับไว้อย่างเด็ดขาดให้ยึดภูเขานั้นไว้ให้มั่น ไม่ให้ละทิ้งที่มั่นแห่งนั้นเด็ดขาด แม้จะพ่ายแพ้หรือชนะจนกว่าการสู้รบจะสิ้นสุดลง แต่ทหารพวกนั้นลืมนำคำสั่งของรอซูลุลลอฮ์ เมื่อเห็นว่าตนได้เปรียบฝ่ายข้าศึกแล้ว ประกอบ

กับได้พบว่า เครื่องใช้ไม้สอยตลอดจนอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ข้าศึกได้ทิ้งไว้อย่างเกลื่อนกลาดมากมายเป็นสิ่งแยบยวน ก่อให้เกิดความโลภความอยากขึ้นในจิตสำนึกของพลธนูเหล่านั้น ทำให้ลืมคำสั่งของรอรูซูลลอฮ์ ลืมจนกระทั่งตนอยู่ในระยะพันตูกับข้าศึก ต่างพากันทิ้งที่มั่นทิ้งหน้าที่ โดดเข้ารวบรวมเก็บสัมภาระเหล่านั้น ด้วยความตะกรุมตะกรามอย่างเพลิดเพลิน แม้ผู้เป็นหัวหน้าจะตักเตือนทัดทานอย่างก็ไม่มีใครเชื่อฟัง เหลือทหารที่ยึดที่มั่นอยู่เพียงเล็กน้อย

ในขณะที่เดียวกันนั้น เมื่อ คอลิด บุตรวะลิด ได้เห็นภูเขาสูงนั้น อันเป็นเสมือนปราการที่ช่วยให้ฝ่ายมุสลิมอยู่ในฐานะได้เปรียบฝ่ายตน วางเปล่าลง เขาก็รีบคุมทหารจำนวนหนึ่งเข้าโอบตีรุกไล่ฆ่าฟันพลธนูที่ละทิ้งที่มั่นเหล่านั้นล้มตายหมดสิ้น

เมื่อทางฝ่ายมุสลิมต้องเสียที่มั่นอันสำคัญยิ่งไปเช่นนั้น แสงแห่งชัยชนะซึ่งกำลังฉายราโรอยู่แล้วก็ดับวูบลง ทหารฝ่ายข้าศึกผนึกกำลังกันเป็นกลุ่มก้อน เข้าบุกตะลุยบดขยี้ฝ่ายมุสลิมิน ซึ่งมีกำลังน้อยกว่าอย่างไม่ปราณีปราศรัย ทางฝ่ายมุสลิมินได้เห็นการณ์กลับกลายเป็นเช่นนั้น ก็เสียขวัญพากันแตกกระจัดกระจายคุมกันไม่ติด เป็นเหตุให้ศัตรูรุกไล่ฆ่าฟันได้อย่างสะดวก ในทันใดนั้นพวกข้าศึกก็ร้องตะโกนขึ้นว่า "มุฮัมมัดถูกฆ่าแล้ว" มุสลิมินบางคนได้ยินเสียงตะโกนบอกเช่นนั้น ก็พูดขึ้นว่า "เมื่อมุฮัมมัดได้ถูกฆ่าตายเสียแล้วเช่นนี้ เราจะมาสู้รบกันต่อไปเพื่ออะไร พวกเราจงพากันหนีเอาตัวรอดไปเถิด" ส่วนพวกที่เหลืออยู่ก็ร้องตะโกนบอกกับพรรคพวกของตนว่า "ถึงแม้มุฮัมมัดจะถูกฆ่าจริง พวกเราก็จงต่อสู้ป้องกันศาสนาของเราต่อไปเถิด"

พวกที่หนีเอาตัวรอดเหล่านั้น เมื่อได้เดินทางมาถึงก็ไม่กล้าที่จะเดินทางเข้าไปในเมืองเพราะรู้สึกกระดากอายกับพรรคพวก จึงนอน

รอนจนกระทั่งทหารฝ่ายที่ยืนหยัดต่อสู้กลับมาถึงแล้ว จึงได้สมทบเดินทางเข้าไปด้วย

ฝ่ายรอรูซูลลอฮ์กับบรรดาสาวก เมื่อเหล่าทหารส่วนหนึ่งได้แยกตัวกลับไปแล้ว ก็พยายามยืนหยัดต่อสู้กับข้าศึกต่อไป สู้ไปหนีไปจนกระทั่งทุกคนได้รับบาดเจ็บอย่างมากไปตาม ๆ กัน โดยเฉพาะรอรูซูลลอฮ์ ได้รับบาดเจ็บค่อนข้างหนัก ฟันหักหลายซี่ หน้าแตก ตกหลุมจนเข้าทั้งสองแตก ร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผลโลหิตไหลโหม

ในที่สุดเมื่อฝ่ายข้าศึกรุกไล่ประชิดตัวเข้ามา มีหัวหน้าฝ่ายข้าศึกคนหนึ่งชื่อ อุบัย บุตรคีอ์ลฟ์ โดดเข้ามาถึงตัวรอรูซูลลอฮ์เงือดาบขึ้นสุดแขน เพื่อที่จะฆ่ารอรูซูลลอฮ์ แต่ท่านไวกว่า หยิบดาบได้ก็ฟาดลงไปบนร่างของศัตรูผู้นั้นจนถึงแก่ความตาย ซึ่งเป็นบุคคลที่รอรูซูลลอฮ์ได้สังหารด้วยมือของตนเองเพียงคนเดียว นอกจากผู้นี้ท่านไม่เคยฆ่าใครเลย

การสู้รบครั้งนี้ นับเป็นการสู้รบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของการเผยแผ่อิสลาม ฝ่ายมุสลิมินได้ประสบกับความปราชัย ความเสียหายอย่างยับเยิน ทหารที่ถูกฆ่าในสนามรบเกือบร้อยคน นอกจากนั้นก็ได้รับบาดเจ็บเกือบไม่รอดชีวิตไปตาม ๆ กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านฮัมซะห์ลุงของรอรูซูลลอฮ์ตายในสนามรบ ถูกฆ่าตีตัดร่างออกเป็นชิ้น ๆ หญิงคนหนึ่งแหะท้องลากเอาตับออกมาเพื่อจะกิน นับเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายที่สุด

ครั้งเมื่อกลับเข้าเมือง ก็ถูกฝ่ายที่เป็นศัตรูพุดจากกลางเยาะเย้ยกันเป็นการใหญ่ ดิงอัลลอฮ์ได้บอกไว้ว่า พวกมุขริกได้กล่าวเป็นเชิงสมน้ำหน้าว่า

ความว่า "หากพวกนั้นอยู่กับพวกเรา (ไม่ไปเป็นมุสลิม) พวกเขาก็จะไม่ตายและไม่ได้ถูกฆ่า"

เหตุการณ์ครั้งนี้ รอซูลุลลอฮฺมีความรู้สึกโศกเสียใจมาก ยิ่งกว่าเหตุร้ายต่าง ๆ ที่ได้ผ่านมา ท่านได้สั่งให้ฝังศพทหารมุสลิมทั้งเครื่องสนาม

บทเรียนที่ได้จากเหตุการณ์ครั้งนี้

ก. ถึงแม้จำนวนคนจะน้อย ถ้าแต่ละคนมีจิตใจเข้มแข็ง มีอิमानมั่นคง ปฏิบัติการเพื่อที่จะเทิดทูนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ก็ย่อมสามารถที่จะเอาชนะข้าศึกจำนวนมากซึ่งเป็นฝ่ายอธรรมได้

ข. การฝ่าฝืนคำสั่งของรอซูลุลลอฮฺ ย่อมนำความพินาศมาสู่ได้ ดังปรากฏในเรื่องนี้ ดังนั้นเรามุสลิมมุอฺมินทุกคนควรจดจำใส่ใจไว้ให้แม่นยำ ถ้าเราฝ่าฝืนคำสั่งของท่านในเรื่องศาสนกิจ โดยถือเอาความเห็นของบุคคลหรือถือเอาความคิดเห็นของเราว่าดีกว่าถูกต้องกว่าเห็นว่า ก็จะต้องพบกับความพินาศ ไม่นับดูนยา (โลกนี้) ก็ในอาคิเราะห์ (โลกหน้า) อย่างไม่ต้องสงสัย

- ค. มุชิบะห์ (เหตุร้าย) ที่อุบัติขึ้นจากการกระทำของคนส่วนน้อย ย่อมลามไปถึงคนส่วนใหญ่ด้วย
- ง. การสงครามตลอดจนการต่อสู้กัน ก็ต้องมีชนะมีแพ้ผลัดเปลี่ยนกันไป
- จ. ทหารที่ตายในที่รบให้ฝังทั้งเครื่องสนามโดยมิต้องอาบน้ำหรือกะแผ่นดิน (ห่อผ้า)

ฉ. ทหารที่ตายในสนามรบเรียกว่า "ชะฮีด" (ผู้ถูกรับรอง) มีเกียรติพิเศษในวันกิยามะห์

3. ห้ามดื่มสุรา

ในปีที่ 3 ได้บัญญัติห้ามดื่มสุราอย่างเด็ดขาด

ปีที่สี่

ในปีที่สี่นี้ มีเหตุการณ์อันเกือบจะเกิดการสู้รบกันขึ้นหลายครั้ง

1. การลอบฆ่าท่านรอซูล ﷺ ประชากรชาวเมืองนัจด์ เผ่าบนูชะอละบ๊ะห์กับเผ่าบนูมูฮาริบ ได้ยกกำลังลอบเดินทางมุ่งเข้าสู่นครอัลมะดีนะห์ เพื่อจะสังหารรอซูลุลลอฮฺ เมื่อได้ทราบข่าวนี้ท่านก็ได้ยกทัพออกไปสกัดกั้นการรุกราน แต่ฝ่ายศัตรูกลับใจไม่คิดสู้ ถอยทัพกลับไปเสียก่อนที่จะได้ปะทะกัน

2. การละหมาดในขณะที่เข้าประจัญบาน ในปีนี้สี่นี้ท่านญิบรีลได้มาอธิบายวิธีละหมาดในขณะที่กำลังรบ และได้สอนวิธีตะยัมมุม (พิธีชำระร่างกายก่อนเข้าละหมาดด้วยอย่างอื่น เมื่อไม่มีน้ำ)

3. การทำลายข้อตกลงของพวกยะฮูดี พวกยะฮูดีเผ่าบนูนะดีร์ ซึ่งเป็นชาวเมืองอัลมะดีนะห์อีกเผ่าหนึ่ง ที่ได้เคยทำสัญญาสันติภาพไว้กับฝ่ายมุสลิมิน ในอันที่จะไม่ทำการขัดขวางและไม่รุกรานกัน วันหนึ่งรอซูลุลลอฮฺพร้อมกับสาวกบางท่าน ได้ออกเดินทางไปยังหมู่บ้านของบุคคลเผ่านี้ ในระหว่างทางมีคนส่งข่าวมาว่า "ยะฮูดีพวกนี้กำลังคิดการร้าย คือได้เตรียมการที่จะสังหารรอซูลุลลอฮฺ ในเมื่อได้

เดินทางไปถึงยังหมู่บ้านของพวกเขา" เมื่อได้ทราบข่าวเช่นนั้นจึงพากันกลับ

พอกลับมาถึงที่พัก รอซูลุลลอฮฺก็ได้ส่งทหารกองหนึ่งไปยังยะฮูดีพวกนี้ บังคับให้พวกเขาอพยพออกไปอยู่เสียที่อื่นนอกเขตนครอัลมะดีนะห์ เพราะเหตุที่พวกเขาได้คิดร้ายต่อรอซูลุลลอฮฺ ซึ่งเป็นการละเมิดข้อตกลงที่ได้ทำกันไว้ ตอนแรกพวกเขาก็ยินยอมที่จะออกไปตามคำสั่งนั้น แต่ต่อมาพวกเขากลับใจไม่ยอมออก ทั้งนี้เป็นเพราะพวกมุนาฟิกซึ่งเป็นสหายของพวกเขาได้ส่งคนไปแจ้งกับพวกนั้นว่า "อย่ายอมออกตามคำสั่งนั้นเป็นอันขาด ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นพวกเราพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง" ยะฮูดีเหล่านั้นจึงไม่ยอมออกไป"

เมื่อขัดขืนเช่นนั้น รอซูลุลลอฮฺจึงสั่งให้ทหารทำการปิดล้อมหมู่บ้านนั้นไว้ทั้งหมด ฝ่ายสหายผู้กลับกลอกที่รับรองว่าจะให้ความช่วยเหลือดังกล่าวก็พากันหลบหน้าหมด พวกที่ถูกปิดล้อมยืนนานวันเข้าก็ยิ่งเดือดร้อนมากขึ้น เพราะธุรกิจการงานทุกอย่างต้องหยุดชะงักลงสิ้น ติดต่อกับคนภายนอกไม่ได้ ในที่สุดพวกเหล่านั้นก็ยอมปฏิบัติตามคำสั่งนั้นแต่โดยดี โดยพากันเดินทางออกจากนครอัลมะดีนะห์ไปจนหมดสิ้น

อัลกุรอานได้กล่าวถึงพฤติกรรมของคนพวกนี้ไว้ในอายะห์ที่ 11 ซูเราะห์ที่ 59 ซึ่งมีความหมายว่า

“หากพวกท่านถูกขับไล่ออกจากบ้าน พวกเราก็จะยอมสละออกจากบ้านไปกับพวกท่านด้วย และในเรื่องของพวกท่านแล้ว เราจะไม่ยอมเชื่อฟังคนไหนคนใดตลอดไป และหากว่าพวกท่านถูกทำร้าย พวกเราก็พร้อมที่จะช่วยเหลือพวกท่าน (แต่อัลลอฮฺได้บอกต่อไปว่า)

และอัลลอฮฺทรงตระหนักดีว่าเขาเหล่านั้น (พวกมุนาฟิก) เป็นพวกที่พูดเท็จ หากพวกยะฮูดีถูกขับไล่ พวกเขาจะไม่ยอมทิ้งบ้านติดตามไปด้วย และหากพวกเขา (ยะฮูดี) ถูกทำร้าย พวกเขาจะไม่ช่วยเหลืออย่างไร หากพวกเขา (มุนาฟิก) จำใจต้องช่วยพวกเขา (ยะฮูดี) พวกเขาก็จะหันหลังให้ (อย่างคนขลาดตาขาว) แล้วในที่สุดเขาเหล่านั้น (ยะฮูดี) ก็จะไม่มีการช่วยเหลือ”

ปีที่ห้า

ในปีนี้มีเหตุการณ์ที่สำคัญเกิดขึ้นหลายอย่าง อาทิเช่น

1. การสู้รบกับชนเผ่าบนิมุสฏอลิก

แม้ศาสนาอิสลามจะได้ขยายตัวออกไปกว้างขวางและมีผู้เลื่อมใสอย่างมากมาแล้วก็ตาม ก็ยังมีบุคคลอีกเป็นจำนวนมากที่ความเคียดแค้นชิงชังและอิจฉาริษยา อย่างเช่นชนเผ่าบนิมุสฏอลิกเป็นต้น ได้พยายามรวบรวมสมัครพรรคพวก พร้อมทั้งจัดหาอาวุธยุทโธปกรณ์ตั้งเป็นกองทัพขึ้นแล้วก็ยกมาเพื่อมุ่งที่จะบดขยี้พวกมุสลิม เมื่อรอซูลุลลอฮฺได้ทราบก็ได้ย้ายตารากองทัพออกไปต่อต้าน กองทั้งสองฝ่ายได้เข้าปะทะกัน แต่การสู้รบดำเนินไปไม่นานนักข้าศึกก็พราศัย ฝ่ายมุสลิมได้ล้อมจับข้าศึกไว้ได้หมด ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

ในจำนวนข้าศึกที่ตกเป็นเชลยนั้น ได้มีศัตรูผู้หนึ่งชื่อมรเราะห์ เป็นบุตรของประมุขแห่งกองทัพข้าศึก รอซูลุลลอฮฺได้ทำการสมรสกับหญิงผู้นี้ ซึ่งทำให้บิดาของหญิงผู้นั้นรวมทั้งพรรคพวกได้กลายเป็นญาติของรอซูลุลลอฮฺไป บรรดาสาวกจึงปล่อยพวกข้าศึกที่จับมาได้ให้พ้นจากสภาพการเป็นเชลย พร้อมทั้งคืนสิ่งของต่าง ๆ ให้ไปหมด

เมื่อชนเผ่านี้มีมุสลิมได้รับ การต้อนรับจากรอซูลุลลอฮ์กับ พรรคพวกฉันที่มีมิตรเช่นนั้น จิตใจที่เคยเกลียดชังก็กลับกลายเป็นความ รัก ความชื่นชมยินดี ทุกคนจึงเข้ารับนับถืออิสลามทั้งหมด

ในการสู้รบครั้งนี้ ท่านอาอิชะห์ได้ร่วมไปกับกองทัพด้วย ทำ หน้าที่นางพยาบาลทหารที่ได้รับบาดเจ็บ ในขณะที่กองทัพกำลัง เดินทางกลับนั้น ท่านรู้สึกว่สร้อยคอของท่านได้หล่นหายไป จึงได้ หวนกลับไปหา สร้อย ในที่สุดก็พบ แต่รู้สึกเหนื่อยอ่อนเพลีย ไม่ สามารถจะเดินทางไปสมทบกับกองทัพที่เดินทางล่วงหน้าไปก่อนได้ จึงล้มตัวลงนอนหลับไป ในขณะที่เดียวกันนั้น มีทหารผู้หนึ่งชื่อ คีอ ฟวาน บุตรอัลมุอฏอฏ ได้ปลุกตัวออกจากกองทัพ ชี้อูฐเที่ยวหาสิ่งของ ที่หล่นหายเช่นเดียวกัน บังเอิญเขาได้มาพบท่านอาอิชะห์นอนอยู่จึง หยุดอูฐ แล้วเชิญให้ท่านขึ้นบนหลังอูฐ ตัวเขาเองจึงอูฐเดินไปจนทัน กองทัพที่ล่วงหน้าไปก่อน เมื่อกลับมาถึงบ้าน ท่านอาอิชะห์ก็ล้มป่วยลง ข้างฝ่าย अबดุลลอฮ์ บุตรอูบัยยฺ หัวหน้าพวกมุนาฟิก เมื่อได้รู้เรื่องนี้ เข้าก็รู้สึกดีใจ เห็นเป็นโอกาสเหมาะในอันที่จะก่อความยุ่งยากให้ เกิดขึ้นแก่รอซูล ﷺ จึงได้เสกสรรปั้นเรื่องขึ้นให้ร้ายท่านอาอิชะห์ว่า ทำ มิติมีร้ายกับคีอฟวาน เขาพยายามแพร่ข่าวนี้ให้กระจายกว้างขวาง ออกไปจนกระทั่งท่านรอซูล ﷺ เกิดความสงสัย เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ส่วนท่านอาอิชะห์มีว่แต่นอนป่วยอยู่มิได้รู้เรื่องข่าวร้ายนี้เลย เพิ่งมารู้ เอาตอนหลังอาการป่วยก็ยิ่งทรุดหนักลง เพราะความเสียใจในข่าวร้าย นั้น เดือนหนึ่งผ่านไปอาการป่วยก็ยังไม่ดีขึ้น จึงได้ขออนุญาตต่อท่าน รอซูล ﷺ ไปพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านบิดา ท่านรอซูล ﷺ ก็ได้อนุญาต

นับตั้งแต่มีข่าวอันชั่วร้ายแพร่กระจายออกมาท่านรอซูล ﷺ ไม่มีความสุขสบายเลย รู้สึกกลัดกลุ้มกระวนกระวายใจเป็นกำลัง นึก

คิดไปต่าง ๆ นานา ตลอดระยะเวลาที่ท่านอาอิชะห์นอนป่วยอยู่ก็ไม่ ค่อยได้เข้าไปดูและรักษาพยาบาล นาน ๆ จะเข้าไปถามอาการสักครั้งว่า เป็นอย่างไรบ้าง ? แต่เมื่อท่านอาอิชะห์ได้ออกจากบ้านไปรักษาตัวอยู่ที่ บ้านบิดาแล้ว ท่านจึงได้เรียกสาวใช้มาสอบถามถึงเรื่องที่เขาลือกันนั้น สาวใช้ผู้นั้นก็บอกว่าข่าวนั้นเป็นเท็จ รับรองและยืนยันในความบริสุทธิ์ ของนายสาวอย่างแข็งแรง ต่อจากนั้นท่านก็ได้ไปพบภริยาถามถึงเรื่อง ที่เขาลือกันพร้อมพูดว่า ถ้าเป็นจริงตามข่าวลือนั้น ก็ให้วังวนขอ ประทานอภัยจากอัลลอฮ์เสียและกลับตัวเสีย ท่านอาอิชะห์ได้แต่ ร้องไห้ไม่สามารถที่จะชี้แจงอย่างไรได้ ภายในหัวอกมันเต็มไปด้วย ความเศร้าโศกเสียใจ ท่านรอซูล ﷺ เพียรไปพบถามไถ่อยู่หลายครั้ง จนกระทั่ง อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา ได้ทรงรับรองความบริสุทธิ์ ของท่านอาอิชะห์โดยโอองการที่ว่า

ความว่า “แท้จริงพวกที่นำเอาความเท็จมาเสกสรรปั้นขึ้น (เพื่อที่จะ ทำลายเกียรติของท่านอาอิชะห์) นั้นเป็นชนกลุ่มน้อยใน พวกสุเจ้า สุเจ้าทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าความเท็จ (ที่พวกนั้น เสกสรรขึ้นนั้น) เป็นผลร้ายแก่สุเจ้า หากแต่มันกลับเป็น ผลดีแก่พวกสุเจ้าทั้งหลาย สำหรับทุกคนจากพวกเขา (พวก อันธพาล) มีส่วนที่จะได้รับ (ตามโทसानุโทษ) และผู้ที่ครอง ความเป็นใหญ่ (ผู้เป็นหัวใจในเหล่าอันธพาล) ในพวกนั้น สำหรับเขามีทัศนกรรมอย่างยิ่งใหญ่ (คอยอยู่แล้ว)”

เมื่ออัลลอฮ์ ชูบนะฮฺวะตะอาลา ได้ทรงกรุณาประทานโองการลงมาเพื่อรับรองความบริสุทธิ์ของท่านอาอีซะห์เช่นนั้น ความโศกเศร้ากลัดกลุ้มก็หายไป ความปลื้มปิติอุบัติขึ้นมา ท่านรอซูล ﷺ จึงได้นำข่าวดีนี้ไปบอกกับภริยาที่รักของท่าน เมื่อได้รับข่าวดีจากท่านรอซูล ﷺ ความเศร้าสลดความเสียใจอย่างสุดซึ้งที่ได้บีบเค้นน้ำตาออกมาเสียมากต่อมากจนไม่มีจะออกต่อไปอีก เพราะการร้องไห้คร่ำครวญมาตลอดระยะเวลา ทั้งกลางวันกลางคืนแทบว่าชีวิตจะออกจากร่างก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง

เมฆหมอกแห่งความเศร้าสลดที่ได้ปกคลุมสังคมมุสลิม ก่อให้เกิดบรรยากาศมืดครึ้มแต่ละคนมีสีหน้าหม่นหมอง จิตใจเหี่ยวแห้งชั่วระยะเวลาหลายวันนั้นได้สลายตัวไปแล้ว ท้องฟ้าเปิดสว่างบรรยากาศที่ชุ่มมัวก็กลับสดใสรุ่งเรือง

2. คีตกีอนตัก (สนามเพลาะ)

หรืออีกชื่อหนึ่งว่า “คีตกีอนตัก” ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกอาหรับมุชริกีน ชาวมักกะฮ์สมทบกับพวกยะฮูดีชาวอัล-มะดีนะห์ ยাত্রากองทัพผสมอันมีจำนวนถึงหมื่นคนซึ่งมี อับดุลมุฮัมมัด บุตรฮัยร เป็นนายทัพ เข้าโอบล้อมพระนครอัล-มะดีนะห์ เพื่อยกมาทำลายพวกมุสลิม

ฝ่ายท่านรอซูล ﷺ ได้ทราบเรื่องนี้เข้า ก็สั่งให้ชุดสนามเพลาะรอบนคร อัล-มะดีนะห์เพื่อป้องกันการจู่โจมของข้าศึก ซึ่งมีจำนวนมากมาย ถ้าปล่อยให้อำนาจข้าศึกเข้าเมืองได้ก็หมายถึงกาลอวสานของบรรดามุสลิม

เมื่อกองทัพข้าศึกยกมาถึงก็เข้าโอบล้อมเมืองนั้นไว้โดยรอบ แต่ไม่กล้าจู่โจมเข้าตีโดยทันที เพราะฝ่ายมุสลิมได้เตรียมพร้อมที่จะรับ

การรุกราน ต่างฝ่ายต่างก็คุมเชิงกันอยู่เช่นนั้น เป็นเวลาถึง 15 วัน ก็เกิดการแตกแยกกันขึ้นในหมู่ข้าศึก สาเหตุที่เกิดการแตกแยกขึ้นนั้นก็คือ มีบุคคลสำคัญคนหนึ่งซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของพวกยะฮูดีและชาวอาหรับมักกะฮ์ บุคคลผู้นี้มีนามว่า นูโอมะ บุตรมัศอูด เขาผู้นี้ได้แอบเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามอย่างเงียบๆ ไม่มีใครรู้ เขาผู้นี้ได้ดำเนินนโยบายอย่างแยบคายลึกซึ้งที่สุด จนสามารถทำให้พันธมิตรระหว่างชาวอาหรับกับพวกยะฮูดีแตกสลายลงได้อย่างง่ายดาย โดยท่านได้ไปสนทนากับประมุขฝ่ายพวกยะฮูดี ท่านบอกพวกนั้นว่า “บัดนี้พวกอาหรับชาวมักกะฮ์ ได้พากันกลับใจใหม่แล้ว คือเขาจะไม่ยอมสู้รบกับพวกมุสลิม ตามที่ได้ตกลงกับพวกท่านมา ขณะนี้พวกเขาเพียงแต่รอเวลาให้การสู้รบเกิดขึ้น แล้วพวกเขา ก็จะแยกตัวออกเดินทางกลับบ้านเมืองของเขา ทั้งพวกท่านไว้ให้ทำการสู้รบแต่ฝ่ายเดียว เรื่องนี้เป็นความจริงในขณะที่พวกหัวหน้าเข้าประชุมตกลงหารื้อกัน ฉันทันอยู่ในที่ประชุมด้วย ฉันทอยากจะรู้ว่าเหตุไฉนพวกท่านจึงได้ไปร่วมมือกับชาวอาหรับพวกนั้น เพื่อที่จะทำลายมุฮัมมัด พวกท่านก็อยู่ในอัล-มะดีนะห์ ทำไมพวกท่านจะทำศึกกับมุฮัมมัดเสียเองไม่ได้หรือ ? ฉันทเห็นว่าทางที่ดีที่สุดพวกท่านควรจะรีบแยกตัวออกเสียก่อนปล่อยพวกนั้น ไว้แต่ลำพังจึงจะสาสมกับที่พวกเขาคิดหักหลังพวกท่าน”

เมื่อเขาได้ทำการปั่นหัวพวกยะฮูดีเป็นผลสำเร็จแล้ว เขาก็ไปปั่นหัวพวกอาหรับมักกะฮ์อีก โดยเขาได้บอกกับผู้เป็นประมุขของพวกกุเรช รวมทั้งประมุขของอาหรับเผ่าอื่น ๆ ว่า “พวกท่านรู้ไหมว่าขณะนี้พวกยะฮูดีซึ่งเป็นพันธมิตรของพวกท่านครั้งนี้ เขากล่าวว่าเขาได้สังเกตการกระทำอันเป็นสิ่งแสดงความไม่บริสุทธิ์ จากพวกท่านหลายอย่างหลายประการ บัดนี้พวกเขาได้กลับใจแล้ว จะไม่ร่วมรบกับพวกท่าน

ต่อไป โดยที่พวกเขาเกรงว่าพวกท่านจะหักหลัง แล้วปล่อยให้พวกเขา
สู้รบไปแต่ลำพังฝ่ายเดียว”

เมื่ออูซุฟยานได้รับข่าวนี้ ก็รู้สึกเดือดดาลสุดขีด เพื่อพิสูจน์
ข้อเท็จจริง เขาได้ส่งคนสนิทไปหาประมุขฝ่ายยะฮูดีบอกว่าพรุ่งนี้ (วัน
เสาร์) เราจะยกทัพเข้าโจมตี ขอให้ท่านเตรียมตัว” ฝ่ายแม่ทัพยะฮูดีก็
บอกกับผู้ที่ไปส่งข่าวว่า “พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์พวกเขาจะไม่ทำศึกในวัน
เสาร์” เมื่อคนที่ส่งไปติดต่อกลับมาบอกเช่นนั้น อูซุฟยานก็เชื่อแน่ว่า
เรื่องที่นุโอมุมอบอกนั้นเป็นความจริง เขาไม่รอต่อว่าต่อขานอะไรอีก
ต่อไปแล้วรีบยกทัพเดินทางกลับทันที แต่ก่อนที่กองทัพฝ่ายมุชริกีนจะ
แยกกลับไปนั้น ได้เกิดมหาวาตภัยขึ้นอย่างรุนแรงที่สุด ผสมด้วย
แผ่นดินไหวอย่างรุนแรงได้ทำลายชีวิต และทรัพย์สินของกองทัพ
พันธมิตรอย่างย่อยยับ พอรุ่งขึ้นพวกมุชริกีนก็พากันเดินทางกลับด้วยความ
บอบช้ำ

3. จัดการกับพวกยะฮูดีเผ่าบะนุกร็อยเซาะห์

เมื่อได้ปรากฏว่าพวกยะฮูดีเผ่าบะนุกร็อยเซาะห์ได้ทำการทรยศ
หักหลัง ทำลายสัญญาสันติภาพที่ได้ทำกับฝ่ายมุสลิม ด้วยการร่วมมือ
กับชาวอาหรับมักกะฮยาตราทัพมาเพื่อบดขยี้พวกมุสลิม ตาม
เหตุการณ์ที่เล่ามาแล้วนั้น ท่านรอซูล ﷺ ก็หันมาคิดบัญชีกับยะฮูดี
พวกนี้โดยส่งทหารจำนวนสามพันคนไปล้อมหมู่บ้านพวกนั้น การปิด
ล้อมได้ดำเนินไปเป็นเวลา 25 วัน ฝ่ายที่ถูกล้อมจึงจำนนยอมมอบตัว
กับฝ่ายมุสลิม

ท่านแม่ทัพสั่งให้คุมตัวบุคคลเหล่านั้น มาทำการสอบสวนแล้ว
ก็จัดการลงโทษอย่างหนัก ในฐานะที่พยายามทำการก่อกรรมไม่รู้จักหยุด

หย่อนทั้ง ๆ ที่ได้ให้อภัยมาแล้วหลายครั้ง และเพื่อมิให้เป็นแบบอย่าง
กับคนอื่นต่อไป

4. ยกเลิกระบบลูกเลี้ยง

ประเพณีของชาวอาหรับสมัยนั้นมีอีกกรณีหนึ่ง ที่อิสลาม
บัญญัติให้ยกเลิกนั่นคือ การยกฐานะบุตรบุญธรรมขึ้นเป็นบุตรแท้
ด้วยการยอมให้ใช้นามสกุลของตน และมีสิทธิ์ต่าง ๆ เช่นเดียวกับบุตร
ของตัวเอง

ท่านรอซูล ﷺ ได้เด็กชายมาคนหนึ่ง ชื่อ ซัยด์ บุตรของฮารี
ซะห์ บิดาของเด็กได้นำมาให้เป็นบุตรบุญธรรม ท่านก็ให้เรียกเด็กนั้น
ว่า ซัยด์ บิน มุฮัมมัด แทนชื่อเดิมที่เรียกกันว่า ซัยด์ บินฮารีซะห์

ต่อมาปีที่ห้านี้ อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอะลา จึงได้สั่งให้
ยกเลิกประเพณีดังกล่าว ห้ามมิให้นำมาใช้ในศาสนาอิสลาม โดย
โอองการที่ว่า

ความว่า “มุฮัมมัดไม่ใช่บิดาของคนใดคนหนึ่งในบรรดาของพวกสุเจ้า
หากแต่เป็นทูตของ อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอะลา และเป็น
อันดับสุดท้ายในบรรดานบี และอัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอะ
ลา เป็นผู้ทรงรู้ทุกสิ่งอย่าง”

ทั้งนี้เพราะว่า อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอะลา ทรงรู้ว่าเรื่อง
บุตรบุญธรรมดังกล่าวแล้วจะก่อให้เกิดความยุ่งยากขึ้นหลายอย่าง
หลายประการ จึงได้สั่งให้ยกเลิกเสีย

ดังนั้น ชัยต บินมุฮัมมัด จึงต้องกลับเปลี่ยนไปใช้ ชัยต บินฮารีซะห์ อย่างเดิม

5. การปกปิดร่างกายของสตรี

หญิงอาหรับในสมัยก่อนอิสลาม นิยมการนุ่งน้อยห่มน้อย เพื่ออวดอวัยวะบางส่วนตลอดจนเครื่องอาภรณ์ต่าง ๆ ครั้นมาในปีที่ 5 นี้ อิสลามจึงได้บัญญัติให้สตรีปกปิดร่างกายให้มิดชิด ยกเว้นใบหน้ากับฝ่ามือเมื่อจะออกนอกบ้าน

และการบัญญัติห้ามมิให้สตรีอยู่แต่ลำพังกับผู้ชาย (ที่อนุมัติให้ทำการสมรสกันได้สองต่อสอง) โดยให้มีบุคคลที่สามร่วมอยู่ด้วย

ทั้งนี้เพื่อที่จะรักษาศีลธรรม และมนุษยธรรมให้ดำรงอยู่เป็นการป้องกันมิให้สภาพแห่งความเป็นมนุษย์ต้องเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นไป

6. อัล-ฮัจญ์

ในปีที่ 5 นี้ได้บัญญัติให้มุสลิมทุกคนไม่ว่าจะเป็นชาย-หญิง ที่บรรลุนิติภาวะแล้ว ทำการประกอบพิธีอัล-ฮัจญ์ ณ พระมหานครมักกะฮ์ อย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต

ปีที่หก

ในปีนี้มีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นดังต่อไปนี้

1. ชนเผ่าบะนีละฮุยาน

ชนเผ่านี้ได้ทำสัญญาสันติภาพกับฝ่ายมุสลิม (ท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ) จึงได้จัดส่งอาซิม บุตรอาบิต พร้อมกับพรรคพวกรวม 10 คนไปสอนศาสนาอิสลามแก่ชนเผ่านี้ แต่เขาเหล่านั้นได้สังหารเสีย 8 คน เหลืออีก 2 คน ขายให้กับพวกมักกะฮ์ บุคคลทั้งสองก็ถูกพวกมักกะฮ์ฆ่าเสียอีก

เมื่อชนเผ่าบะนีละฮุยาน ได้ปฏิบัติกรรณแรงแก่ฝ่ายมุสลิม เช่นนั้น ท่านรอซูล ﷺ จึงยatraกองทัพอัศมาญมาจำนวน 200 คน ไปยังหมู่บ้านของชนเผ่านี้ แต่พวกนี้กลัวความผิดจึงได้รับพากันหนีไปเสียก่อน ที่กองทัพฝ่ายมุสลิมจะเดินทางไปถึง

2. ศีกอัล-ครือบะห์

ท่านรอซูล ﷺ ได้ให้ความช่วยเหลือกับพวกอาหรับพวกหนึ่ง ซึ่งมีอุยัยนะห์ บุตรริซาน เป็นหัวหน้า ซึ่งขาดแคลนสถานที่เลี้ยงสัตว์ (ทั้งที่คนพวกนี้ยังมีได้รับนับถือศาสนาอิสลาม) โดยได้มอบที่ดินแห่งหนึ่ง ซึ่งอุดมสมบูรณ์ให้แก่อาหรับพวกนี้ อันเป็นที่ดินติดต่อกับป่าหญ้าที่ท่านได้มอบให้บุตรชายของท่าน ออบูซุรเราะนาฎอูรูของท่านไปเลี้ยง ต่อมาชาวอาหรับนี้กลับคิดทรยศแล้วต้อนอูรูเอาไปทั้งหมด ท่านจึงยกกองทัพไปปราบอาหรับพวกนี้ทั้งสองได้ต่อสู้กันอยู่พักหนึ่ง ก็พากันหนีเตลิดไปหมด

3. ข้อตกลงยุติการสู้รบ

ในปีที่เจ็ดนี้ ท่านรอซูล ﷺ ได้เรียกบุคคลสำคัญ ๆ ในบรรดาสาวกมาประชุม แล้วแจ้งให้ทราบว่า ท่านมีความประสงค์ในอันที่จะไปเยือนบัยตุลลอฮ์ (อัล-กะบะฮ์) สักครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้จากมาเป็นเวลานาน บรรดาสาวกเหล่านั้นก็เห็นชอบด้วย เมื่อได้ตกลงกันเช่นนั้น

แล้วก็จัดแจงตระเตรียมรวบรวมกำลังพลได้ทั้งหมด เป็นจำนวนหนึ่ง พันห้าร้อยคน รวมทั้งพวกมุฮาญีรีนและพวกอันซอร์ จัดเป็นกองทัพ ปลอดภัย เดินทางมุ่งสู่นครมักกะฮ์ พอมาถึงตำบลฮุฎัยบียะห์ ซึ่งอยู่ ห่างจากตัวเมืองเพียงเล็กน้อย ก็หยุดพักที่นั่นแล้วได้ให้ คีรอซ บุตรอุ มัยยะห์ อัล-กูซารีย์ เป็นทูตไปแจ้งให้หัวหน้ากูเรซทราบ ว่า ที่ท่านยก กองทัพมาครั้งนี้เป็นกองทัพปลอดภัย เพื่อที่จะเข้ามาเยือนบัย ตุลลอฮฺ มิได้มาเพื่อที่จะรบราฆ่าฟันกัน แต่พวกกูเรซกลับฆ่าอูฐของท่านที่มอบให้คีรอซเป็นพาหนะเสีย กับจะฆ่าผู้เป็นทูตเสียด้วยแต่มีคน ห้ามไว้ เพราะเกรงจะเกิดการรบราฆ่าฟันกันขึ้น พวกข้าศึกยอมปล่อย ตัวทูตให้กลับมาแจ้งแก่ท่านรอซูล ﷺ ท่านจึงได้ส่งบุคคลสำคัญอีกคน หนึ่ง คือ ท่านอูสมานบุตรอัฟฟาน ไปทำการเจรจากับฝ่าย กูเรซ พวก ข้าศึกก็จับอูสมานคุมขังไว้อีก แล้วส่งคนมาแจ้งว่าท่านอูสมานได้ถูกฆ่า เสียแล้ว กับได้ส่งทูตมายังท่านรอซูล ﷺ ห้ามมิให้กองทัพมุสลิมินเดินทางเข้าสู่มักกะฮ์

เมื่อพวกมุชริกได้ ปฏิบัติการอย่างรุนแรงป่าเถื่อนเช่นนั้น ท่าน รอซูลุลลอฮฺ ﷺ ก็ได้เรียกแม่ทัพนายกองประชุมสั่งให้เตรียมพร้อม เพื่อที่จะยกทัพเข้าโจมตีทั้ง ๆ ที่ปราศจากอาวุธ เพื่อตอบโต้การ ปฏิบัติการอย่างเลวร้ายของข้าศึก ขอรับรองให้ทุกคนสู้อย่างไม่ผู้ใดหนี เอาตัวรอดเลยแม้แต่คนเดียวทุกคนยินดีสละชีวิตและเลือดเนื้อเพื่อสู ่ตาย

เมื่อหารือตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว มีบุคคลผู้หนึ่งชื่อ ญัตตุ บุตรโกซ อัล-อันซอรีย์ เล็ดลอดเข้าไปในมักกะฮ์ได้แพร่ข่าว เช่นนี้เข้าก็พากันตกใจจึงได้จัดการส่งทูตคณะหนึ่งมายังท่านรอซูล ﷺ เพื่อมาเจรจาขอยุติการสู้รบโดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. ให้ยุติการสู้รบต่อไปเป็นเวลา 10 ปี
2. ให้ทุกคนในทั้งสองฝ่ายมีเสรีภาพที่จะติดต่อไปมาหาสู่กัน ได้
3. ในปีนี้ให้กองทัพมุสลิมิน รวมทั้งท่านรอซูล ﷺ ด้วยยก ทัพกลับไปอัล-มะดีนะห์ก่อน เอาไว้เป็นปีหน้าจึงจะยอม ให้เข้าสู่มักกะฮ์
4. ในปีนี้ถ้ามีมุสลิมคนใดเดินทางเข้าสู่มักกะฮ์ก็ไม่ยอมให้ กลับไปสู่อัล-มะดีนะห์
5. ถ้ามีพวกกูเรซคนใดได้เดินทางไปยังพวกมุสลิมิน ทางฝ่าย มุสลิมินต้องปล่อยให้เขากลับได้ในเมื่อเขาประสงค์จะ กลับ

คณะทูตของฝ่ายข้าศึกได้พบกับท่านรอซูล ﷺ ตอนหนึ่งว่า “ข้าแต่ท่านมุฮัมมัด ขาวลือที่ว่าท่านอูสมานถูกพวกเราฆ่าเป็นข่าว เท็จที่พวกโง่เขลาในพวกเรานั้นเสกสรรขึ้นเพื่อที่จะสร้างสถานะการณ์ ความจริงอูสมานยังมีชีวิตอยู่ ขอให้ท่านส่งตัวพวกเราที่ท่านได้จับไว้ เป็นเชลยกลับมาให้พวกเราทั้งหมด” ท่านรอซูล ﷺ ก็ตอบว่า “ เราจะ ไม่ส่งตัวบุคคลเหล่านั้นให้แก่พวกท่านจนกว่าท่านจะส่งคนของเราที่ พวกท่านจับไว้มาให้แก่เราก่อน”

พวกมุชริก ก็ยินยอมส่งอูสมานกับคนอื่น ๆ รวม 10 คนให้กับ ท่านรอซูล

ข้อตกลงครั้งนี้ บรรดาสาวกพากันรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก เพราะเห็นกันว่าข้อตกลงนี้ฝ่ายตนเสียเปรียบอย่างมาก โดยเฉพาะ อย่างข้อที่ถูกห้ามมิให้ทำการญาวาฟ (เวียนรอบ) บัยตุลลอฮฺ เพราะ

เป็นวัตถุประสงค์ในการที่พากันเดินทางมาครั้งนี้ แต่ก็ต้องจำใจ ยอมรับไม่มีใครที่จะกล้าตัดทานท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ

ในที่สุด เมื่อได้ตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วกองทัพฝ่ายมุสลิมก็ยกกลับ ในระหว่างที่เดินทางกลับนี้ อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ได้ทรงประทานโองการของพระองค์คือ **ซูเราะห์ตุลฟัตฮฺ** โดยแจ้งแก่ท่านรอซูล ของพระองค์พร้อมทั้งบรรดามุสลิมินให้รู้ว่า วาระแห่งการเปิดนครมักกะฮฺ จะมาถึงในอนาคตนอนใกล้นี้แล้ว ทุกคนต่างดีใจปลาบปลื้มเป็นอย่างยิ่ง ต่างใฝ่ฝันในอันที่จะได้กลับเข้าสู่บ้านเกิดเมืองนอนได้เยี่ยมเยียนได้พบปะญาติมิตร

ปีที่เจ็ด

ในปีนี้มีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นดังนี้

1. ยะฮฺตุตเศาะบะนีนะตีร์

กรณีคืออนตัก พวกยะฮฺตุตเศาะบะนีนะตีร์นี้ เป็นตัวการปลุกปั่นและชักชวนประชาชนชาวมักกะฮฺ ให้ร่วมมือร่วมใจกันสมทบกำลังยกทัพยัตราฆาญมาล้อมนครอัล-มะดีนะฮ์ ดังเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นในปีที่ห้าตามที่ได้เล่ามาแล้ว

เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้นำทัพกลับจากนครมักกะฮฺแล้ว จึงส่งกองทัพไปยังเมืองค็อยบะร์เพื่อปราบปรามชนเผ่านี้ เพื่อป้องกันมิให้ทำการก่อวณขึ้นอีก

เมื่อทัพมุสลิมินเดินทางไปถึงค็อยบะร์ ก็ได้กระจายกำลังเข้าโอบล้อมเมืองนั้นไว้ทุกด้าน เพื่อตัดมิให้ติดต่อกับโลกภายนอกได้ บิบบ

บังคับประชาชนในเมืองนั้นให้ยอมจำนน การปิดล้อมได้ดำเนินไปเป็นเวลา 6 วัน พวกยะฮฺตุตเศาะบะนีนะตีร์จึงยอมจำนน

2. ยะฮฺตุตเศาะอ์ อื่น ๆ

หลังจากปราบปรามพวกยะฮฺตุตเศาะบะนีนะตีร์แล้ว ท่านรอซูล ﷺ ก็ได้เรียกร้องพวกยะฮฺตุตเศาะอ์ให้ยินยอมอ่อนน้อม มิให้ก่อวณบ่อนทำลายพวกนั้นก็ยินยอม โดยขอร้องมิให้ทำลายชีวิตและทรัพย์สิน ท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ยินยอมตามเงื่อนไข

ฝ่ายยะฮฺตุตเศาะอ์ ได้ทราบเรื่องของพวกยะฮฺตุตเศาะอ์ ก็เข้ามาบอabtัวกับท่านรอซูล ﷺ แต่โดยดี พร้อมกับขอร้องมิให้ลงโทษอย่างหนึ่งอย่างใด ท่านรอซูล ﷺ ก็ยินยอมตามที่ขอร้องมา

ต่อมาจากนั้นท่านรอซูล ﷺ ก็เรียกร้องให้พวกยะฮฺตุตเศาะอ์ที่อยู่ตามท้องทุ่งในตำบลต่าง ๆ เข้ามาบอabtัว แต่ยะฮฺตุตเศาะอ์พวกนั้น ชัดขึ้นไม่ยอมอ่อนน้อม กลับต่อสู้ยกพวกเข้ามาต่อสู้กับพวกมุสลิมการรบพุ่งจึงเกิดขึ้น ในที่สุดพวกยะฮฺตุตเศาะอ์เหล่านั้นก็ประสบความพราชัย แดกหนึ่ไปหมด

3. อุมเราะฮฺฮุกกออู

เมื่อได้จัดการปราบปรามพวกยะฮฺตุตเศาะอ์ เผ่าต่าง ๆ ที่คอยรังควานก่อวณเสร็จสิ้นแล้ว ภาระในการต่อสู้ปราบปรามผู้รุกราน ก็ค่อยเบาบางลงบ้าง ทางฝ่ายนครมักกะฮฺก็อ่อนกำลังลงไม่คิดที่จะยกพวกมาก่อนวณอีกต่อไป ดังนั้นพอถึงเดือนซุลกอตะฮ์ ท่านรอซูล ﷺ ก็เรียกประชุมบรรดาต่อฮาบะ (สาวก) แจ้งให้ทราบวาท่านมีความประสงค์ที่จะออกเดินทางไปยังนครมักกะฮฺ เพื่อทำอุมเราะฮ์ (พิธีการอย่างหนึ่งในบรรดาพิธีการประกอบพิธีฮัจญ์) ถ้าใครจะสมัครใจร่วมเดินทางไป

ด้วยก็ให้เตรียมตัว พร้อมกับสั่งว่าให้ทุกคนนำอาวุธพร้อมทั้งเครื่องสนามไปด้วย โดยเกรงว่าพวกมุขริกจะละเมิดข้อตกลงสงบศึกสุดท้ายนี้ เมื่อไปถึงแล้วก็จะถูกขัดขวาง

พอถึงเวลาที่ได้กำหนดไว้ กองทัพมุสลิมก็เคลื่อนกระบวนออกจากนครอัล-มะดีนะห์ เดินทางมุ่งสู่นครมักกะฮฺ เดินทางมาถึงตำบลหนึ่งก่อนที่จะเข้าสู่ตัวเมือง พวกกุเรซได้ข่าวการมาของพวกมุสลิม ก็ตกใจและเข้าใจว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้ยกกองทัพมาเพื่อที่จะบดขยี้พวกตน จึงได้คัดเลือกชายหนุ่มฉกรรจ์พวกหนึ่ง แต่งตั้งให้เป็นทูตส่งไปเจรจากับท่านรอซูล ﷺ เมื่อทูตคนนั้นเดินทางมาถึงก็แจ้งแก่ท่านรอซูล ﷺ ว่า “ข้าแต่ท่านมุฮัมมัดท่านยกทัพมาครั้งนี้ ท่านปรารถนาที่จะทำอะไรกับพวกเราอีก พวกเราได้พยายามรักษาข้อตกลงสงบศึกสุดท้ายนี้เป็นอย่างดีอย่างเคร่งครัด พวกเรามิได้ละเมิดข้อตกลงเหล่านั้นแม้แต่น้อย ขอรับรองว่าพวกเราจะไม่ปฏิบัติกิจการใด ๆ อันเป็นการก่อกรวน หรือละเมิดข้อตกลงสงบศึกที่ได้ทำกันไว้อย่างเด็ดขาด”

ท่านรอซูล ﷺ ก็ตอบพวกนั้นว่า “ที่เราครั้งนี้มิได้มาเพื่อที่จะทำการสู้รบกับพวกท่านเรามาเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์ตามข้อสัญญาสงบศึกดังกล่าว “เมื่อพวกกุเรซได้รับความประสงค์ของท่านรอซูล ﷺ เช่นนั้น ก็ปล่อยให้กองทัพมุสลิมยatraเข้าสู่นครมักกะฮฺแต่โดยดี ข้างฝ่ายพวกมุขริกที่ไม่ปรารถนาที่จะได้เห็นพวกมุสลิมทำการฮัจญ์ (พิธีเตบรอบอัล-กะบะห์) ก็หลบไปอยู่ที่อื่นเสียชั่วคราวปล่อยให้พวกมุสลิมประกอบพิธีฮัจญ์ตามสบาย โดยปราศจากการขัดขวาง

4. ท่านรอซูล ﷺ ถูกวางยา เมื่อเสร็จศึกค้อยบ์แล้ว ก็มีหญิงเยฮูดีเยห์คนหนึ่ง นำยาพิษมาให้แก่ท่านรอซูล ﷺ ท่านก็

รับประทานเนื้อแพะนั้น พอหยิบเนื้อแพะเข้าปาก ก็รู้สึกทันทีว่าเนื้อนั้นมียาพิษ ท่านจึงคายออกมา ส่วนสาวอีกคนหนึ่งซึ่งรับประทานเนื้อนั้นเข้าไป ก็ถึงแต่ความตายทันที

ท่านรอซูล ﷺ จึงสั่งให้นำตัวหญิงผู้นั้นมาสอบสวน นางก็ให้การว่า “ที่นางทำไปเช่นนั้นก็เพื่อจะพิสูจน์ความจริงว่า เขาเป็นนบีจริง แต่ถ้าเขาไม่ได้เป็นนบีจริง เขาจะต้องตายด้วยยาพิษนั้น พวกเราก็ลี้หน่วงในเรื่องของเขาต่อไป”

5. บัญญัติห้าม

ในปีนี้ ท่านรอซูล ﷺ ได้ออกคำสั่งห้ามสองอย่างคือ 1. ห้ามมิให้ทำการสมรสเฉพาะกาล กับ 2. ห้ามมิให้บริโภคลาบ้าน (คือลาที่เลี้ยงและฝึกไว้เพื่อใช้งาน ไม่ใช่ลาป่า)

6. เข้ารับอิสลาม

บุคคลสำคัญที่เข้ารับนับถืออิสลามในปีที่เจ็ด มีบุคคลสำคัญทางฝ่ายกุเรซ เข้ารับนับถืออิสลาม 3 ท่านคือ **คอลิด บุตร อัล-วะลีด, อัมร บุตร อัล-อัส และ อูสมาน บุตร อะบฎีอัสซะห์** ทั้งสามท่านนี้เป็นนายทัพผู้ยิ่งใหญ่แห่งกองทัพกุเรซ

7. ศึกเบ็ดเตล็ด

ชนเผ่าบนิมูเราะห์ ได้ยกพวกมาโจมตีพวกมุสลิม ท่านรอซูล ﷺ จึงส่งกองทัพไปปราบปราม ในที่สุดข้าศึกพวกนั้นก็แตกพ่ายไป

ปีที่แปด

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีที่แปด มีดังนี้

1. ศึกมูตะห์

มูตะห์เป็นจังหวัดหนึ่งในประเทศซาม (ซีเรีย) ท่านรอซูล ﷺ ได้ใช้ให้ฮาริสบุตรรอไมร นำจดหมายไปให้เจ้าเมืองบุศรอ ผู้นำจดหมายได้เดินทางไปถึงเมืองมูตะห์ ก็พบชายคนหนึ่งชื่อ ชะเราะห์บิล เมื่อชายคนนั้นได้ไต่ถามได้ความว่า ฮาริสเป็นคนของท่านรอซูล ﷺ เขาก็สังหารฮาริสเสีย ท่านรอซูล ﷺ ทราบข่าวนี้เขาก็เตรียมส่งกองทัพซึ่งมีกำลังพลรบถึงสามพันคนไปยังมูตะห์ เพื่อปราบปรามผู้รุกรานโดยออกคำสั่งห้ามมิให้ปฏิบัติการดังต่อไปนี้

- 1) ห้ามมิให้ข่มเหงหรือทำร้ายพวกนักบุญ
- 2) ห้ามมิให้ฆ่า ผู้หญิง เด็ก และคนชรา
- 3) ห้ามมิให้ตัดหรือทำลายต้นไม้
- 4) ห้ามมิให้ทำลายอาคารต่าง ๆ

เมื่อกองทัพมุสลิมเดินทางไปถึงเมืองมูตะห์ก็ได้พบกับกองทัพชาวโรมัน เป็นกองทัพที่ใหญ่ที่สุด มีกำลังเหนือกว่ากองทัพมุสลิม ที่เตรียมพร้อมล่วงหน้าคอยอยู่แล้ว กองทัพทั้งสองฝ่ายก็เข้าประจัญบานกัน กองทัพมุสลิมมี ท่านไซด บุตรฮาริซหะห์ เป็นผู้นำ ขณะที่กองทัพทั้งสองฝ่ายทำการสู้รบกันอยู่นั้น นายทัพฝ่ายกองทัพมุสลิมถูกฆ่า ท่านญะฟัร บุตรอบูฏอลิบ จึงคว่ำธงนำกองทัพตลุยเข้าศึกต่อไป แต่เขาก็ถูกข้าศึกฟันแขนขวาขาด เขาคว่ำธงด้วยมือซ้ายไปทำการสู้รบต่อไป ต่อมาก็ถูกฟันแขนซ้ายขาดไปอีกข้างหนึ่ง แต่กำลังใจเขายังดีนำพลเข้าต่อสู้อย่างดุเดือดต่อไป ในที่สุดเขาก็ถูกฆ่าลงอีกคน

หนึ่ง ต่อจากนั้น คอลิด บุตรอัล-วะลีด ก็โดดเข้าคว่ำธงทำหน้าที่แทนนายทัพต่อไป

กองทัพมุสลิม ตกอยู่ในวงล้อมของข้าศึกเพราะมีจำนวนน้อยกว่า แต่ทุกคนได้ทำการต่อสู้อย่างหนักหน่วง ในที่สุดก็ตีข้าศึกพ่ายฝ่าวงล้อมไปได้ ยังความเสียหายให้แก่ข้าศึกอย่างมากมาย

2. เปิดนครมักกะฮ์

นับตั้งแต่ได้มีการตกลงระงับการสู้รบระหว่างกองทัพมุสลิมกับกองทัพกุเรซ เหตุการณ์ของทั้งสองฝ่ายก็สงบเงียบตลอดมาจนกระทั่งถึงปีที่แปด พวกกุเรซได้ก่อเหตุการณ์ร้ายขึ้นซึ่งเป็นการทำลายข้อตกลง สูดัยบียะห์ โดยได้ให้ความช่วยเหลือพวกอาหรับตระกูลบักร์ ยกพวกโจมตีพวกมุสลิมตระกูลคุซาอ๊ะห์ ในการต่อสู้กันครั้งนี้ พวกคุซาอ๊ะห์ถูกฆ่ากว่า 20 คน

เมื่อฝ่ายกุเรซได้ละเมิดข้อตกลงสูดัยบียะห์เช่นนี้ ท่านรอซูล ﷺ จึงได้ยাত্রาทัพซึ่งมีกำลังพลจำนวนหนึ่งหมื่นคนออกจากนครอัล-มะดีนะห์ เดินทางมุ่งสู่นครมักกะฮ์ ขณะนั้นเป็นเดือนรอมฎอนทุกคนยังอยู่ในภาวะการถือศีลอด แต่เมื่อออกเดินทางแล้วท่านรอซูล ﷺ ก็สั่งให้ทุกคนเลิกถือศีลอด (เป็นบัญญัติผ่อนผันแก่ผู้ที่อยู่ในระหว่างเดินทางไม่ต้องถือศีลอด)

ในระหว่างเดินทางกองทัพมุสลิมได้พบชายคนหนึ่ง คือ ออบูซุฟยาน ซึ่งเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดของฝ่ายกุเรซ เขาเดินทางเพื่อมาสืบความเคลื่อนไหวของฝ่ายมุสลิม ออบูซุฟยานผู้นี้ได้ก่อความเสียหายให้แก่ฝ่ายมุสลิมมามากต่อมาก ครั้งเมื่อเขาได้ถูกทหารนำตัว

ไปพบท่านรอซูล ﷺ หลังจากที่ได้สอบปากคำกันเรียบร้อยแล้ว เขาก็ยอมรับนับถือศาสนาอิสลามท่านรอซูล ﷺ ก็ได้ให้อภัยโทษให้แก่เขา

เมื่อกองทัพมุสลิมเดินทางไปถึงนครมักกะฮ์ ท่านรอซูล ﷺ ก็ได้แบ่งทัพออกเป็นสองส่วน มอบให้ ท่านคอลิด บุตรอัล-วะลีด นำเข้าสู่ทางใต้ โดยสั่งกำชับมิให้ทำการฆ่าฟัน ถ้าหากไม่มีการขัดขวาง แต่เมื่อท่านคอลิดได้นำกองทัพเดินทางเข้าสู่มักกะฮ์ ก็ได้รับการขัดขวางจากกองทัพมุริกินบางส่วน จึงเกิดการสู้รบจนกระทั่ง ฝ่ายที่ขัดขวางแตกพ่ายไปแล้ว กองทัพมุสลิมจึงได้เดินทางเข้าสู่มักกะฮ์ได้ตามความมุ่งหมาย

ส่วนท่านรอซูล ﷺ ได้นำทหารอีกครั้งหนึ่งเดินทางเข้าสู่มักกะฮ์ทางด้านเหนืออย่างสะดวกไม่มีการขัดขวางอย่างใด

ก่อนที่จะนำกองทัพเคลื่อนเข้าสู่มักกะฮ์ ท่านรอซูล ﷺ ได้สั่งกับท่านอับบัสว่า “ให้นำตัวอับดุลมุฮัมมัดไปอยู่ยังข้างทางที่กระบวนทัพมุสลิมจะเดินผ่านเข้าไป เพื่อที่จะให้เขาได้เห็นความเกรียงไกรและความเปรี๊ยะของทหารมุสลิม

ทุกครั้งที่หน่วยทหารทุกเหล่า เดินทางผ่านไปอับดุลมุฮัมมัดก็ถามท่านอับบัสว่า เป็นกองทัพเผ่าใดจนกระทั่งถึงถึงคราวที่กองทัพพวกอันซอร์ ซึ่งเป็นกองทัพม้าที่ใหญ่ที่สุดอันมี ซะอ์ บุตรอุบาต๊ะห์ เป็นผู้ถือธงนำหน้า เมื่อกองทหารเหล่านี้เดินผ่านหน้าอับดุลมุฮัมมัดไป ผู้ถือธงนำหน้าก็หันหน้ามาบอกกับอับดุลมุฮัมมัดว่า “วันนี้เป็นวันแห่งการนองเลือด เป็นวันที่อัล-กะอูบะฮ์จะถูกเปลื้องผ้าคลุมออก” อับดุลมุฮัมมัดก็พูดว่า “จงเจริญเถิด หามิได้วันนี้ต้องเป็นวันแห่งการพิทักษ์”

เมื่อถึงคราวที่กองทัพที่ท่านรอซูล ﷺ เป็นผู้นำเดินผ่านไปอับดุลมุฮัมมัด ก็เข้าไปถามท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ว่า “วันนี้ท่านสั่งให้ทหารของ

ท่านทำการสังหารพรรคพวกพี่น้องของท่านกระนั้นหรือ?” ท่านก็ตอบว่า “เปล่า เรามีได้สั่งให้สังหารบุคคลที่ไม่ได้ทำการขัดขวาง” อับดุลมุฮัมมัดก็เล่าคำที่ซะอ์พูดให้เขาฟัง” ท่านก็บอกว่า “เขาพูดปด”

ความจริงวันนี้เป็นวันแห่งการอภัยโทษ เป็นวันแห่งความเอ็นดูเมตตา เป็นวันที่อัล-กะอูบะฮ์จะถูกหุ้มห่อปกคลุม วันนี้เป็นวันที่อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮ์วะตะอะลา จะประทานเกียรติให้แก่พวกกูเรช

ครั้นเมื่อเหล่าทหารทั้งหลายได้เดินทางเข้าไปสู่นครมักกะฮ์ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านรอซูล ﷺ ก็เรียกทหารทั้งหมดประชุม แล้วออกคำสั่งห้ามมิให้ทหารทุกคนทำการข่มเหงรังแกหรือฆ่าฟัน บุคคลที่ไม่ได้ทำการขัดขวางหรือต่อสู้เป็นอันขาด

หลังจากท่านรอซูล ﷺ ได้ประกาศนิโทษกรรมแก่เหล่ากูเรช ทั้งปวง ก็ได้ส่งคนประกาศตามหมู่บ้านต่าง ๆ ให้ทุกคนยอมจำนนให้ตั้งอยู่ในความสงบ ผู้ใดเข้าอยู่ในมัสยิดหรือเข้าอยู่ในบ้านท่านอับดุลมุฮัมมัด หรือไม่ก็หลบตัวอยู่ในบ้านของตนเอง โดยปิดประตูเสียก็จะได้รับความปลอดภัย ทั้งนี้โดยเกรงว่าจะเกิดการปะทะกับเหล่าทหารซึ่งกำลังสับสนวุ่นวายกันอยู่

ต่อไปท่านรอซูล ﷺ ก็ได้สั่งให้ทำลายบรรดารูปเคารพที่อยู่ในมัสยิด และในบริเวณรอบ ๆ อัล - กะอูบะฮ์ ซึ่งมีจำนวนรวมทั้งหมด 360 ชิ้น แล้วท่านรอซูล ﷺ เข้าละหมาด ณ มะกอมอิบรอฮีม และดื่มน้ำซัมซัม

แล้วท่านรอซูล ﷺ ก็เข้ามัสยิด ประชาชนพากันเข้าสู่มัสยิดอย่างล้นหลาม เพื่อที่จะได้คอยดูว่า ท่านจะจัดการอย่างไรกับพวกมุริกิน ที่ได้ทำการต่อต้านขัดขวาง การเผยแพร่อิสลามของท่านด้วยการกระทำที่รุนแรงโหดร้ายที่สุด เช่น มุ่งที่จะสังหารชีวิตท่านและขับไล่

บรรดามุสลิมออกจากบ้านเกิดเมืองนอน และสังหารชีวิตมุสลิมเสียมากมาย ตลอดจนทำการทารุณกรรมแก่ผู้ที่อ่อนแออย่างป่าเถื่อน บางคนถูกรุกรานจนถึงแก่ความตาย ทั้งนี้ นับว่าเป็นความผิดอย่างใหญ่หลวงที่สุด ควรที่จะได้รับการตอบสนองอย่างรุนแรงที่สุด แต่ท่านรอซูล ﷺ ผู้เป็นทูตของพระเจ้าเป็นเจ้าย่อมเป็นผู้มีจิตใจสูง เปี่ยมไปด้วยความเอ็นดู ความให้อภัยทั้ง ๆ ที่ท่านอยู่ในฐานะผู้มีชัย ซึ่งมีกำลังเหนือกว่าทุกวิถีทาง อำนาจอันสูงสุดอยู่ในกำมือของท่านแล้วอย่างเด็ดขาด แต่ท่านก็มีได้นึกถึงการแก้แค้น ท่านได้กล่าวกับพวก กุเรชว่า “ดูกรเหล่ากุเรช พวกท่านทั้งหลายลองนึกดูซิว่า ฉันจะปฏิบัติอย่างไรกับพวกท่าน”

พวกกุเรชทั้งหลายพากันตอบว่า “ข้าแต่ท่านผู้เป็นญาติที่ประเสริฐ บุตรของญาติผู้ประเสริฐเราทุกคนมั่นใจว่า สิ่งที่ท่านจะปฏิบัติกับพวกเรานั้นคือ ความดี” ที่ชุมนุมเจียบกริบทุกคนต่างรอดอยฟังคำพิพากษาที่จะหลุดออกมาจากปากของท่านรอซูล ﷺ ในที่สุดก็ได้กล่าวกับเหล่าปัจเจกมิตร ซึ่งตกอยู่ในฐานะขเลยเหล่านั้นว่า “พวกท่านทั้งหลายเป็นพวกที่ได้ถูกปลดปล่อยแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเราโอโหสิกรรมให้หมดสิ้นแล้ว” ทุกคนต่างก็แซ่ซร้องร้องสรรเสริญในความเมตตากรุณาอย่างล้นเหลือของท่านทั้งนี้ก็เพราะว่า อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ได้สั่งร่อซูลของพระองค์ว่า

ความว่า “และสุเจ้าทั้งหลายอย่ารบราฆ่าฟันพวกเขา ในมัสยิดอัลหะรอมจนกว่าเขาเหล่านั้นจะมาฟันพวกสุเจ้าก่อน สุเจ้าทั้งหลายก็จงต่อสู้พวกนั้น ดังนั้นคือการตอบแทนแก่พวกกาเฟร หากเขาเหล่านั้นยอมจำนน (ไม่ขัดขวางไม่ต่อสู้) แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งการให้อภัยและปราณี”

เมื่อได้ทำการปรับความเข้าใจกัน เป็นที่เรียบร้อยแล้วท่านรอซูล ﷺ ก็ได้กล่าวคำปราศรัยท่ามกลางประชาชนจำนวนมหาศาล ในคำปราศรัยได้อธิบายถึงตัวบทบัญญัติต่าง ๆ อย่างแจ่มแจ้ง ซึ่งแต่ก่อนประชาชนชาวมักกะฮ์ไม่ยอมเข้าใจ ไม่ยอมฟัง ไม่ยอมพิจารณาเรื่องของอิสลาม หมกมุ่นตีบตันอยู่ในความคิดว่าอิสลามอุบัติขึ้นมาเพื่อทำลายหลักการเชื่อถือ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีของปู่ย่าตายาย จึงได้พากันพากเพียรพยายามที่จะทำลายอิสลามมิให้ก่อตัวขึ้นได้ แต่คราวนี้เมื่อมาได้ยินได้ฟังเรื่องของอิสลามจากปากคำของท่านรอซูล ﷺ เข้าแล้ว จึงได้ซาบซึ้งถึงเจตนารมณ์ และความแท้จริงของอิสลามในครั้งนั้น ความชิงชัง จึงเปลี่ยนเป็นความรักความปรารถนา ความดีด้น ได้เปลี่ยนเป็นความเลื่อมใสศรัทธา

3. การให้สัตยาบัน

เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวคำปราศรัยสิ้นสุดแล้ว ประชาชนก็เริ่มเข้าหาท่านรอซูล ﷺ เพื่อให้สัตยาบัน บุคคลสำคัญที่เข้ามาให้สัตยาบันในครั้งนั้นมี ท่านมูอาวิยะห์บุตร อับดุลมุฮัมมัด และ ท่านอับดุลฮาศิม บิดาของท่านอับดุลมุฮัมมัด

ในจำนวนผู้ชายที่เข้ามาให้สัตยาบัน ต่อท่านรอซูล ﷺ มีชายคนหนึ่งเขามีความกลัวอย่างสุดขีด เขาเดินเข้าหาด้วยอาการตัวสั่น

จึงงกพอไปถึงก็พูดอะไรไม่ออก ท่านรอซูล ﷺ เห็นเช่นนั้นก็รู้สึกสงสาร ท่านบอกแก่เขาว่า “จงทำใจดี ๆ ไม่ต้องกลัว แท้จริงฉันไม่ใช่กษัตริย์ ฉันเป็นคนสามัญ เป็บลูกของผู้หญิงที่กินเนื้อแห้ง (คนที่ยากจน)”

เมื่อสุดสิ้นพวกผู้ชายแล้ว พวกผู้หญิงก็เข้าประกอบพิธีให้สัตยาบัน และหลังจากการให้สัตยาบันสิ้นสุดลงแล้ว ท่านรอซูล ﷺ มีบัญชาให้ท่านบิลาล ขึ้นอาซานบนดาดฟ้าอัลกะอับะฮ์ซึ่งเป็นการอะซานครั้งแรกในนครมักกะฮ์ เป็นอะซานที่ประกาศชัยชนะเด็ดขาดของอิสลาม

ต่อจากนั้นท่านรอซูล ﷺ ก็ได้ส่งคนออกทำลาयरูปเคารพที่ยิ่งใหญ่และสำคัญที่สุด 3 แห่ง คือ รูปสักการะที่ชื่อ “อุสซา” อยู่ใกล้ภูอิฟ , รูปสักการะที่ชื่อ “ซุวาอู” ซึ่งตั้งอยู่นอกมักกะฮ์ และ ที่ชื่อ “มะนาต” ซึ่งอยู่ชายทะเล

4. ละหมาดก็อศ์ร

ตลอดระยะเวลาที่ท่านก้อยู่ในนครมักกะฮ์ท่านรอซูล ﷺ ได้ประกอบพิธีละหมาดแบบก็อศ์ร (ทำสองร็อกอะฮ์ในการละหมาดที่ต้องทำสี่ร็อกอะฮ์ อันนี้เป็นบัญญัติในการผ่อนผันให้แก่ผู้ที่อยู่ในระยะเวลาการเดินทาง ทำละหมาดก็อศ์รได้)

5. ศีกฮุไนน์

ชนเผ่าซะกัฟกับเผ่าหะวาซิมและเผ่าอื่น ๆ อีก ได้รวมกำลังกันจัดเป็นกองทัพใหญ่มีกำลังมากมาย เพื่อยกมาทำการรุกรานฝ่ายมุสลิม เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้ทราบข่าวก็จัดกองทัพซึ่งมีจำนวนสามพันคนออก

เดินทางไป พอถึงตำบลทุ่งฮุไนน์ก็ได้พบกับกองทัพซาคีคซึ่งชุมนุมซ่อนอยู่ตามเทือกเขา

การสู้รบกันในครั้งนั้น ดำเนินไปอย่างดุเดือดที่สุดทางฝ่ายมุสลิมตกอยู่ในฐานะเสียเปรียบหลายอย่าง จำนวนทหารมีน้อยกว่า มีหน้าซ้าอยู่ในที่โล่งเตียนไม่มีที่กำบัง ทางฝ่ายซาคีคมีกำลังทหารมากกว่า และยึดได้เทือกเขาเป็นที่กำบัง ซึ่งเป็นป้อมปราการอย่างดี การสู้รบได้ดำเนินไปอย่างดุเดือด ในที่สุดฝ่ายมุสลิมเกือบตกเป็นฝ่ายพราชัยหากแต่ท่านรอซูล ﷺ กับบรรดาสาวกได้ยืนหยัดทำการต่อสู้จนกระทั่งปราบศัตรูได้อย่างราบคาบ

6. กลับสู่อัล-มะดีนะห์

เมื่อเสร็จจากการปราบปรามผู้รุกรานแล้ว ท่านรอซูล ﷺ ก็เดินทางมาพักที่ตำบลยิรอนะห์ (อยู่นอกเมื่อกมักกะฮ์) เป็นเวลา 3 คืน คืนสุดท้ายได้เดินทางเข้าสู่มักกะฮ์เพื่อทำพิธีฮัจญ์แล้วก็เดินทางกลับสู่นครอัล-มะดีนะห์ในคืนนั้น หลังจากที่ได้จากไปเป็นเวลาสองเดือนกับสิบหกวัน

เมื่อได้กลับเข้าสู่นครอัล-มะดีนะห์เรียบร้อยแล้ว ท่านรอซูล ﷺ ก็ได้ส่งคนไปเรียกร้องชักชวนประชาชนเผ่าพันธุ์และตระกูลต่าง ๆ ให้เข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม ก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ประชาชนพากันเข้ามาหาท่านรอซูล ﷺ ขอสมัครเข้ารับนับถืออิสลามกันมากมาย อิสลามได้ขยายตัวออกอย่างกว้างขวาง

คณะผู้เผยแพร่อิสลามได้ออกเดินทางไปชักชวนตามหัวเมืองต่าง ๆ ทั่วไปในแผ่นดินอาหรับ

ปีที่เก้า

1. ศีกตะบูก

มีผู้ส่งข่าวมายังท่านรอซูล ﷺ ว่า ประชาชนโรมันได้รวมหัวกันรวบรวมสมัครพรรคพวกในประเทศซาม (ซีเรีย) จัดตั้งเป็นกองทัพขึ้นเพื่อที่จะยกมาทำศึกกับพวกมุสลิมในนครอัล-มะดีนะห์ ท่านรอซูล ﷺ ได้เรียกกระดมพล 3000 คน ในการนี้ท่านรอซูล ﷺ ได้ขอความร่วมมือจากบรรดาผู้ที่มั่งมี ทุกคนให้เสียสละช่วยเหลืออย่างพร้อมเพรียงกัน เมื่อได้รับการขอร้องเช่นนั้นทุกคนก็ยินดี เต็มใจเสียสละกันตามควรแก่ฐานะ และแรงศรัทธา

บุคคลที่เสียสละมากที่สุดคือ ท่านอับบอ์บร ได้สละทรัพย์สมบัติทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ท่านรอซูล ﷺ ก็ถามว่า “ท่านมิได้เหลือไว้ให้แก่ครอบครัวของท่านบ้างหรือ” ท่านอับบอ์บรก็ตอบว่า “สิ่งที่ฉันเหลือไว้ให้แก่ครอบครัวของฉันคือ อัลลอฮ์ และ ท่านรอซูลของพระองค์” และผู้ยอมเสียสละถัดไปก็คือ ท่านอุสมานบุตรอัฟฟาน ท่านอุมร์บุตรอัลค็อฎฏ็อบ ท่านอับดุลเราะหมานบุตรเอาฟู ท่านอับบาส ท่านฎ็อลฮะห์ ท่านอาซามบุตรอะดีย์ ส่วนพวกผู้หญิงก็สละเครื่องเพชรนิลจินดา อันเป็นเครื่องประดับกันตามฐานะ (การขอความช่วยเหลือในเรื่องค่าใช้จ่ายในการสงครามครั้งนี้ เป็นครั้งแรกในอิสลาม)

ในการระดมพลครั้งนี้ เมื่อได้พลรบครบสามพันคนแล้ว ก็มีชนกลุ่มหนึ่งมาขอสมัครไปทำศึกด้วย ท่านรอซูล ﷺ ก็บอกว่า “เสียใจจริง ๆ ฉันไม่พบพาหนะที่ฉันจะให้ท่านขี่ไปกล่าวคือ บรรดาสัตว์ที่ได้เตรียมไว้เป็นพาหนะที่จะนำพลรบยกออกไปทำศึกนั้นพอดีกับ

จำนวนคนแล้ว ไม่สามารถจะหาที่ไหนมาสนองความต้องการของพวกเขาท่านได้อีก” เมื่อได้รับคำชี้แจงเช่นนั้น คณะผู้อาสาสมัครก็เสียใจน้ำตานองหน้า ในอันที่พวกเขาไม่มีโอกาสที่จะเสียสละในงานอันยิ่งใหญ่ครั้งนี้เช่นคนอื่น

เมื่อได้เตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว ท่านรอซูล ﷺ ก็เคลื่อนกองทัพออกจากพระนครอัล-มะดีนะห์ เดินทางมุ่งสู่ตำบลตะบูกซึ่งเป็นแหล่งที่ได้คาดหมายไว้ว่าจะพบกับฝ่ายข้าศึก ณ ที่นั้น เมื่อได้ยกกองทัพไปถึงตะบูกเข้าจริง ๆ ก็ได้พบข้าศึกเลยแม้แต่คนเดียว ทั้งนี้จะเนื่องจากเหตุผลใดก็ไม่สามารถที่จะทราบได้

ท่านรอซูล ﷺ ได้พักแรมอยู่ที่ตะบูก เพื่อรอรับมือกับข้าศึกเป็นเวลาหลายวัน ก็ไม่มีเหตุการณ์อย่างใดเกิดขึ้น จึงได้ยกทัพกลับนครอัล-มะดีนะห์ ก่อนที่จะยกทัพกลับท่านได้หารือกับบรรดาสาวกว่า “ควรจะเคลื่อนทัพต่อไปหรือว่าจะกลับแต่เพียงแค่นี้” ในที่สุดก็เห็นพ้องกันว่าควรยกทัพกลับเสียก่อน หากมีเหตุการณ์อย่างใดเกิดขึ้นก็หาทางแก้ไขกันต่อไป ท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็เห็นชอบด้วยในข้อตกลงนั้น

ในขณะที่พักแรมอยู่ที่ตำบลตะบูกนั้น มีบาทหลวงคนหนึ่งชื่อ โยฮันนา ซึ่งเป็นประมุขในทางศาสนาแห่งนครอัยละห์ พร้อมกับประชาชนตำบล ญึรบาอ, ชาวเมืองอ็ชชะเราะห์ และอะมีนา เป็นจำนวนมากมาสมาคมนักดีต่อท่านรอซูล ﷺ ท่านก็ได้ให้การต้อนรับบุคคลเหล่านั้นอย่างดี

2. การหลีกเลียงของพวกมุนาฟิก

การยกกองทัพออกไปทำศึกตะบูกครั้งนี้ เป็นฤดูร้อนอากาศแห้งแล้งร้อนจัดเป็นพิเศษ การเดินทางรอนแรมไปในระยะทางไกล ๆ

จักต้องประสบกับการทรمانกว่าเวลาปกติ ดังนั้น พวกมุนาฟิกซึ่งมีอัป
ดุลลอบุตรอูบัยยัเป็นหัวหน้า จึงเที่ยวได้ยุแห่ห้ามปรามมิให้
ประชาชนบางพวกบางเหล่ายอมร่วมไปกับกองทัพครั้งนี้ โดยกล่าวว่า
“อากาศร้อนอบอ้าวเช่นนี้ถ้าขึ้นร่วมไปกับเขาด้วย ก็จักต้องประสบกับ
การทรمانอย่างยิ่ง”

อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา จึงสั่งให้ท่านรอซูลของพระองค์
บอกกับบุคคลเหล่านั้นว่า

ความว่า “จงบอกเถิด (มุฮัมมัด) ไฟนรกนั้นร้อนแรงยิ่งกว่า หากพวก
เขารู้”

การยุยงของพวกมุนาฟิกทำให้เกิดความปั่นป่วนอย่างยุ่งยาก
ในการเรียกระดมพลครั้งนี้เป็นอย่างมาก บุคคลที่มีความเลื่อมใส
ศรัทธายังอ่อนแอ เพราะเพิ่งเข้ารับนับถืออิสลามใหม่ ๆ ก็เชื่อคำยุยง
คิดไปว่า เป็นการบังคับกดขี่ให้ไปทนทุกข์ทรมาณบ้าง บังคับให้ไปตาย
บ้าง บุคคลบางจำพวกจึงหาทางเบี่ยงบ่ายหลบหลีก โดยอ้าง
เหตุขัดข้องต่าง ๆ นานา

ความจริงการกริธาทัพครั้งนี้ ถ้าจะมีการรบพุ่งกันขึ้นจริง
ตามที่ได้อัดหมายกันไว้ หากมีบุคคลจำพวกหนอนบ่อนไส้เช่นนี้
ปะปนไปในกองทัพด้วยก็ย่อมจะทำให้เกิดความปั่นป่วน ความเสียหาย
ให้มิใช่น้อย เช่นเดียวกับการรบพุ่งครั้งที่แล้ว ๆ มา

3. มัสยิดวิบัติ (มัสยิดฎิรอร)

เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้นำกองทัพเดินทางกลับเข้าสู่นครอัล-มะ
ดีนะห์ถึงตำบลกุบาอ ได้มีพวกมุนาฟิกกลุ่มหนึ่งมาเชิญให้ท่านเข้าไป

ละหมาดในมัสยิดที่พวกเขาได้จัดสร้างขึ้นซึ่งอยู่ตรงข้ามกับมัสยิดกุบาอ
ที่ท่านรอซูล ﷺ จัดสร้างขึ้นไว้ก่อน อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ก็ได้
ลงคำสั่งห้ามมิให้รอซูลของพระองค์ เข้าไปละหมาดในมัสยิดนั้น
เพราะมัสยิดหลังนั้นได้ถูกสร้างขึ้น โดยพวกผู้จัดการสร้างมีความมุ่ง
หมายในอันที่จะทำให้พวกมุสลิมแตกแยกกัน เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้ได้
ถามพวกที่มาเชิญให้เข้าไปทำละหมาดในมัสยิดของเขาถึงวัตถุประสงค์
ในการสร้างมัสยิดนั้นขึ้นอีกทั้ง ๆ ที่ช่องเก่าก็มีอยู่แล้ว พวกเหล่านั้น
ตอบว่า “พวกเราจัดสร้างขึ้นเพื่อความหวังดี ไม่มีเจตนาร้ายอย่างไร”
แต่อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ได้ทรงทราบคำตอบนั้นเป็นความ
เท็จ ไม่ตรงกับความมุ่งหมายที่แฝงอยู่ในความรู้สึก พระองค์จึงทรงสั่ง
ห้ามมิให้รอซูลของพระองค์เข้าไปทำละหมาดในมัสยิดนั้น ในที่สุดท่าน
รอซูล ﷺ ก็สั่งให้รื้อมัสยิดนั้นทิ้งไปเสีย

เรื่องราวของมัสยิดวิบัติแห่งนี้ มีปรากฏอยู่ในพระมหาคัมภีร์
อัล-กุรอาน อายะห์ที่ 108 ซูเราะห์ที่ 9 ซึ่งมีความหมายว่า “และพวกที่
ยึดเอามัสยิดหนึ่งซึ่งให้ผลร้าย เป็นที่เพิ่มพูนความตื้อตันเป็นที่
แบ่งแยกระหว่างมุอฺมิน และเป็นที่ยลบล้างข้อห้ามของบุคคลที่เป็น
ปรปักษ์กับอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์มาก่อนหน้านี้ เพื่อการมุ่ง
ร้ายที่จะทำลายอิสลามและพวกเขาจะสบานยืนยันว่าพวกเรามีได้มี
เจตนาร้ายอย่างไร นอกจากส่วนที่เป็นความดี และอัลลอฮฺทรงยืนหยัด
รับรองว่า แท้จริงพวกเขาเหล่านั้นกล่าวเท็จ”

“สุเจ้าจงอย่ายืนขึ้น (ละหมาด) ในมัสยิดนั้นเป็นเด็ดขาด
มัสยิดหนึ่งซึ่งได้ถูกวางรากฐานบนการตึกว ในวันแรกถึง (หมายถึง
มัสยิดกุบาอ) นั่นคือมัสยิดที่สุเจ้าควรออย่างยั้งที่สุเจ้าจะยืน (ละหมาด)

ในนั้นในมัสยิดแห่งนั้นมีชนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งพอใจในการทำความสะอาด และอัลลอฮฺทรงโปรดปรานพวกที่พยายามทำความสะอาด”

ทั้งนี้ เรื่องมีอยู่ว่าสันดานของพวกมุนาฟิกนั้นมีความมุงมาดปรารถนา ในอันที่จะทำลายความเป็นปึกแผ่นของบรรดามุอฺมิน ให้แตกสลายลงทุก ๆ โอกาส คอยจ้องหาทางหาโอกาสอยู่เสมอมิได้หยุดยั้ง ดังนั้นพวกมุนาฟิกที่ได้พยายามหลีกเลี่ยงไม่ยอมร่วมไปกับกองทัพครั้งนี้ จึงได้รวมหัวกับพวกมุนาฟิกอื่น ๆ จัดสร้างมัสยิดขึ้นหลังหนึ่ง ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับมัสยิดกุบาว์ เตรียมคอยทำไว้พอต่านรอซูล ﷺ ยกทัพกลับมาถึงตำบลนั้น พวกมุนาฟิกก็เข้ามาเชิญท่านเข้าสู่มัสยิดนั้น โดยได้เปิดเผยเจตนาที่แฝงอยู่เบื้องหลังของพวกมุนาฟิกว่าเป็นมัสยิดที่จะทำความวิบัติให้แก่บรรดามุอฺมินเป็นมัสยิด ที่จะทำให้บรรดา มุอฺมินแบ่งแยกแตกความสามัคคีกัน เป็นมัสยิดสำหรับเหล่าร้ายใช้เป็นสถานที่หลบซ่อนมั่วสุ่มกัน คิดการร้ายในอันที่จะทำลายล้างความสมัครสมานสามัคคี ความกลมเกลียวของสังคมมุสลิม ให้แตกย่อยยับ

เป็นการแน่นอนเหลือเกิน ถ้าท่านรอซูล ﷺ หลงกลของเหล่าร้ายยอมเข้าไปละหมาดในมัสยิดนั้นตามคำเชิญชวนของพวกเหล่าร้าย สถานที่แห่งนั้นก็กลายเป็นมัสยิดที่มีความสำคัญขึ้นมาบรรดามุอฺมิน ก็จะต้องแบ่งแยกกันขึ้นเช่นนั้น ซึ่งไม่ใช่การแบ่งแยกกันเฉพาะร่างกาย จิตใจก็จักต้องแบ่งแยกกันด้วย เพราะคนเรายังไม่พ้นจากกิเลส คือการอวดอ้างชิงดีชิงเด่นกัน การประกวดประชันกัน

จากเรื่องนี้ มัสยิดที่ถูกสร้างขึ้นด้วยเจตนาร้ายต่าง ๆ ดังได้กล่าวแล้ว จึงเป็นมัสยิดที่ควรจะได้ทำลายเสีย ไม่ควรปล่อยให้คงอยู่ เพราะเป็นสถานที่ ๆ นำผลร้ายมาสู่สังคมส่วนรวมของมุสลิม

อันนี้ นับเป็นอุทาหรณ์อันดียิ่งสำหรับมุสลิม-มุอฺมิน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องของมัสยิด ฉะนั้นลำดับต่อไปนี้ ผู้เขียนจะขอนำท่านผู้อ่านออกนอกเรื่องไปสักเล็กน้อย เพื่อบรรยายเรื่องเกี่ยวกับมัสยิดตามรูปการที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้

ศาสนาอิสลาม เป็น *ศาสนาแห่งความสามัคคี* อิสลามมิได้สอนให้มนุษย์รู้แต่เพียงว่า ความสามัคคีนั้นมีประโยชน์อันยิ่งใหญ่ หากแต่ได้วางหลักการอันเป็นบทบัญญัติให้บรรดามุสลิมปฏิบัติร่วมกันในการอภิปาเดาะห์ (กิจกรรมที่พระเจ้าใช้) หลายอย่างหลายประการ อาทิเช่น

- การละหมาดประจำวันทั้ง 5 เวลา ถ้าร่วมกันกระทำก็ได้รับผลมากกว่าทำคนเดียว ซึ่งเรียกว่า “ละหมาดญะมาอะฮ์”
- ให้ละหมาดร่วมกันในวันสำคัญทั้งสองวันคือ “วันอีดีลฟิตรี กับวันอีดีลอัฎฮา”
- ให้เดินทางไปร่วมกันประกอบพิธีอัล-ฮัจญ์ ณ นครมักกะฮ์ ฯลฯ

การละหมาดร่วมกันดังกล่าวแล้วนั้น จำเป็นต้องมีสถานที่อันเป็นศูนย์รวมส่วนกลาง ซึ่งเป็นสมบัติของส่วนรวมเรียกว่า “มัสยิด” จากการบังคับดังกล่าวแล้ว เป็นสิ่งที่ช่วยให้บรรดามุอฺมินในหมู่หนึ่งตำบลหนึ่งได้มีโอกาสพบปะเห็นหน้ากันอยู่เสมอเป็นนิจ เมื่อได้พบปะหน้าอยู่ใกล้ชิดกันเป็นเนื่องนิจเช่นนี้ จิตใจก็ย่อมรวมกันสมัครสมานสามัคคีกัน มีทุกข์สุขมีเรื่องขัดข้องอย่างไร ก็ได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน มีกิจกรรมอันเป็นชิ้นงานของสังคมส่วนรวมก็ได้ร่วมมือร่วมใจกัน อันนี้เป็นเจตนาอันยิ่งใหญ่ของอิสลาม

เมื่อพูดถึงมัสยิดแล้วผู้เขียนจะเว้นการขอบคุณบรรพบุรุษของเราเสียมิได้ ขออัลลอฮ์ (ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา) ได้ทรงประทานความกรุณาเมตตา ให้แก่ท่านเหล่านี้อย่างกว้างขวาง ในระยะแรกที่ได้เข้ามาอยู่ในพื้นแผ่นดินไทยนั้น บรรดาบรรพบุรุษเหล่านั้นได้จับจองที่ดินเป็นผืนเดียวกัน แล้วจัดสรรเป็นส่วนสัดให้ปลูกสร้างอาคารที่อยู่อาศัยเป็นหมู่ไม่ให้ปะปนกับคนอื่น แล้วก็จัดสร้างมัสยิดขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมดังกล่าวแห่งเดียว ประชาชนแม้จะอยู่ห่างไกลสักเพียงไร เมื่อถึงวันศุกร์ก็พยายามมาทำละหมาดที่มัสยิดนั้น พร้อมทั้งจัดทำสถานที่สำหรับสั่งสอนเรื่องของอัล-กุรอาน และเรื่องของศาสนาควบคู่กันไป ทั้งนี้ก็เพราะตระหนักดีว่า มัสยิดจะยืนยงคงอยู่ได้และกิจการของมัสยิดจะดำเนินไปอย่างดี ก็ต้องมีคนรู้จักเรื่องของศาสนาเป็นจำนวนมาก ๆ คนที่ไม่รู้หรือไม่อยากรู้เรื่องของศาสนาก็จะไม่ยอมเข้ามัสยิด

อันนี้นับเป็นมรดกอันประเสริฐสุดหาค่ามิได้ ที่บรรดาบรรพบุรุษของเราได้ทิ้งไว้ให้แก่บรรดาลูกหลานของเขา

แต่มาบัดนี้ มรดกอันหาค่ามิได้นั้นได้ถูกทำลายหมดสิ้นไปแล้ว ด้วยน้ำมือลูกหลานของเขาเองในตำบลหนึ่ง ๆ มีมัสยิดเกิดขึ้นหลายแห่ง มัสยิดของเรามีดาษดินเกือบเท่ากับจำนวนวัด ทั้ง ๆ ที่ฐานะของมัสยิดกับวัดแตกต่างกัน วัดเป็นที่อยู่อาศัยของสงฆ์ ส่วนมัสยิดเป็นสถานที่สำหรับการอิบาดะห์ต่อพระผู้เป็นเจ้า มัสยิดที่มีมากมายก่ายกองเช่นนั้นน่าจะนับว่าเป็น “มัสยิดปฏิรูป” เพราะทำให้เกิดการแบ่งแยกขึ้นในหมู่มุสลิม ซึ่งแต่เดิมาก็เคยทำละหมาดในมัสยิดแห่งเดียวกัน

แต่พอมีมัสยิดเกิดขึ้นใหม่ พี่น้องมุสลิมที่เคยรักใคร่กลมเกลียวกันก็ต้อง ถูกแบ่งแยกออกไปเป็นก๊กเป็นเหล่า พวกนั้นพวกนี้

พฤติกรรมอันชั่วร้ายเช่นนี้ ได้ถูกอิสลามยุคแรกทำลายลงหมดสิ้นแล้ว แต่ปัจจุบันนี้มันกลับหวนเข้ามาสู่สังคมมุสลิมอีกเพราะเหตุจริงใจเป็น เช่นนี้มันเป็นเรื่องที่น่าคิด

มัสยิดที่เกิดขึ้นมากมายก่ายกองนั้น เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ อาทิเช่น

- ก. การขัดแย้งกันในหมู่บุคคลที่เป็นหัวหน้า เมื่อเกิดกรณีขัดแย้งกันขึ้นไม่ลงรอยกันจนไม่สามารถจะปรองดองกันหรือตกลงกันโดยสันติวิธีได้ก็จัดการสร้างมัสยิดขึ้นใหม่ หลากน่องมาตั้งกลุ่มขึ้นใหม่
- ข. การแย่งชิงตำแหน่ง เกิดกรณีพิพาทในการแย่งกันเป็นอิหม่าม หรือเป็นค่อฎิบ , บิลาล (มอ์ซซอิน) เมื่อต่างฝ่ายแข็งข้อเข้าหากันตกลงกันไม่ได้ ก็นำพรรคพวกมาตั้งกลุ่มขึ้นจัดสร้างมัสยิดขึ้นใหม่
- ค. อยากได้กุศล โดยที่ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวไว้ความว่า “ผู้ใดได้จัดสร้างมัสยิดขึ้นหลังหนึ่งอัลลอฮ์จะสร้างบ้านให้เขาในสวรรค์หลังหนึ่ง” ผู้มีเงินมีทอง นึกอยากได้กุศลอันยิ่งใหญ่ดังกล่าวก็จัดสร้างมัสยิดขึ้น แล้วก็จ้างให้คนที่ตนเข้าใจว่ามีความรู้มาเป็นอิหม่าม ผู้ที่ถูกเข้าใจว่าเป็นผู้รู้ก็นำพรรคพวกของตนมาตั้งกลุ่มขึ้นใหม่
- ง. ความเกียจคร้าน เมื่อจำนวนคนเกิดเพิ่มปริมาณมากขึ้น ก็ต้องขยับขยายหาที่อยู่ห่างไกลออกไป แล้วก็อ้างว่ามัสยิดเดิมไม่ไหว เพราะเป็นระยะห่างไกลมาก ทั้ง ๆ ที่ถ้าเป็นกรณีที่จะได้ประโยชน์ เช่น การค้าขาย, เรื่องของความ

สนุกสนาน หรือ เรื่องของการพนัน แม้จะต้องเดิน
ทางไกลแสนไกลเพียงไร ลำบากยากเย็นเพียงไหน แต่ด
จะร้อนฟ้าจะร้องหรือฝนจะตกอย่างไรก็ไปกันได้ ด้วย
ความยินดี แต่การเดินทางไปมัสยิดนั้น ท่านรอซูล ﷺ ได้
บอกไว้ความว่า “ทุก ๆ ก้าวที่เดินไปทำอิบาตะห้ที่
มัสยิดนั้น อัลลอฮ์จะลบความผิดให้อย่างหนึ่ง และ
ให้ผลบุญเป็นรางวัลอีกอย่างหนึ่ง” แต่ในการไปมัสยิด
กลับยกเอาความลำบากขึ้นเป็นข้ออ้าง ก็จัดสร้างมัสยิดขึ้น
ใหม่

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสาเหตุที่สนองความต้องการของอิบลิส
(มารร้าย) หมายเพื่อตีกว้ออัลลอฮ์ (ความเกรงกลัวอัลลอฮ์)

มัสยิดประเภทนี้ส่วนมาก เปิดทำการเพียงอาทิตย์ละครั้ง บาง
แห่งก็เปิดปีละสองครั้ง ส่วนคนละหมาดก็จัดว่าโหรงเหรงเต็มที่ ต่อไป
ก็คงจะหมดไป ทั้งมัสยิดไว้ให้รกร้างว่างเปล่าเป็นที่อยู่ของพวกหนู

การมีมัสยิดมาก ๆ เป็นผลดีอย่างหนึ่ง ช่วยทำให้คนละหมาด
มีสภาพเหมือนวิหคที่โผผินบินไปเกาะต้นไม้ในที่ต้นนี้ที่ คนที่เคย
ละหมาดประจำอยู่มัสยิดหนึ่ง เมื่อเกิดไม่ลงรอยกับพรรคพวก หรือ
เมื่อเกิดไปผิดเส้นผิดสายกันขึ้น ก็โผไปละหมาดที่มัสยิดอื่น

จากที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด ก็พอสรุปได้ว่าเจตนารมย์ในการ
ที่อิสลามได้มีบัญญัติให้มีมัสยิดขึ้น เพื่อบรรดามุสลิมรวมกันเป็นกลุ่ม
เป็นก้อนไม่ให้แตกแยกกัน แต่เจตนารมย์อันนี้ต้องถูกทำลายลงด้วย
ความปรารถนาฝ่ายต่ำของมุสลิมเอง จากนี้ไปก็จะขอนำผู้อ่านกลับเข้าสู่
สู่ทางเดิมต่อไป

ปีที่สิบ

ปีที่สิบนับตั้งแต่ฮิจเราะห์มา เป็นปีสุดท้ายแห่งชีวิตของท่านรอ
ซูล ﷺ ในปีนี้มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้น อาทิ

1. ส่งคณะธรรมทูตไปเยเมนครั้งที่ 1

ท่านรอซูล ﷺ ได้จัดส่งคณะธรรมทูต ซึ่งมี ท่านอาลี บุตรอะ
บีฏอลิบ เป็นผู้นำ ไปยังชนเผ่าหนึ่งซึ่งเป็นชาวเมืองเยเมน ท่านได้ออก
คำสั่งกับท่านอาลีความว่า

“ท่านจงเดินทางไปให้ถึงที่อยู่ของคนพวกนั้น เมื่อถึงแล้ว
เรียกร้องพวกเขา ให้สู้อำนาจ ◈◼◻◂◃◄◅◆◇◈◉◊○◌◍◎●◐◑◒◓◔◕◖◗◘◙◚◛◜◝◞◟◠◡◢◣◤◥◦◧◨◩◪◫◬◭◮◯◰◱◲◳◴◵◶◷◸◹◺◻◼◽◾◿◿ เมื่อเขาเหล่านั้น
รับรองแล้ว ก็จงใช้ให้เขาทำละหมาด เมื่อเขาเหล่านั้นยอมปฏิบัติตาม
แล้วก็ไม่ต้องไปเรียกร้องสิ่งอื่นใดจากพวกนั้นอีก แล้วท่านอย่าฆ่าฟัน
พวกนั้นในเมื่อเขามีได้ต่อสู้”

เมื่อท่านอาลีได้พาคณะไปถึง ก็ทำการเรียกร้องชักชวน
เผ่าพันธุ์นั้นให้เข้ารับนับถือศาสนาอิสลามแต่คนเหล่านั้นไม่ยอมรับฟัง
คำเรียกร้อง กลับทำการขัดขวางขับไล่ ใช้อาวุธเข้าทำร้ายพวกมุสลิม
ท่านอาลีจึงสั่งให้พรรคพวกทำการต่อสู้ ในที่สุดคนเหล่านั้นก็ยอมแพ้
ท่านอาลีจึงสั่งให้พรรคพวกยุติการสู้รบ แล้วได้ทำการแนะนำชักชวน
ให้พวกนั้นเข้ารับนับถืออิสลาม บุคคลเหล่านั้นก็ยอมเชื่อฟังแต่โดยดี

2. ส่งธรรมทูตไปเยเมนครั้งที่ 2

นอกจากคณะธรรมทูตที่ส่งไปยังชนเผ่าหนึ่งในเยเมนดังกล่าว
แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้ส่งธรรมทูตไปยังประเทศเยเมนอีกสองคณะ
คณะหนึ่ง “โดยการนำของ ท่านมุฮัมมัด บุตรญะบัล เข้าทางทิศใต้ อีก

คณะหนึ่งโดยการนำของท่าน อุมูซา อัล-อัชอะรียี เข้าทางทิศเหนือ ท่านได้ส่งบุคคลผู้นำทั้งสองว่า

ความว่า “ท่านทั้งสองจงทำให้ง่ายอย่าพึงทำให้ยาก”

หมายความว่า การชักชวนแนะนำให้เข้ารับนับถืออิสลามนั้น ในระยะเริ่มแรกนี้ให้เอาแต่เรื่องที่เบา ๆ ก่อน พูดให้เข้าใจง่าย ๆ และสั่งท่านมุฮัมมัด โดยเฉพาะว่า “การไปครั้งนี้ท่านจะได้พบกับบุคคลจำพวกหนึ่ง ซึ่งเป็นพวกนัครอนียะและยะฮูดี เมื่อท่านได้ไปพบพวกนั้นแล้ว ท่านจงเรียกร้องแนะนำให้พวกเขากล่าวปฏิญาณว่า “ไม่มีเจ้าใด ๆ นอกจากอัลลอฮ์ และมุฮัมมัดเป็นทูตของอัลลอฮ์” เมื่อพวกเขายอมรับแล้วท่านจงบอกกับเขาว่า “อัลลอฮ์ ได้ทรงบัญญัติให้ทำละหมาด 5 เวลา” และเมื่อพวกเขารับรองแล้ว ท่านจงบอกกับพวกนั้นว่า “อัลลอฮ์ได้บัญญัติให้บริจาคนานอย่าง 1 ซึ่งเก็บจากพวกที่ร่ำรวยเอามาสงเคราะห์ช่วยเหลือพวกที่ยากจน” เมื่อเขารับรองแล้วท่านจงอย่าไปเรียกร้องอะไรจากเขาเหล่านั้นอีกเลย” สุดท้ายท่านรอซูล ﷺ ได้สั่งกำชับว่า “ท่านจงเกรงกลัวคำฟ้องของผู้ถูกข่มเหง เพราะวาระหว่างอัลลอฮ์กับคำฟ้องร้องของพวกที่ถูกข่มเหงนั้น ไม่มีเครื่องกัน”

3. ฮัจญ์ออาลา

ในปีที่สิบนี้ ท่านรอซูล ﷺ ได้เดินทางมายังนครมักกะฮ์ เพื่อประกอบพิธีฮัจญ์ครั้งสุดท้าย ในชีวิตของท่านซึ่งเรียกว่า “ฮัจญ์ออาลา”

ในการประกอบพิธีฮัจญ์ครั้งสุดท้ายนี้ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวคำปราศรัยแก่มวลมุสลิมิน ณ ทุ่งอะรอฟะห์ ได้กล่าวบรรยายถึงหลักการสำคัญตลอดจนข้อปลีกย่อยของอิสลามอย่างแจ่มแจ้ง

ส่วนหนึ่งในคำปราศรัยของท่านครั้งนั้นมีดังนี้

ความว่า “แท้จริงเลือดเนื้อของพวกท่านและทรัพย์สินสมบัติของพวกท่าน เป็นสิ่งต้องห้ามแก่พวกท่าน ตลอดไปจนกระทั่งพวกท่าน จะได้พบพระผู้อภิบาลของพวกท่าน”

กล่าวคือ การประทุษร้ายต่อร่างกาย และทรัพย์สินสมบัติเป็นสิ่งที่ต้องห้ามในอิสลามอย่างเด็ดขาดตลอดไป ไม่มีเวลายกเลิก

ความว่า “แท้จริงสำหรับบรรดาสตรีของพวกท่าน มีสิทธิเหนือพวกท่านและสำหรับพวกท่านก็มีสิทธิเหนือพวกเขา”

กล่าวคือ ทั้งสามีภรรยา มีสิทธิหน้าที่จะต้องพึงประพฤติปฏิบัติต่อกัน อย่างครบถ้วนเพื่อความผาสุกในการอยู่ร่วมกัน ฝ่ายใดจะละเลยต่อหน้าที่ไม่ได้

ความว่า “แท้ที่จริงบรรดามุอิมินนั้นเป็นพี่น้องกัน และไม่อนุญาติทรัพย์สินสมบัติของคนหนึ่งคนใดแก่อีกคนหนึ่ง เว้นแต่ความปรารถนาดีจากทรัพย์สินนั้น”

กล่าวคือ บรรดามุอิมินนั้น แม้จะต่างชั้นวรรณะต่างเชื้อชาติหรือต่างภาษา ก็ถือเป็นญาติพี่น้องกันและไม่อนุญาติให้คนหนึ่งคนใดแตะต้องทรัพย์สินสมบัติของคนอื่น นอกจากกรณีอันเนื่องมาจากความปรารถนาดีต่อกัน

ความว่า “พวกท่านทุกคนเป็นของอาดัม และอาดัมมาจากดิน แท้จริง ผู้ที่มีเกียรติอันสูงส่งในพวกท่าน คือผู้ที่มีความกลัวมากที่สุด สำหรับบุคคลที่เป็นชาติอาหรับไม่มีเอกสิทธิ์เหนือบุคคลที่ไม่ใช่อาหรับ นอกจากด้วยการเกรงกลัว”

กล่าวคือ มนุษย์ทุกคนเป็นลูกหลานอาดัมและอาดัมเกิดมาจากธาตุดิน จุดกำเนิดของมนุษย์มาจากดินเหมือนกันหมด ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ที่มีเกียรติยศสูงสุดเหนือคนอื่น ๆ นั้น คือ ผู้ที่มีจิตใจเกรงกลัวและมีความจงรักภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้ามากที่สุด เกรงครั้นนั้นคงที่สุด

4. วาระเบ็ดเสร็จ

ในขณะที่ท่านรอซูล ﷺ กำลังประกอบพิธีฮัจย์อยู่ที่ทุ่งอะรอฟะห์นั้น อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา ได้ทรงประทานโอองการชั้นสุดท้ายให้แก่รอซูลของพระองค์ว่า

ความว่า “วันนี้เราได้ให้สมบูรณ์แล้วแก่ผู้เจ้าทั้งหลายซึ่งธรรมนูญของสุเจ้าทั้งหลาย และเราได้ให้ครบถ้วนแล้วบนสุเจ้าทั้งหลาย ซึ่งความกรุณาเมตตาของเรา และเราได้มอบอิสลามให้เป็นศาสนาแก่ผู้เจ้าทั้งหลายแล้ว”

กล่าวคือ อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา ได้ทรงแจ้งแก่รอซูลของพระองค์ตลอดจนบรรดามุอิมินว่าวันนี้ (คือวันที่ท่านรอซูล ﷺ

พร้อมกับบรรดามุอิมินกำลังชุมนุมกันอยู่ ณ ทุ่งอะรอฟะห์ในการประกอบพิธีฮัจย์ครั้งสุดท้าย) ว่า พระองค์ได้ทรงประทานธรรมนูญการปกครองมาให้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว และได้ทรงประทานความสำเร็จในการเผยแพร่อิสลามเบ็ดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ความทุกข์ยากลำบากตลอดการต่อต้านการขัดขวางหมดสิ้นไปแล้วทั้งนี้ นับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์อย่างยิ่งใหญ่ที่สุด ตอนท้ายพระองค์ได้ทรงบอกว่าพระองค์ได้ทรงมอบอิสลามให้เป็นศาสนาแก่บรรดาข้าของพระองค์แล้ว

จากความหมายของอัล-กูรอ่านอายะห์นี้ เราได้รู้ว่าอิสลามซึ่งมีอัล-กูรอ่านเป็นหลัก ประกอบด้วย ซุนนะห์ของท่านรอซูล อันเป็นคำอธิบายเจตนารมณ์ของอัล-กูรอ่านได้จบสิ้นเบ็ดเสร็จลงแล้วในวันที่ท่าน รอซูล ﷺ ได้ประกอบพิธีฮัจย์ครั้งสุดท้ายในชีวิตของท่าน ซึ่งนับว่าเป็นการสิ้นสุดภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาจากพระผู้เป็นเจ้า หลังจากวันนั้นแล้วท่านรอซูล ﷺ มิได้เผยแพร่หรือแนะนำสั่งสอนอันใดเพิ่มเติมอีกเลย นอกจากทบทวนของเก่าโดยอธิบายให้บรรดาสาวกและตลอดจนประชาชนที่เข้ามาสมัครรับนับถืออิสลามให้เข้าใจซาบซึ้งในบรรดาหลักการและวิธีการต่าง ๆ ที่ได้เผยแพร่ไปแล้ว

ดังนั้นพิธีกรรมหรือพฤติกรรมใด ๆ ที่ไม่มีปรากฏในอัล-กูรอ่านหรือในซุนนะห์ของท่านรอซูล ﷺ จึงไม่นับว่าเป็นบัญญัติของอิสลาม และความคิดเห็นของบุคคลใดที่ไม่ตรงกับอัล-กูรอ่านหรือซุนนะห์ หรือไม่มีในองค์ประกอบทั้งสอง ก็ถือว่าเป็นความคิดเห็นที่มุสลิมมุอิมินไม่อยู่ในฐานะที่จะต้องประพฤติปฏิบัติ ถ้าขึ้นประพฤติตามอย่างน้อยก็จะไม่ได้รับรางวัลตอบแทนจากพระผู้เป็นเจ้า อย่างสูง

ก็จะต้องถูกลงโทษในฐานะเพิ่มเติมหรือตัดทอนแก้ไข เปลี่ยนแปลง บทบัญญัติที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ทรงประทานมาให้

5. เดินทางกลับสู่ อัล-มะดีนะห์

เมื่อเสร็จจากการประกอบพิธีฮัจญ์แล้ว ท่านรอซูล ﷺ ก็เดินทางกลับเข้าที่พักในนครมักกะฮ์เป็นเวลา 10 วัน จึงเดินทางกลับสู่นครมะดีนะห์ ในขณะที่พักอยู่ในมักกะฮ์นั้น มีประชาชนทั้งชาวอรับและชาวนะซอรอเป็นจำนวนมากมาย มาสมัครเข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม และเมื่อกลับไปถึง อัล-มะดีนะห์แล้วก็มีประชากรจากทิศทางต่าง ๆ มาสมัครเข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม ในจำนวนประชากรที่มากมายเหล่านั้น มีพวกนะซอรอชาวเมืองนัจรอนพวกหนึ่งมาหาท่านรอซูล ﷺ ท่านก็ชักชวนให้เขานับถืออิสลาม พวกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า “พวกเขาได้เป็นมุสลิมมาแล้วก่อนพวกท่าน” ท่านรอซูล ﷺ ก็บอกกับพวกนั้นว่า “ความจริงพวกท่านยังมีได้เป็นมุสลิมทั้งนี้เพราะว่าพฤติกรรมสามอย่างที่ทำให้พวกท่านเป็นมุสลิมไม่ได้คือ

- 1) การที่พวกท่านกราบไหว้ เคารพสักการะไม้กางเขน
- 2) การที่พวกท่านบริโภคน้ำสุกร
- 3) การที่พวกท่านอ้างว่า อัลลอฮ์มีบุตร (คือ อีซา) “

คนพวกนั้นก็ตอบว่า “ จะมีมนุษย์คนใดบ้างซึ่งถูกให้เกิดขึ้นมาโดยปราศจากบิดา”

กล่าวคือ มนุษย์ทุกคนต้องกำเนิดจากบิดามารดาทั้งนั้น เมื่ออีซาเกิดมาโดยปราศจากบิดาก็ต้องเป็นบุตรของพระเจ้า

ท่านรอซูล ﷺ จึงอ่านอัล-กุรอานอายะห์ต่อไปนี้ให้พวกนั้นฟังคือ

ความว่า “แท้จริงแบบอย่างของอีซาที่อัลลอฮ์ เหมือนแบบอย่างของอาดัม ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้เกิดเขาขึ้นมาจากดินแล้ว พระองค์ก็รับสั่งว่า จงเป็นชั้น เขาก็เป็นชั้น”

กล่าวคือ จุดปฏิสนธิของอีซากับอาดัมนั้นเหมือนกันคือปฏิสนธิขึ้นจากพระปารัตนาของอัลลอฮ์ซึ่งเป็นวิธีการที่ผิดแผกแตกต่างไปจากธรรมชาติทั้งหลายในโลก

ครั้งเมื่อประชาชนชาวนะซอรอแห่งเมืองนัจรอน ได้ฟังอัล-กุรอานอายะห์นี้แล้วเขาก็ยอมจำนนยอมสมัครเข้ารับนับถืออิสลาม

5. การป่วยของท่านรอซูล ﷺ

ตอนปลายเดือนคือฟัร ท่านรอซูล ﷺ เริ่มป่วยเป็นไข้ในขณะที่อาการป่วยยังไม่รุนแรงนัก ท่านได้ไปพักยังบรรดาบ้านภรรยาของท่านแห่งละวันสองวัน ครั้งเมื่ออาการป่วยทวีความรุนแรงขึ้น ท่านก็ขออนุญาตต่อบรรดาภรรยาของท่านไปนอนพักยังบ้านของท่านหญิงอาอีชะห์

ในขณะที่กำลังป่วยอยู่นั้นท่านรอซูล ﷺ ได้ไปละหมาดร่วมกับบรรดาสาวกของท่านตลอดเวลาจนกระทั่งอาการไข้ขึ้นสูงมากจนไม่สามารถไปมัสยิดได้ ท่านก็สั่งแก่บรรดาสาวกให้มอบหน้าที่อิหม่าม (ผู้นำละหมาด) แก่ท่านอับดุลบักร์แทนตัวท่าน

เมื่อชาวอันซอร (ชาวเมืองอัล-มะดีนะห์ที่เป็นมุสลิม) ได้ข่าวการป่วยหนักของท่านรอซูล ﷺ เขาก็พากันมาชุมนุมที่มัสยิด เพื่อเยี่ยมเยียนและฟังอาการป่วยของท่าน ด้วยความเศร้าโศกและห่วงใย

ท่านอับบาสจึงนำข่าวการมาชุมนุมของพวกอันซอร์ไปบอกให้ท่านรอซูล ﷺ ทราบ เมื่อท่านได้ทราบข่าวนั้นก็ใคร่ที่จะได้ออกไปพบกับพรรคพวกอีกสักครั้งหนึ่ง จึงแข็งใจลุกขึ้นยืนเพื่อที่จะออกเดินไปยังมัสยิด แต่กำลังวังชาไม่อำนวยให้เสียแล้ว เมื่อลุกขึ้นยืนขาทั้งสองก็สั่นไม่สามารถที่จะพยุงกายได้ จึงต้องให้สาวกที่กำลังหนุ่มสองท่าน คือท่านอาลีและท่านพัตล์ เข้าพยุงคนละข้าง เดินไปยังมัสยิดมีท่านอับบาสเดินนำหน้า เมื่อเข้าไปในมัสยิด ท่านก็ลงนั่งบนบันไดชั้นล่างของมิมบร์ (แทนสำหรับปราศรัย) นั่งพักพอหายเหนื่อยแล้วก็กล่าวคำปราศรัย เริ่มด้วยการสรรเสริญอัลลอฮ์เสร็จแล้วก็กล่าวข้อความซึ่งมีใจความว่า

“ดูกรประชาชนทั้งหลาย ฉันได้ทราบว่าคุณท่านเกรงกลัวความตายของนบีของพวกท่าน ฉันอยากจะให้พวกท่านนึกถึงอดีตแล้วลองนึกต่อไปว่า มีนบีคนใดในบรรดานบีที่อัลลอฮ์ได้สั่งให้มาทำการสั่งสอนมนุษยชาติที่มีอายุยืนยงคงอยู่ (ไม่ตาย) ฉันก็จะได้อยู่กับพวกท่านต่อไปตลอดกาล พวกท่านพึงรู้เถิดฉันกำลังจะไปพบกับพระผู้อภิบาลของฉัน แล้วพวกท่านจะเดินทางไปพบกับฉันในโอกาสนี้ฉันใคร่ขอสั่งเสียพวกท่านทั้งหลายให้พึงปฏิบัติอย่างดีต่อบรรดาพี่น้องของพวกท่านที่ได้ทั้งบ้านช่อง อพยพมาพึ่งพาอาศัยพวกท่านอยู่ เพราะบุคคลเหล่านั้นบางคนต้องพลัดพรากจากลูกจากเมีย จากพ่อจากแม่จากญาติพี่น้อง มิตรสหาย ย่อมมีความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวว่าเหว่ ควรที่จะได้รับความอบอุ่นด้วยความช่วยเหลือสงเคราะห์ตามสมควร”

6. การจากไปของท่านรอซูล ﷺ

วันจันทร์ที่สิบสอง เดือนรอบีอูลเอาวัล ต้นปีที่ 11 นับจากฮิจเราะห์ครั้งยิ่งใหญ่ เป็นวันแห่งความเศร้าสลดอย่างที่สุดซึ่งสำหรับโลกมุสลิม เพราะต้องสูญเสียบุคคลสำคัญซึ่งนับเป็นยอดอัจฉริยะบุรุษของโลก ท่ามกลางความตะลึงงันของบรรดามุสลิมเป็นจำนวนมาก ที่มาชุมนุมเฝ้าฟังอาการป่วยของท่านอย่างคับคั่ง ท่านรอซูล ﷺ ผู้นำแสงสว่างมามอบให้ชาวโลกก็ได้จากไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับ

นับตั้งแต่เริ่มป่วยจนวิญญานอันบริสุทธิ์ของท่านจากดุญา (โลกนี้) ไปเป็นเวลา 13 วัน รวมชีวิตของท่าน 63 ปี

ทันทีที่วิญญานอันบริสุทธิ์สะอาดของท่านรอซูล ﷺ ออกจากร่าง ก็เกิดความซุลมุนวุ่นวายกันใหญ่โต ประชาชนที่มาชุมนุมกันอยู่ ณ ที่นั้น บางคนก็ว่าท่านยังไม่ตาย บางคนก็เชื่อว่าท่านตายแล้วแน่ โดยเฉพาะท่านอุมร์บุตรท่านอัล-ค็อตตอบไม่เชื่อว่าท่านรอซูลได้ตายไปแล้ว ด้วยความรักและอาลัยอาวรณ์อย่างที่สุดซึ่ง ทำให้ท่านผลอตัวไปชั่วขณะ ถี้อดาบออกกวัดแกว่งพลางร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านรอซูล ﷺ ต้องไม่ตายท่านจะต้องอยู่กับพวกเราตลอดไป ใครกล่าวว่าท่านตายเราจะสังหารเขาด้วยดาบเล่มนี้”

ทันใดนั้น ท่านออบูบักร์ซึ่งมีได้อยู่ในที่นั้น เมื่อได้ทราบข่าวร้ายนี้เขาก็รีบรุดมายังบ้านท่านหญิงอาอีชะห์ ตรงเข้าไปหาท่านรอซูล ﷺ เมื่อได้ประสบสิ่งที่ทุกคนไม่ปรารถนาจะได้เห็นได้รู้เข้าเช่นนั้น ความตื่นตันใจความเศร้าสลดก็ประดังกันขึ้นมาจนพูดอะไรไม่ออก เปิดผ้าคลุมหน้าออกแล้วก็ก้มลงจูบที่หน้าผาก น้ำตาของผู้ที่แข็งแกร่งร่วงพรูออกมาอย่างไม่หยุดยั้ง เมื่อได้พยายามอดกลั้นความเศร้าโศกลงได้บ้างแล้ว ก็หันหลังกลับเดินมายังประชาชนร้องประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

ความว่า “ท่านทั้งหลายพึงรู้เถิดว่า ผู้ใดอโงะต๊ะ (เคาะพัสการะ) ต่อ มุฮัมมัด แท้จริงมุฮัมมัดก็ได้ตายจากไปแล้ว และผู้ใดอโงะต๊ะต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์จะดำรงคงอยู่ตลอดไป ไม่มี การสิ้นสุด”

แล้วก็อ่านอัล-กุรอานอายะห์ที่ว่า

ความว่า “แท้จริงสุเจ้า (มุฮัมมัด) เป็นผู้ที่จะต้องตาย และแท้จริงเขาทั้งหลายก็เป็นผู้ที่จะต้องตาย (เช่นเดียวกัน)”

แล้วก็อ่านอายะห์ที่ว่า

ความว่า “มุฮัมมัดมิได้เป็นอะไรนอกจากรอซูลคนหนึ่ง ที่บรรดารอซูลทั้งหลายได้ล่วงลับไปแล้วก่อนหน้าเขา หากเขาตายหรือถูกสังหาร สุเจ้าทั้งหลายจะกลับบนบรรดาสัน (เท้า) ทั้งสองข้างของสุเจ้าทั้งหลายกระนั้นหรือ และผู้ใดกลับบนสัน (เท้า) ทั้งสองข้างของเขาก็ย่อมจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียหายต่ออัลลอฮ์แต่อย่างใด และอัลลอฮ์จะประทานรางวัลให้แก่พวกที่รู้จักคุณ”

กล่าวคือ อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา ได้ทรงบอกให้รู้ว่า มุฮัมมัดเป็นรอซูล (ศาสนทูต) ซึ่งเป็นบุคคลสามัญธรรมดา เช่นเดียวกับรอซูลทั้งปวงที่ได้ล่วงลับไปก่อนหน้าแล้ว บางคนก็ตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บ บางคนก็ถูกฆ่าตาย ไม่มีอภิสิทธิ์พิเศษอย่างใดที่จะดำรงชีวิตอยู่ไปตลอดกาล มีเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นไปตามธรรมชาติ

พระองค์ทรงถามแก่บรรดามุอฺมิน (ผู้ศรัทธา) ว่า “หากมุฮัมมัดได้ตายหรือได้ถูกสังหาร สุเจ้าทั้งหลายจะออกจากอิมานกลับเข้าหากาเฟรกระนั้นหรือ” หมายความว่า การอยู่หรือการจากไปของมุฮัมมัดนั้นหาใช่เป็นเรื่องสำคัญอะไร สิ่งที่สำคัญที่สุดที่มุสลิม-มุอฺมิน จักต้องพากเพียรพยายามเทิดทูนทะนุถนอมไว้ให้มั่นคง ยิ่งกว่าชีวิต พยายามเชื่อฟัง ประพฤติปฏิบัติให้เคร่งครัด สิ่งนั้นคือ บัญญัติอิสลามที่มุฮัมมัดได้ทิ้งไว้ให้เป็นมรดก ส่วนที่คนหนึ่งคนใดหรือมุสลิมมุอฺมินทั้งโลกจะพากันสละละทิ้งการเชื่อถือ ศรัทธาต่ออัลลอฮ์สุ์ กาเฟร คือความรู้ผิด ความเห็นผิด และ ความเข้าใจผิด ก็ย่อมไม่ก่อความเสียหายอย่างใดให้พระองค์แม้แต่น้อย

ในตอนท้ายอายะห์ อัลลอฮ์ (ซุบฮานะฮูวะตะอาลา) ได้ให้คำมั่นสัญญาว่า พระองค์จะทรงประทานรางวัลอันยิ่งใหญ่ให้แก่พวกที่รู้จักคุณ คือบุคคลจำพวกที่ได้เข้ารับนับถืออิสลามแล้ว ย่อมนับว่าเข้าได้ นือมัด (สิ่งที่มีคุณค่า) สูงสุด แล้วเขาได้พยายามยึดมั่นไว้อย่างไม่มีเวลาเสื่อมคลายหรือเปลี่ยนแปลง

ส่วนท่านอุมร์ ผู้ซึ่งกำลังตกอยู่ในภาวะเดือดดาลต่อคำที่ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้จากไปแล้วเมื่อมาได้ยินคำของท่านอบูบักร์ ตลอดจนอายะห์อัล-กุรอานที่ได้นำมาอ่านให้ฟังก็สำนึกตัว ความเดือดดาล

หายไปทันที กล่าวขึ้นว่า “ดูเหมือนตัวฉันไม่เคยอ่านอัล-กุรอานทั้งสองอายะห์นั้นมาก่อนเลย”

7. วิกฤตการณ์

เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้สิ้นชีวิตลงแล้ว ก็เกิดความวุ่นวายขึ้นในวงการมุสลิมระหว่างพวกอันซอร์ (พวกอนุเคราะห์) กับพวกมุฮาญีรีน (พวกอพยพ) ในปัญหาการแต่งตั้ง คอลีฟะห์ (ผู้แทน) ซึ่งมีหน้าที่ปกครองมุสลิม และควบคุมดูแลจัดการในด้านศาสนา ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยตลอดจน การอบรมสั่งสอน แก่ผู้ที่เพิ่งเข้ารับนับถือใหม่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เพื่อปลูกฝังการอิमानให้แข็งแรงมั่นคง ตลอดจนปราบสิ่งที่เป็นเลวร้ายที่ยังเหลืออยู่ให้หมดสิ้นไป อันเป็นภาระที่ยุ่งยากและหนักมาก จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้ผู้ที่มีความเข้มแข็งเด็ดขาด มีจิตใจหนักแน่นสุขุม เป็นที่ประชาชนรักใคร่เลื่อมใส เคารพนับถือ

เรื่องที่แก่งแย่งนั้นคือ ทางฝ่ายพวกอันซอร์ก็ปรารถนาจะให้ตำแหน่งคอลีฟะห์ ได้แก่บุคคลในพวกของตน ทางฝ่ายมุฮาญีรีนก็ปรารถนาจะให้ได้แก่บุคคลในพวกของตน การขัดแย้งกันครั้งนี้ ทำให้เกิดการโต้เถียงขึ้นในระหว่างคนสองพวก และขยายตัวกว้างขวางออกไปและรุนแรงยิ่งขึ้นทุกที ซึ่งไม่มีท่าทางจะตกลงกันได้โดยสันติวิธีเป็นเวลานาน แต่ในที่สุดก็ลงเอยกันได้ ในขณะที่ท่านอับดุลกอลิ์งกำลังสาละวนอยู่กับการจัดการกับมัยยิต (ศพ) ของท่านรอซูล ﷺ ท่านอุมร์ ก็ไปเคาะประตูเรียกบอกว่า “ข้าแต่ท่านอับดุลกอลิ์ง จงรีบออกไปจัดการเจรจากับบุคคลเหล่านั้นเดี๋ยวนี้” ท่านอับดุลกอลิ์งก็ร้องตอบออกไปว่า “ฉันกำลังจัดการกับมัยยิตของท่านรอซูล ﷺ อยู่ ฉันใคร่ขอตัวที่จะไม่

ออกไป มีเรื่องอะไรก็จัดการไปตามที่เห็นสมควรและเหมาะสมเถิด” ท่านอุมร์ก็บอกว่า “ไม่ได้ ไม่ได้ ท่านต้องออกไปเดี๋ยวนี้ ถ้าท่านไม่ออกไปก็ต้องเกิดเหตุร้ายแรงที่สุด ความเสียหายอันยิ่งใหญ่ก็จะปรากฏขึ้น” แล้วก็เล่าเรื่องที่ขัดแย้งกันให้ฟัง

เมื่อได้ฟังเช่นนั้น ท่านอับดุลกอลิ์งก็จำใจต้องทิ้งงานที่กำลังทำอยู่ ออกไปพร้อมท่านอุมร์ เมื่อเดินออกมาพบกับท่านอับดุลบัยดะห์ ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง ในพวกมุฮาญีรีนก็เลยชวนไปด้วยกัน เมื่อทั้งสามคนเดินทางถึงกลุ่มชนที่กำลังชุมนุมกันอยู่ก็ถามว่า “พวกท่านมีความประสงค์อย่างไร โปรดบอกมาเถิดเราจะช่วยแก้ไขให้ การที่จะมาได้เถียงทะเลาะเบาะแว้งกันนั้นจะไม่เกิดผลดีแก่ทุกฝ่าย”

ดังนั้น ผู้เป็นใหญ่ในพวกอันซอร์ ณ ที่นั้น จึงได้ระบายนความต้องการของพวกอันซอร์ให้บุคคลทั้งสามฟังว่า

“สิ่งที่พวกเราต้องการมีอย่างเดียวคือ ผู้ที่จะถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนของท่านรอซูล ﷺ (คอลีฟะห์) นั้น ต้องเป็นบุคคลในพวกเรา ซึ่งมีความเหมาะสมที่สุด ทั้งนี้ก็เพราะว่า นับตั้งแต่ท่านรอซูล ﷺ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นรอซูลก็ได้พากเพียรพยายาม ประกาศอิสลามในหมู่ญาติพี่น้องมิตรสหาย ตลอดจนเพื่อนร่วมชาติร่วมประเทศอยู่ที่นครมักกะฮ์เป็นเวลานาน 13 ปี ไม่ประสบผลสำเร็จ มีจำนวนคนที่รับฟังเชื่อถือเพียงเล็กน้อย มิหนำซ้ำพรรคพวกของท่านยังถูกข่มเหงรังแก ถูกทำร้าย และถูกสังหาร แล้วในที่สุดก็ถูกขับไล่ออกจากบ้านเกิดเมืองนอน ดังที่พวกท่านทุกคนรู้อยู่แก่ใจ

แต่ครั้นเมื่อพวกท่านได้พากันอพยพหลบภัยมาพึ่งพาอาศัยพวกเรา มาพึ่งพาอาศัยบ้านเมืองของเรา พวกเราก็ต้อนรับพวกท่านด้วยความปลื้มปิติยินดี พวกเราให้เกียรติกับพวกท่านให้ความสนิท

สนมรักใคร่ ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลทุกอย่างทุกประการ พวกเรา ยอมพลีชีวิตเลือดเนื้อร่วมกับพวกท่านออกไปรบทัพจับศึกหลายครั้ง หลายหน จนพวกของเราต้องเสียชีวิตไปมากมายก่ายกอง จนในที่สุด พวกท่านก็ประสบความสำเร็จอันงดงาม คือชัยชนะในขั้นสุดท้าย ประชากรชาวอาหรับได้พากันเข้ารับนับถืออิสลามจนหมดสิ้น เหล่านี้ ทั้งหมดยังไม่เป็นเหตุผลเพียงพออีกหรือที่หน้าที่ค่อลีฟะห์จะได้แก่ พวกเรา “

เมื่อฝ่ายอันซอร์ ได้ระบายความประสงค์ให้ฟังจนหมดสิ้นแล้ว ท่านออบูบักร์ก็ตอบว่า

“ข้าก่อน ! ดูกรพี่น้องอันซอร์ทั้งหลาย อย่างพึงอะอะไปโปรด ฟังฉันพูดก่อนพวกเราทั้งหลายมิได้ ปฏิเสธบุญคุณที่พวกท่านมีต่อ พวกเรา พวกท่านได้ต้อนรับพวกเราด้วยฉันทไมตรีอันดีเยี่ยม ให้ความ ออบอุ้มแก่พวกเรา ให้ความสงเคราะห์ช่วยเหลือทุกสิ่งทุกอย่าง จนกระทั่งหัวใจที่ชอกช้ำปวดร้าวของพวกเรา อันเนื่องมาจากการที่ต้อง ทิ้งบ้านเมือง จากญาติพี่น้องมิตรสหายสูญสิ้นไป คุณงามความดีที่พวก ท่านได้ให้แก่พวกเรานั้น นับเป็นมหาบุญคุณอันยิ่งใหญ่ที่พวกเราจะลืม เสียมิได้ตลอดจนวันตาย แต่พวกเราก็ได้พยายามสนองตอบคุณงาม ความดีของพวกท่านให้ดีที่สุด เท่าที่สามารถจะพึงกระทำได้ ท่านรอซูล ﷺ ได้เอาพวกท่านเป็นสหายของท่าน ท่านได้จากพรรคพวก ญาติ พี่น้องของท่านมาอยู่กับพวกท่าน ท่านได้ทำให้บ้านเมืองของพวกท่าน สุกใส เจริญรุ่งเรืองขึ้น ท่านได้ชำระล้างบรรดาจิตใจของพวกท่านให้ สะอาดบริสุทธิ์ด้วยศาสนาอิสลาม ท่านได้ช่วยจุดพวกท่านให้หลุดพ้น ออกมาจากความมืด นำออกมาสู่แสงสว่างทางรอด

พวกเราเหล่ามหาญีรีน เป็นมุสลิมที่ได้สละทิ้งการกราบไหว้รูปเคารพ แต่กลับมาเคารพบูชาต่อ อัลลอฮ์ในพิภพรุ่นแรก พวกเราได้ ยอมเชื่อฟังจงรักภักดีต่อท่านรอซูล ﷺ ในขณะที่พวกท่านตลอดจน ประชากรชาวโลกกำลังจมอยู่ในความหลงผิด (กุฟร) ในการเชื่อฟัง จงรักภักดีต่อรอซูลนี้พวกเราต้องเผชิญต่อความทุกข์ยากลำบาก นานัปการแทบจะเอาชีวิตไม่รอด บรรดามุชริกได้พากันทำทารุณกรรม แก่พวกเราต่าง ๆ นานา และยังได้ขับไล่พวกเราให้ออกจากบ้านเกิด เมืองนอน

พวกเราเป็นสมาชิกในครอบครัวของท่านรอซูล ﷺ พวกเรา เป็นญาติพี่น้องของท่าน ท่านได้ทำการสมรสกับลูกสาวของเรา และเราก็ตัดทำการสมรสกับลูกสาวของท่าน

ในเมื่อความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างพวกเรากับรอซูลลุลอย เป็นอยู่ดังนี้ ยังไม่เป็นการเหมาะสมอีกหรือ ในการที่ตำแหน่งค่อ ลีฟะห์ควรจะได้แก่บุคคลในพวกเรา

อย่ากระนั้นเลย พี่น้องอันซอร์ทั้งหลายเราอย่าแตกแยกกัน เพราะเรื่องนี้เลย เราจงมาร่วมมือร่วมใจ ร่วมกำลังช่วยส่งเสริมศาสนา ของพระผู้เป็นเจ้าของเรารุ่งโรจน์สถาพรตลอดไปดีกว่า

พี่น้องชาวอันซอร์ทั้งหลาย พวกเราเป็นค่อลีฟะห์ (ผู้แทนรอซูล ลุลอย) พวกท่านเป็นที่ปรึกษาร่วมมือ ร่วมแรง ร่วมใจเป็นน้ำหนึ่งใจ เดียวกันช่วยกันทำงานของพระผู้เป็นเจ้าของเรามากกว่า”

เมื่อพูดมาได้เพียงนี้ ท่านออบูบักร์จำต้องหยุดพูดเพราะความ เคร่าโทกเสียใจประดังกันขึ้นมา น้ำตาไหลอาบแก้ม ท่านออบูบักร์บัยตะห์ จึงพูดต่อไปว่า

“พี่น้องอันซอรทั้งหลาย พวกท่านเป็นบุคคลพวกแรกที่ได้จงรักภักดีต่อท่านรอซูล ﷺ พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือแก่กุลต่าง ๆ นานา ฉันใคร่ขอร้องมิให้พวกท่านกลับเป็นบุคคลพวกแรกที่ทรยศและฝ่าฝืนคำสั่งของท่านรอซูล ﷺ หลังจากที่ท่านได้ล่องลับไปแล้ว”

เมื่อท่านอับดุลบักกีต๊ะห์พูดจบลงแล้วที่ประชุมเจียบกริบ พวกอันซอรรู้สึกสำนึกตัว บางคนก็ร้องไห้ยอมเลิกล้มความตั้งใจที่จะแก่งแย่งกันต่อไป ในที่สุดก็พูดขึ้นว่า

“เราขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ เราขอมอบเรื่องนี้กับพระองค์ แล้วแต่พระองค์จะทรงเห็นดีเห็นชอบ เราขออย่างเดียวคือขอพระองค์ให้พวกเราได้เข้าอยู่ในสรวงสวรรค์อันกว้างใหญ่ไพศาลของพระองค์” เมื่อได้ตกลงกันเรียบร้อยเช่นนั้นแล้ว ท่านอับดุลบักกีต๊ะห์มีมือมาที่ท่านอุมร์กับอับดุลบักกีต๊ะห์ พร้อมกับพูดขึ้นว่า

“ทั้งสองคนนี้เป็นสหายที่รักของฉัน และเป็นผู้ใหญ่ในพวกมุฮายีรีน ขอให้ท่านทั้งสองจงเลือกคนหนึ่งคนใดขึ้นเป็นค่อลีฟะห์” ท่านใดท่านอุมร์ก็ได้กล่าวขึ้นว่า

“ฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ บุคคลที่จะเป็นค่อลีฟะห์ที่เหมาะสมที่สุดนั้นจะเป็นคนอื่นไม่ได้ นอกจากตัวท่าน (อับดุลบักกี) เพราะท่านเป็นบุคคลที่เข้ารับนับถืออิสลามเป็นคนแรก ท่านเป็นสหายที่ใกล้ชิดที่สุดของท่านรอซูล ﷺ ติดตามเป็นองครักษ์ตลอดเวลา ท่านเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรอซูลให้ นำพวกเราละหมาดในบั้นปลายแห่งชีวิตของรอซูลุลลอฮฺ ﷺ

ขอให้ท่านยื่นมือมาให้ฉันสัมผัส ฉันขอให้สัตยาบันยอมให้ท่านเป็นค่อลีฟะห์ของพวกเรา ขออัลลอฮฺทรงเป็นพยาน ฉันยอมยกให้

ท่านเป็นผู้นำ ฉันจะเชื่อฟังและประพฤติปฏิบัติตามถ้อยคำของท่าน เหมือนอย่างที่ได้ฉันได้จงรักภักดีต่อรอซูลุลลอฮฺ ส่วนหน้าที่ของท่านก็คือท่านจักต้องอยู่ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺเสมอ ท่านจะต้องให้ความเป็นธรรมแก่คนทั้งหลาย ท่านจะต้องดำเนินตามร่องรอยของท่านรอซูล ﷺ อย่างเคร่งครัดที่สุด”

ผู้ที่ได้ให้สัตยาบันคนต่อไปคือ ท่านอับดุลบักกีต๊ะห์ ต่อไปก็ประชาชนทุกคน

8. มัยยิดท่านรอซูล ﷺ

เมื่อเสร็จจากการแต่งตั้งค่อลีฟะห์แล้ว ท่านอับดุลบักกีก็เข้าจัดการเรื่องมัยยิดของท่านรอซูล ﷺ ต่อไป คืออาบน้ำกะฟัน (ห่อด้วยผ้า 3 ผืน) เมื่อห่อเสร็จแล้วก็ยกขึ้นตั้งไว้บนเตียงที่เคยนอนประจำต่อไปก็เป็นพิธีละหมาดญะนาซะห์ คนที่เข้าละหมาดแบ่งเป็น 3 พวก คือ ผู้ชายละหมาดก่อน ต่อไปก็พวกผู้หญิง สุดท้ายก็เป็นพวกเด็ก ๆ การละหมาดครั้งนี้ไม่มีอิหม่าม (ผู้นำ) ต่างคนต่างละหมาด เมื่อเสร็จจากการละหมาดแล้วก็จัดการฝัง

มัยยิดของท่านรอซูล ﷺ นอนสงบอยู่ในบ้านเป็นเวลา 3 วัน นับตั้งแต่วันจันทร์จนถึงวันพุธจึงได้จัดการฝัง เพื่อรอการแต่งตั้งค่อลีฟะห์ให้เสร็จสิ้นเรียบร้อยเสียก่อน เพราะว่าถ้าจะฝังก่อนก็เกรงว่าจะเกิดความยุ่งยากในการแต่งตั้งค่อลีฟะห์อันจะนำมาซึ่งความแตกแยกกันในหมู่มุสลิม

ภริยา

ภริยาของท่านรอซูล ﷺ รวมทั้งสิ้นมี 11 คนคือ

1. ท่านคอดีเยฮ์

ท่านคอดีเยฮ์ เป็นแม่ม่าย อายุ 40 ปี เมื่อสมรสกับรอซูลซึ่งขณะนั้นมีอายุ 25 ปี นางแก่กว่ารอซูล 15 ปี อยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาเป็นเวลา 25 ปี จากไปเมื่อมีอายุได้ 65 ปี ก่อนฮิจเราะห์ 3 ปี

ท่านคอดีเยฮ์ มีบุตรกับรอซูลรวม 7 คน เป็น ชาย 3 คน หญิง 4 คน

ชาย 3 คน คือ อัลกอซิบ , อัลตอยยิบ , อัลญอฮิร

หญิง 4 คน คือ ไชหนับ , รุกีอยยะห์ , อุมมุกัลซุม , ฟาติมะห์

ท่านคอดีเยฮ์ เป็นคนแรกที่ยอมเข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม

เหตุผล : ท่านรอซูล ﷺ ทำการสมรสกับคอดีเยฮ์นั้น เป็นความประสงค์ของท่านคอดีเยฮ์ เพราะท่านมีความพึงพอใจในคุณธรรมความดีหลายอย่างหลายประการ ในตัวของท่านรอซูล ﷺ และเนื่องจากท่านคอดีเยฮ์เป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งเป็นที่เคารพนับ

ถือของชาว กุเรช และชาวอาหรับโดยทั่ว ๆ ไป ดังนั้นเมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้รับคำสั่งจากพระเจ้าให้นำอิสลามออกประกาศสั่งสอนแก่มนุษยชาติ ท่านคอดีเยฮ์จึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการเผยแพร่อิสลาม เป็นผู้สนับสนุนเป็นผู้ป้องกันภัยจากชาวกุเรชและชาวอาหรับทั่วไป

2. ท่านเซาดีฮ์

ท่านเซาดีฮ์เป็นบุตรชิมอะห์ เป็นแม่ม่ายสามีตาย อายุ 55 ปี ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับท่านรอซูล ﷺ ชั่วระยะเวลาเพียง 5 ปี

ท่านเซาดีฮ์ เป็นชาวกุเรชในตระกูลอับดัมชัมช เป็นสตรีที่มีความเลื่อมใสศรัทธาในอิสลามอย่างแรงกล้า ติดตามสามีอพยพไปสู่ประเทศฮับชะฮ์ถึงสองครั้งสองคราว ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากตรากตรำอย่างมากมาย

เหตุผล : ในการที่ท่านรอซูล ﷺ สมรสกับท่านเซาดีฮ์ มีเหตุผลดังนี้

1. ท่านเซาดีฮ์ เป็นคนในตระกูลอับดัมชัมชซึ่งเป็นศัตรูกับตระกูลฮาซิม และเป็นศัตรูกับอิสลามอย่างร้ายกาจ เมื่อท่านเข้ามาเลื่อมใสในอิสลามพรรคพวกของท่านมีความเคียดแค้นเกลียดชังมาก จนต้องอพยพหลบภัยไปกับสามีดังกล่าวแล้ว ครั้นเมื่อสามีต้องตายจากไปก็เหลือแค่ตัวคนเดียว จะกลับไปสู่บ้านเกิดเมืองนอนก็เกรงพรรคพวกจะบีบคั้นให้ละทิ้งอิสลามกลับเข้าสู่ศาสนาเดิม เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้ทราบเรื่องนี้เข้าจึงได้เป็นผู้อุปการะในฐานะภรรยา

2. เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้สมรสกับท่านเซาดีฮ์แล้ว บุคคลในตระกูลอับดัมชัมชค่อยเลื่อมคลายความเป็นศัตรูกับตระกูลฮาซิมและ

ความซิงซังต่ออิสลามลงไปมาก ส่วนมากได้หันเข้าศึกษาหาความจริงจากสิ่งที่ท่านรอซูล ﷺ นำมาประกาศสั่งสอน ในที่สุดก็ได้พากันเข้ารับนับถืออิสลามเป็นจำนวนมาก

3. ท่านอาอีซะห์

ท่านอาอีซะห์เป็นสาวโสด เป็นบุตรของท่านอับบักร ได้สมรสกับท่านรอซูล ﷺ ในนครอัล-มะดีนะห์ ภายหลังจากฮิจเราะห์ 2 ปี เป็นบุคคลสำคัญที่สุดในบรรดาภรรยาของท่านรอซูล ﷺ มีความรู้ความเชี่ยวชาญในบทบัญญัติของอิสลามอย่างกว้างขวาง เป็นอาจารย์คอยให้คำแนะนำสั่งสอนและอบรมแก่บรรดามุสลิมะห์ที่มาได้ถามปัญหาข้อใจ ในเรื่องของบัญญัติอิสลามเป็นเสมือนตัวแทนของท่านรอซูล ﷺ ในบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง

ท่านอาอีซะห์ได้ติดตามสามีไปกับกองทัพแทบทุกคราว โดยทำหน้าที่เป็นพยาบาล ทำการรักษาพยาบาลแก่เหล่าทหารที่ได้รับบาดเจ็บหรือป่วยไข้

เหตุผล :

1. ท่านอับบักร เป็นคนแรกในพวกผู้ชายที่เข้ารับนับถืออิสลาม เป็นสหายคนสนิทของท่านรอซูล ﷺ ทั้งในยามทุกข์และยามสุข ยอมเสียสละชีวิตและเลือดเนื้อ ทรัพย์สินเงินทอง ในทางของอัลลอฮ์อย่างเทกระเป่า จึงนับว่าท่านอับบักรเป็นผู้ที่ได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ส่วนตัวท่านรอซูล ﷺ และศาสนาอิสลาม

ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบแทนคุณงามความดีอันยิ่งใหญ่ของท่านสหายผู้นี้ ท่านรอซูล ﷺ จึงได้ส่งบุตรสาวของท่านมาเป็นภรรยา

2. เป็นตัวแทนท่านรอซูล ﷺ ในเรื่องการอบรมสั่งสอนแนะนำ และอธิบายชี้แจงข้อข้องใจแก่บรรดามุสลิมะห์ ในเรื่องบัญญัติของอิสลามที่เกี่ยวกับเรื่องของสตรี ซึ่งผู้ชายทำหน้าที่นี้ไม่ค่อยสนิทนัก

4. ท่านฮัฟเซาะห์

ท่านฮัฟเซาะห์ เป็นบุตรของท่านอุมร์ บุตรอัลค็อฎ็อบ เป็นม่ายสามีตายในสนามรบ เมื่อคราวสู้รบกันที่บิตรี

สามีของท่านฮัฟเซาะห์ ชื่อ อุโนษุ บุตรสุซาฟะฮุ เป็นนายทหารที่มีความกล้าหาญชาญชัยเป็นยอดเยี่ยม ยอมพลีชีวิตเพื่อศาสนาของพระเจ้าเป็นเจ้า

ท่านฮัฟเซาะห์มีอายุได้ 60 ปี เป็นหญิงที่ซราภาพแล้วสุขภาพก็ไม่ค่อยสมบูรณ์ เมื่อสามีต้องมาจากไปเช่นนั้น จึงมีความเศร้าโศกเสียใจมาก ดังนั้นเพื่อที่จะปลอบใจให้คลายความทุกข์โศกท่านรอซูล ﷺ จึงได้ส่งนางมาเลี้ยงดูในฐานะภรรยา หลังจากนั้นชั่วระยะเวลาสองปี ท่านฮัฟเซาะห์ก็จาก دنیاไป

เหตุผล :

1. เพื่อทดแทนคุณงามความดีที่สองสามี-ภรรยา คู่นี้ได้สร้างสมไว้ คือการยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งชีวิต ในการป้องกันศาสนาของพระเจ้า

2. ท่านอุมร์ ผู้เป็นบิดาท่านฮัฟเซาะห์เป็นสาวกคนสำคัญคนหนึ่งของท่านรอซูล ﷺ เป็นกำลังสำคัญในการเผยแพร่ และป้องกันศาสนาอิสลาม เมื่อบุตรเขยเสียชีวิตไปในการปฏิบัติหน้าที่ ท่านจึงมีความเศร้าโศกเสียใจ และสงสารบุตรสาวที่ต้องขาดที่พึ่ง ขาดผู้

อุปการะ แต่เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้รับบุตรสาวมาไว้ในความอุปการะ เช่นนั้น ท่านก็ตั้งใจลั่นกัจवाल

5. ท่านไซหนับ บุตรีคุไซมะห์

ท่านไซหนับ บุตรีคุไซมะห์ เป็นแม่ม่ายสามีเสียชีวิตในสงครามบัตร์ สามีของท่านมีนามว่า ท่านอุไบต๊ะห์ บุตรอัลฮาริส

ท่านไซหนับเป็นผู้มีอิमानอย่างมั่นคง แข็งแรงยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่ออิสลาม ได้ติดตามสามีไปช่วยเหลือในการออกทัพจับศึกทุกคราว เมื่อต้องสิ้นสามีเสียเช่นนั้น ก็ตกอยู่ในความทุกข์ระทมเช่นเดียวกับรายอื่น ๆ ที่ได้มาแล้ว เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้ทราบเรื่องก็ได้ส่งขอมมาอุปการะในฐานะภรรยา เวลานั้นท่านไซหนับมีอายุถึง 60 ปี มาอยู่กับท่านรอซูล ﷺ ช่วงระยะเวลา 8 ปี ก็จากคุณยาไป

เหตุผล :

1. เพื่อระงับความระทมทุกข์ ที่ต้องสิ้นสามีผู้อุปการะเลี้ยงดู
2. เพื่อเป็นรางวัลในการที่มีส่วนช่วยเหลือในการป้องกันอิสลามให้พ้นจากการถูกทำลายโดยมิได้คำนึงถึงความทุกข์ยาก ความลำบากตรากตรำ

6. ท่านอุมมุสะลามะห์

ท่านอุมมุสะลามะห์ คือท่านฮินดุน บุตรสาวท่านอบูมุฮัมยยะห์ เป็นแม่ม่าย สามีตายในสงครามอุหุด สามีชื่อ อับดุลลอฮ์ บุตรอับดุลอะซี

ท่านอุมมุสะลามะห์เป็นผู้ที่มีจิตใจมั่นคงในอิमानเป็นยอดเยี่ยม ตอนแรกที่เข้ารับนับถือศาสนา อิสลามได้ถูกพวกกุเรซข่มเหง

รังแกถูกทำร้ายอย่างทารุณ จนทนไม่ไหวต้องหอบลูกอพยพติดตามสามีไปอาศัยอยู่ในประเทศฮับชะห์ เมื่อสามีจากไปทิ้งลูกไว้สี่คนพร้อมด้วยความทุกข์โศกอย่างหนักเพราะขาดผู้อุปการะคุ้มครอง

ท่านรอซูล ﷺ ก็ได้รับมาไว้อุปการะ พร้อมทั้งบุตรสี่คนที่ เป็นญะติม (กำพร้า) ขณะนั้นนางมีอายุเข้าขั้นชราแล้ว

เหตุผล : เหตุผลในการที่ท่านรอซูล ﷺ ได้ทำการสมรสกับภรรยาคนนี้ ก็ละม้ายคล้ายคลึงกับรายก่อน ๆ ที่ได้เล่ามาแล้ว แต่สำหรับรายนี้เป็นรายพิเศษคือมีลูกกำพร้า 4 คนที่จำเป็นต้องให้การเลี้ยงดูให้มีความสุขตามสมควร

7. ท่านไซหนับ

ท่านไซหนับ บุตรีญะฮุช เป็นแม่ม่ายสามีหย่า สามีชื่อ ไชด บุตรฮาริชะห์ ท่านรอซูล ﷺ ได้ทำการสมรสกับท่านไซหนับ เมื่อได้เลิกร้างกับสามีแล้ว

เหตุผล :

การสมรสครั้งนี้เกิดเป็นเรื่องครึกโครมใหญ่โต ในวงการมุสลิมในยุคนั้น เป็นต้นเหตุที่เลิกล้มประเพณีที่สำคัญของชาวอาหรับสองอย่างคือ

1. ล้มล้างระบบทาส กล่าวคือ ไชด บุตรฮาริชะห์ สามีท่านไซหนับเดิมเป็นทาสที่ท่านคอยย้ะฮูซื้อมาจากตลาดขายทาส ครั้งเมื่อท่านได้อยู่กับท่านรอซูล ﷺ แล้วยังได้ยกเด็กคนนี้ให้เป็นคนใช้ประจำตัวของท่านรอซูล ﷺ ไชดเป็นเด็กที่มีบุคลิกลักษณะเฉลียวฉลาดผิดกว่าเด็กอื่น ๆ ทั้งหลาย มีความจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายอย่างดี ซึ่งทำให้ท่านรอซูล ﷺ มีความเอ็นดูรักใคร่เป็นพิเศษ ในที่สุดก็ยกฐานะขึ้นเป็น

บุตรบุญธรรม มีสิทธิสมบุรณ์เช่นเดียวกับบุตรแท้ ตามประเพณีของชาวอาหรับส่วนหนึ่ง แต่อีกแง่หนึ่งขัดแย้งกับประเพณีนิยมดังกล่าวคือชาวอาหรับเขาถือกันว่าผู้ที่ตกเป็นทาส ย่อมมีฐานะต่ำต้อยเท่ากับฐานะสัตว์เลี้ยง จะยกขึ้นมาเป็นบุตรบุญธรรมไม่ได้ การที่ไซดได้ถูกยกฐานะขึ้นเป็นบุตรบุญธรรมนี้จึงเป็นการลบล้างระบบทาสอย่างหนึ่ง

เมื่อเติบโตเป็นหนุ่มใหญ่ขึ้น ท่านรอซูล ﷺ ก็ใคร่ที่จะให้ไซดได้ทำการสมรสกับไซหนับ จึงเจรจากับท่านไซหนับ แต่ได้รับการปฏิเสธอย่างแข็งแรง อัลลอฮฺ (ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา) จึงได้ประทานโองการลงมาว่า

ความว่า “และไม่สมควรแก่มุอมีนและมุอมีนะห์ เมื่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ได้ออกคำสั่งให้ปฏิบัติสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปแล้ว ที่ จะมีความลังเลใจสำหรับพวกเขาในงานของพวกเขา และ ผู้ใดขัดขึ้นอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์แน่นอน เขาก็ หลงผิดอันเป็นความหลงผิดที่แจ่มชัด”

เมื่อท่านไซหนับได้ยินโองการนี้เขาก็ยินยอมให้ท่านรอซูล ﷺ จัดการสมรสกับท่านไซดตามความประสงค์ แต่ชีวิตสมรสของสามี ภรรยาคู่นี้ ดำเนินไปได้ไม่ราบรื่นยืดยาว เพราะว่าความรู้สึกรักในเรื่อง การแบ่งชั้นวรรณะยังไม่หมดสิ้นไปจากหัวใจของฝ่ายภรรยา ประกอบ กับมีบุคคลบางช่วงยุคคอยใส่ไฟยุแหย่อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ยิ่งนานวันเข้า

เสียงครหานินทาจากบุคคลจำพวกใจสกปรกก็ยิ่งหนาหูหนักขึ้นทุกที จิตใจของหญิงยอมเป็นจิตใจที่อ่อนไหวไม่สามารถทนทานมรสุมร้ายที่ ประดังเข้ามารอบด้านได้ ในที่สุดชีวิตสมรสของสามีภรรยาคู่นี้ก็ถึงกาล อวสานลงโดยที่ฝ่ายภรรยาไม่ยอมอยู่ร่วมด้วย แสดงความรังเกียจต่าง ๆ นานาจนฝ่ายสามีทนไม่ไหว จึงได้นำความไปแจ้งแก่ท่านรอซูล ﷺ พร้อมกับแจ้งความจำนงว่าจะขอหย่าขาดกับภรรยา ท่านรอซูลก็สั่งให้ กลับไปอยู่ด้วยกันตามเดิม แต่ฝ่ายผู้เป็นสามียืนกรานไม่ยอมกลับไป อยู่ร่วมกันอีก โดยอ้างความจำเป็นว่าทนไม่ไหวจริง ๆ ดังนั้นการหย่า ร้างจึงเกิดขึ้นตามความปรารถนาของทั้งสองฝ่าย

2. ระบบบุตรบุญธรรม อิสลามมีเจตนารมย์ที่จะลบล้างระบบ บุตรบุญธรรมมิให้เหลืออยู่ในสังคมมุสลิม อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอะ ลา จึงได้มีคำสั่งให้รอซูลของพระองค์ ทำการสมรสกับท่านไซหนับซึ่ง ได้หย่าขาดจากไซดมาแล้ว ช่างฝ่ายท่านรอซูล ﷺ เมื่อได้รับสั่งเช่นนั้น ก็รู้สึกอึดอัดใจเป็นที่สุด เพราะเกรงว่าจะถูกครหานินทาจากฝ่ายศัตรู แต่ที่สุดที่จะฝ่าฝืนคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ จึงจำใจสมรสกับท่านไซ หนับ

ทันทีที่ท่านรอซูล ﷺ ทำการสมรสกับท่านไซหนับ เสียงครหา นินทาว่า “มุฮัมมัดสมรสกับเมียลูกชาย” ก็ดังขึ้นทุกหนทุกแห่งทั่วไป

เป็นเสียงที่เขย่าขวัญสร้างความปั่นป่วนให้แก่จิตใจของท่านรอ ซูล ﷺ อย่างรุนแรง อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา จึงได้ประทาน โองการลงมาว่า

ความว่า “มุฮัมมัดมิได้เป็นบิดาของคนหนึ่งคนใดจากบรรดาผู้ชาย (ผู้ใหญ่) ของพวกสุเจ้า”

ท่านรอซูล ﷺ มีบุตรชายสองคน คือ กอซิมกับอิบรอฮีม แต่ก็ได้เสียชีวิตไปตั้งแต่เล็ก ๆ ทั้งนี้ก็เนื่องจาก ถ้าบุตรชายของท่านยังมีชีวิตอยู่ต่อไปเมื่อตัวท่านต้องจากไปแล้ว ประชากรมุสลิมบางส่วนก็อาจจะถือเอาบุตรชายคนนั้นเป็นทายาทผู้สืบศาสนาแทนบิดาต่อไป อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา จึงไม่ให้บุตรชายของท่านมีชีวิตเหลืออยู่ แม้กระทั่งบุตรบุญธรรมก็มีให้มีเหลืออยู่ในวงการอิสลาม

เรื่องการสมรสครั้งนี้มีข่าวอีกระแสนึงแจ่ว่า “ครั้งหนึ่งท่านรอซูล ﷺ ได้พบท่านไซหนับซึ่งเป็นภรรยาของไซดุโดยบังเอิญก็เกิดการปฏิพัทธ์ขึ้นทันที จึงได้บังคับให้สามีหย่า เมื่อหย่ากันแล้วก็เอามาสมรสเสียเอง”

อันนี้เป็นข่าวเท็จเป็นการกล่าวร้าย เพื่อที่จะทำลายเกียรติยศของท่านรอซูล ﷺ และศาสนาอิสลามซึ่งเป็นข่าวที่มาจากฝ่ายศัตรูของอิสลาม

ท่านไซหนับเป็นบุตรของป่า เป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกัน พบปะเห็นหน้ากันอยู่เสมอ ที่กล่าวว่าพอเห็นหน้ากันโดยบังเอิญก็เกิดการปฏิพัทธ์จึงเป็นการกล่าวเท็จอย่างเห็นได้ชัด

อนึ่งการสมรสครั้งนี้ ท่านรอซูล ﷺ มิได้เต็มใจเลย ต้องฝืนใจปฏิบัติไปตามคำสั่งของพระเจ้าเป็นเจ้าเพื่อประโยชน์ดังกล่าว

8. อุมมุสะบีบะห์

ท่านอุมมุสะบีบะห์ หรือ ร็อมละห์บุตรโอะบัยฟูยาน ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญเป็นหัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่ของกูเรช เป็นปรปักษ์อย่างร้ายกาจของอิสลาม

ท่านร็อมละห์ หนีบิดามารดาเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามแล้วก็ได้ลี้ภัยไปอยู่อัล-ฮับชะห์ (อะบิสลิเนีย) พร้อมกับสามีชื่อ อับดุลลอฮ์บุตรญะฟัร เมื่อได้อยู่ยังอัล-ฮับชะห์ อับดุลลอฮ์ผู้เป็นสามีกลับละทิ้งอิสลามหันไปนับถือศาสนาคริสต์ ท่านร็อมละห์จึงหย่าขาดจากสามีแล้วก็ดำรงชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว ตัวคนเดียวขาดผู้คุ้มครองอุปการะ ครั้นจะกลับไปอยู่บ้านก็เกรงกลัวบิดากับพวกญาติจะข่มเหงรังแก คงทนอยู่ที่นั่นต่อไปด้วยหัวใจที่ปวดร้าวทุกซักระทม

เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้ทราบเรื่องเข้าก็มีจดหมายไปถึงพระเจ้านะญาซี ขอร้องให้ช่วยจัดการส่งท่านร็อมละห์มายังอัล-มะดีนะห์ เจ้าผู้ครองอัล-ฮับชะห์ก็จัดการให้ตามความประสงค์เป็นอย่างดีที่สุด โดยได้จัดคนทีวางพระทัยได้เป็ผู้นำมาส่งให้แก่ท่านรอซูล ﷺ เมื่อมาถึงนครมะดีนะห์แล้วท่านรอซูล ﷺ ก็ได้รับท่านร็อมละห์มาอุปการะในฐานะภรรยา

เหตุผล :

1. การเข้ารับนับถืออิสลามของท่านร็อมละห์เป็นเหตุให้บิดามารดาตลอดจนวงศ์ญาติ ได้ตัดออกจากบัญชีสมาชิกในเครือญาติ คงดำรงชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่แล้วในที่สุดสามีก็กลับเปลี่ยนใจออกจากอิสลามไปถือศาสนาคริสต์ ก็จำใจต้องเลิกร้างกัน จึงต้องดำรงชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่ลำพังคนเดียว ท่านรอซูล ﷺ จึงได้ทำการสมรสด้วย

2. นับตั้งแต่ได้เข้ารับนับถือศาสนาอิสลามท่านร็อมละห์ต้องเผชิญต่อความทุกข์ยากลำบากอย่างแสนสาหัส แต่ความเลื่อมใสศรัทธาในอิสลามก็ได้เลื่อมคลายลงไป กลับทวีความเข้มแข็งความหนักแน่นยิ่งขึ้น ยอมพลีทุกสิ่งทุกอย่างเพื่ออิสลาม

คุณงามความดีอันล้ำค่าเช่นนี้ จึงเป็นการสมควรแล้วที่จะพึงได้รับเกียรติอันสูงส่งด้วยการเป็นภริยาของผู้เป็นยอดแห่งมนุษยชาติ

9. คีอฟียะห์

ท่านคีอฟียะห์ บุตรีฮัยยู เป็นแม่ม่ายสามิตายในศึกค็อยบ์ร ซึ่งยกทัพมารุกรานฝ่ายมุสลิมิน ทั้งสองได้สู้รบกันที่สุดในที่สุด ฝ่ายกองทัพของกินานะห์ก็เป็นฝ่ายปราชัย กินานะห์ตายในสนามรบ ท่านคีอฟียะห์ ถูกจับเป็นเชลยศึก เมื่อได้จับฉลากกันแล้วท่านคีอฟียะห์ไปได้กับชายคนหนึ่ง แต่บรรดานายทหารผู้ใหญ่ได้ลงความเห็นพร้อมกันว่า “ท่านคีอฟียะห์เป็นบุตรสาวของบุคคลผู้เป็นประมุข ไม่สมควรที่จะตกเป็นทาสของบุคคลธรรมดา ทางที่ดีควรมอบให้กับท่านรอซูล ﷺ จึงจะเหมาะสม เมื่อได้เห็นพร้อมกันเช่นนั้นจึงพากันไปหาท่านรอซูล ﷺ แจ้งความประสงค์ให้ทราบท่านก็ต้องยอมรับไว้ ต่อมาก็ปลดปล่อยให้เป็นไทพ้นจากฐานะเป็นทาส แล้วท่านคีอฟียะห์ก็ยอมเข้ารับนับถืออิสลาม ในที่สุดท่านรอซูล ﷺ ก็ได้ทำการสมรสกับท่านคีอฟียะห์เป็นภริยาคนที่ 9

เหตุผล : ก่อนที่จะได้เข้ารับนับถืออิสลามท่านรอซูล ﷺ ได้ถามความสมัครใจของท่านคีอฟียะห์ว่า “จะกลับไปอยู่กับพรรคพวกหรือว่าจะยอมรับนับถืออิสลาม” ท่านคีอฟียะห์ก็พูดว่า “ยอมเข้านับถืออิสลาม” เพราะได้เห็นน้ำใจของท่านตลอดจนบรรดาพี่น้องมุสลิมทั้งหลายแล้ว ที่ได้ต้อนรับให้ เกียรติเป็นอย่างดีที่สุดแก่ท่าน จึงยินยอมสละบ้านเกิดเมืองนอนสละบิดา มิตรสหายและพรรคพวก

10. ท่านไมมูนะห์

ท่านไมมูนะห์บุตรี อัล-ฮาริส เป็นแม่ม่ายสามิตาย เป็นผู้ที่มีความเชื่อถืออย่างเคร่งครัด เข้มแข็งในเรื่องอิบาตะห์ (การประกอบศาสนากิจ) เป็นยอดเยี่ยม เป็นผู้ชักชวนบรรดาสตรี แล้วก็จัดตั้งหน่วยบรรเทาทุกข์ขึ้นติดตามกองทัพมุสลิมินไปทุกครั้ง เพื่อช่วยเหลือบรรดาทหารที่ป่วยไข้และบาดเจ็บ จนกระทั่งครั้งหนึ่งได้ถูกลูกศรที่ฝ่ายข้าศึกยิงมาจนบาดเจ็บเกือบต้องเสียชีวิต เป็นผู้ที่มีความรู้อย่างกว้างขวาง ท่านอาอิชะห์ได้กล่าวถึงเรื่องของท่านไมมูนะห์ ความว่า “พึงรู้เถิดไมมูนะห์เป็นผู้ที่มีความเกรงกลัวอัลลอฮ์มากที่สุด และเป็นผู้ที่เชื่อมความสัมพันธ์และสมัครสมานสามัคคีต่อญาติพี่น้องอย่างยอดเยี่ยมที่สุด”

ท่านรอซูล ﷺ ได้สมรสกับท่านไมมูนะห์ในปีที่ที่ 8 หลังฮิจเราะห์เป็นภริยาอันดับที่ 10 ท่านไมมูนะห์มีอายุแก่กว่าท่านรอซูล ﷺ หลายปี

เหตุผล :

1. เพื่อเป็นการตอบแทนคุณงามความดี ที่ได้มีส่วนช่วยเหลือในเรื่องการเผยแพร่อิสลามอย่างมากมาย ด้วยการเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างอย่างแม้กระทั่งเลือดเนื้อและชีวิต
2. เพื่อเป็นสิ่งตอบแทนในการอบรมสั่งสอนให้คำแนะนำแก่บรรดามุสลิมะห์ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับสตรี

11. ท่านมารียะห์

ท่านมารียะห์ เป็นทาสสาวกั๊บตุ ที่กัษัตริย์มุเกากีสแห่งอียิปต์ ได้ส่งมาเป็นของขวัญแก่ท่านรอซูล ﷺ ในคราวที่ท่านได้ส่งจดหมายไปชักชวนให้เข้ารับนับถืออิสลาม

ท่านรอซูล ﷺ ได้อยู่กับท่านมารีะยะห์ จนได้บุตรชายคนหนึ่งชื่อ “อิบรอฮีม”

เหตุผล :

1. ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ตามประเพณีของสังคมมนุษย์ชาติก่อนอิสลามนั้น ถือกันว่ามนุษย์ที่ตกเป็นทาสมีค่าเท่ากับสัตว์ที่เลี้ยงเอาไว้ จะเอามาเลี้ยงดูเป็นลูกเป็นเมียเลี้ยงเสรีชนไม่ได้ แต่อิสลามอุบัติขึ้นมาเพื่อทำการกวาดล้างประเพณีอันเลวร้ายเหล่านี้ให้หมดสิ้นไป ท่านรอซูล ﷺ จึงได้รับเอาท่านมารีะยะห์ซึ่งมีฐานะเป็นทาสเข้ามาไว้ในความอุปการะในฐานะภรรยา จนกระทั่งได้บุตรชายคนหนึ่งซึ่งเป็นการลบล้างระบบทาสให้หมดสิ้นไปอย่างสมบูรณ์

2. ตามธรรมดาบุตรที่เป็นใหญ่เป็นโต เมื่อมีคนนำเอาสิ่งของมาให้ ถ้าสิ่งของนั้นเป็นของเล็กน้อยราคาต่ำ ก็มักจะมองสิ่งของนั้นด้วยความไม่ใยดี ด้วยความรังเกียจ ความสำนึกที่จะขอบคุณไม่เกิดขึ้นในจิตใจ แต่สิ่งของของคนอื่นนำมาให้หรือส่งมาให้ท่านรอซูล ﷺ นั้น แม้จะเป็นสิ่งของเล็กน้อยไม่มีราคาต่างวดอะไร ท่านก็รับไว้ด้วยความชื่นชมยินดี พร้อมทั้งรู้สึกขอบใจผู้ให้ เพราะท่านมิได้มองค่าของสิ่งของนั้น ๆ ท่านมองเลยไปถึงน้ำใจของผู้ให้

ดังนั้นการที่กษัตริย์มุเกากีส ได้ส่งทาสมาให้ท่านรอซูล ﷺ ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ จึงได้ปลดปล่อยทาสคนนั้นให้หลุดพ้นจากฐานะทาสแล้วได้ยกฐานะขึ้นเป็นภริยา

หมายเหตุ :

ได้กล่าวมาแล้วว่า สังคมมนุษย์ชาติในสมัยก่อนอิสลามอุบัติเป็นสังคมที่เต็มไปด้วยความเหลวแหลกความชั่วช้า ชีวิตมนุษย์ทุกชีวิตเปรียบเสมือนตัวแมลงเม่าที่บินสู่งองไฟ แต่ชีวิตของท่านรอซูล ﷺ เป็นชีวิตพิเศษแตกต่างกับบรรดาชีวิตทั้งหลายเหล่านั้น ที่สามารถหลบเลี่ยงรอดพ้นจากความเหลวแหลก ทั้งหลายทั้งปวงมาได้อย่างอัศจรรย์ที่สุด เป็นชีวิตที่มีความรู้สึกอันสูงส่งไม่ยอมเข้าไปมัวสุมในสภาพแห่งความเหลวแหลกหมกมุ่นอยู่แต่การประกอบภาระงานแต่น้อย ส่วนใหญ่มีเมตตาจิตแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก รักใคร่เคารพนับถือญาติพี่น้องมิตรสหาย จนกระทั่งได้รับการยกย่องสรรเสริญจากญาติมิตรสหายและพรรคพวก แล้วในที่สุดก็ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้เป็นรอซูล (ศาสนทูต) ซึ่งเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติสูงสุดเหนือตำแหน่งใด ๆ ทั้งสิ้น

บุคคลที่มีชีวิตที่สะอาด บริสุทธิ์ ก็ย่อมสามารถที่จะเลือกเฟ้นหญิงที่เป็นสาวบริสุทธิ์ พร้อมด้วยความสวยความงาม จะเอาสักกี่คนก็หาได้ไม่ยากนัก แต่ชีวิตท่านรอซูล ﷺ มิใช่ชีวิตที่หนักไปในทางกามคุณ มิได้ถูกเกิดมาเพื่อแสวงหาความผาสุกในด้านกามารมณ์ หากเกิดมาเพื่อภาระอย่างหนึ่งซึ่งแตกต่างนอกเหนือจากภารกิจของชาวโลกทั้งปวง ดังนั้นชีวิตวัยหนุ่มของท่านจึงถูกใช้ให้หมดไปกับภริยาที่มีแต่ความเป็นมาย และความซราตลอดจนกระทั่งภริยาทุกคน ก็ตกอยู่ในสภาพเช่นเดียวกันทั้งนั้น นอกจาก อาอีชะห์คนเดียวเป็นสาวบริสุทธิ์

ดังนั้นคนที่ได้ศึกษาประวัติและชีวิตของท่านมาตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย ประกอบกับมีจิตใจสูงปราศจากความลำเอียง หรือความรู้สึกเป็นปรปักษ์กับอิสลามก็ย่อมจะไม่พูดหรือเขียน หรือมีความรู้สึกวาทานรอซูล ﷺ เป็นผู้มักมากในเรื่องกามตัณหา”

เหตุผลที่ท่านรอซูล ﷺ มีคูครองหลายคนนั้น ผู้เขียนก็ได้เล่าสารัตถสำคัญของแต่ละคนมาแล้วเข้าใจว่าพอที่จะช่วยสงเคราะห์ผู้อ่านให้มีหูตาสว่างขึ้นบ้าง สามารถมองเห็นและเข้าถึงข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ได้พอสมควร

อนึ่งบ้านของเหล่าภริยาทั้งหลายนั้นเป็นสถานที่สำหรับอบรมสั่งสอนทุกแห่งทั้งในขณะที่ท่านรอซูล ﷺ ยังมีชีวิตอยู่และในเมื่อได้จากไปแล้ว

เรื่องฐานะและความเป็นอยู่

วันหนึ่ง อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ได้ส่งมะลาอิกะฮฺท่านหนึ่งให้มาถามท่านรอซูล ﷺ ว่า “ท่านต้องการเป็นนบีที่เป็นกษัตริย์หรือว่าเป็นนบีที่เป็นบุคคลธรรมดา” ท่านตอบว่า “ฉันปรารถนาจะเป็นนบีที่เป็นบุคคลธรรมดาสามัญ ฉันไม่ประสงค์จะเป็นนบีที่เป็นกษัตริย์”

วิถีชีวิตของท่านรอซูล ﷺ ตั้งแต่ปฏิสนธิจนอวสาน เป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยความยากแค้นลำบาก บางครั้งไม่มีอาหารจะบริโภค บางวันในครัวไม่มีควันไฟ บางคืนในบ้านไม่มีแสงสว่าง บางคราวต้องปะเลื้อใส่เอง ซ่อมรองเท้าเอง และในบางครั้ง ท่านรอซูล ﷺ นอนบนเตียง บางครั้งนอนบนเสื่อ บางครั้งนอนบนพื้น

วันหนึ่ง ท่านรอซูล ﷺ ได้ทำการแบ่งปันทรัพย์สินเชลยที่ได้จากการสู้รบให้แก่บรรดาทหารที่ได้ไปร่วมรบ เมื่อได้จัดการแบ่งทรัพย์สินเหล่านั้นให้ไปจนหมดสิ้นแล้ว ก็มีชายคนหนึ่งมาขอส่วนแบ่งบ้าง ท่านก็บอกกับชายคนนั้นว่า “ทรัพย์สินเหล่านั้นได้แบ่งไปหมดแล้ว ไม่มีเหลืออยู่ที่ฉันเลยแม้แต่น้อย เอาอย่างนี้ก็แล้วกันส่วนที่

ท่านมาขอในครั้งนี้นั้นให้ถือว่าเป็นหน้าที่ติดอยู่กับฉัน คราวต่อไปให้มาใหม่ฉันจะหาไว้ให้” ท่านอุมร์ก็บอกว่า “อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา มิได้บังคับให้ทำในสิ่งทีนอกเหนือความสามารถมิใช่หรือ” แต่ท่านรอซูล ﷺ ก็คงยืนยันทตามเดิมสั่งให้ชายคนนั้นมาใหม่ในคราวหน้า

มีคนถามท่านอาอีซะห์ว่า “เวลาอยู่บ้านท่านรอซูล ﷺ ทำอะไรบ้าง” ท่าน อาอีซะห์ก็บอกว่า “ช่วยทำงานบ้านทุกอย่างไม่มีเวลาอยู่ว่างพอถึงเวลาไปละหมาดที่มีสยิด ถ้าไม่มีคนมารับการอบรมก็กลับมาช่วยงานบ้านตามเดิม”

ขณะที่ท่านรอซูล ﷺ นั่งประชุมอยู่กับบรรดาสาวกในที่แห่งหนึ่ง มีอาคันตุกะจากต่างถิ่นมาหา เมื่อเดินเข้าไปยังที่ประชุมแล้วเขาก็ไม่สามารถจะรู้ได้ว่าคนไหนคือ ท่านรอซูล ﷺ เพราะท่านอยู่ในสภาพอย่างเดียวกับคนอื่น ๆ ในเรื่องการแต่งกายและสถานที่นั่ง

ท่านรอซูล ﷺ เคยเป็นเด็กกำพร้ามาก่อน ท่านจึงมีจิตใจกรุณาเมตตาสงสารพวกเด็กที่ต้องขาดพ่อขาดแม่ ท่านให้ความช่วยเหลือเอาใจใส่กับเด็ก ๆ เหล่านั้นเป็นพิเศษ

ท่านรอซูล ﷺ มีชีวิตควบคู่มากับความยากจนตลอดเวลา ย่อมตระหนักดีถึงพิษสงของความขาดแคลน ความอดอยาก ความทิวโหย ท่านจึงเห็นใจเอ็นดูเมตตาสงสารเหล่าคนยากจนทั้งหลาย การให้ความช่วยเหลือและการสงเคราะห์คนประเภทนี้ ท่านถือว่าเป็นหน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่งในชีวิตของท่าน คนที่ยากจนเมื่อมาขอความช่วยเหลือจากท่าน ไม่เคยได้รับความผิดหวัง ท่านไม่เคยรังเกียจบุคคลจำพวกนี้ ไม่เคยคิดว่าการที่บุคคลที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ บากหน้าเข้ามาพึ่งพาอาศัยหรือขอความช่วยเหลือเป็นการรบกวน หรือเป็นการมาขอแบ่งปันความสุขความสบาย การต้อนรับหรือการสังคมกับคนยากจน

ของท่านจึงเป็นไปทำนองเดียวกับการต้อนรับการสังคัมกับคนร่ำรวย หรือคนมียศศักดิ์

บางครั้งในขณะที่ท่านรอซูล ﷺ จะรับประทานอาหาร เมื่อมีบุคคลที่หิวโหยมาขออาหารท่านก็นำอาหารที่กำลังจะรับประทานนั้นไปให้แก่ผู้ที่มาขอทั้ง ๆ ที่ตนเองไม่มีอาหารจะรับประทาน

การเสียสละอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ มิได้อยู่ในจิตใจของท่านคนเดียว ท่านยังได้อบรมสั่งสอนแก่บรรดาสาวกให้มีจิตใจที่ยอมเสียสละเพื่อบรรเทาความทุกข์ร้อนของพี่น้อง ดังที่อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ได้กล่าวชมเชยไว้ในพระมหาคัมภีร์ อัล-กุรอ่านว่า

ความว่า “และพวกเขายอมเสียสละความสุขความสบายส่วนตัว เพื่อสงเคราะห์ผู้อื่นถึงแม้ส่วนที่เสียสละไปนั้น จะเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตของพวกเขา”

ท่านรอซูล ﷺ เคยตกอยู่ในความมืดทางสว่างไม่พบเหมือนคนที่หลงทางอยู่ในป่าทึบ ครั้งเมื่อมาพบแสงสว่างเข้าแล้วท่านก็พยายามทุกวิถีทาง ด้วยการเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อช่วยเหลือผู้นำผู้ที่ต้องตกอยู่ในความมืด ความหลงผิดออกมาสู่แสงสว่างที่ต้องต่อสู้ฝ่าฟันอุปสรรคนานับประการตลอดมาเป็นเวลาเกือบสามสิบปี จึงประสบผลสำเร็จ

ท่านรอซูล ﷺ ได้เคยประสบความทุกข์ ความโศกเศร้าแล้วอย่างแสนสาหัส ต้องสูญเสียบิดาตั้งแต่ยังไม่เกิด ต้องสิ้นมารดาตั้งแต่วัยเด็ก ๆ ต่อมาอยู่ในความอุปการะของท่านปู่ พอจะรู้สึกอบอุ่นใจได้บ้างเพียงชั่วระยะเวลาเล็กน้อย ก็ต้องสูญเสียผู้ที่ให้ความเอ็นดูเมตตา

ไปเสียอีก ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากต่าง ๆ นานา อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความขาดแคลนความยากจน ความขมขื่นอันนี้ยังฝังแน่นอยู่ในความทรงจำไม่มีวันลืม ท่านจึงเห็นอกเห็นใจผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์โศกทุกคนพยายามให้ความช่วยเหลือ ให้ความสงเคราะห์แก่ผู้ถูกตามความสามารถ

ท่านรอซูล ﷺ ไม่เคยได้ศึกษาเล่าเรียนไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้ จึงมีความตระหนักดีว่าชีวิตที่ไม่รู้จักหนังสือเป็นชีวิตที่มีดมน มีความคับแคบในการดำรงชีวิต ดังนั้นเมื่อได้เป็นรอซูลแล้วก็จัดส่งคนทีรู้หนังสือให้ไปทำการสั่งสอนคนที่ไม่รู้หนังสือ ท่านเอาใจใส่ในเรื่องนี้มากตลอดมา

อุปนิสัย

ความว่า “แท้จริงสุเจ้า (มุฮัมหมัด) อยู่บนอุปนิสัยที่เลิศ”

มีคนถามท่านอาอีซะหฺว่า “อุปนิสัยของท่านรอซูล ﷺ เป็นอย่างไร” ท่าน อาอีซะหฺตอบว่า

ความว่า “อุปนิสัยของเขา (รอซูลุลลอฮฺ) นั่นคืออัล-กุรอ่าน เขาชอบตามที่กุรอ่าน ชอบเขาซึ่งตามที่กุรอ่านซึ่ง”

ท่านอนัสได้เล่าว่า “ข้าพเจ้าได้เป็นคนรับใช้ของท่านรอซูล ﷺ มาเป็นเวลาตั้ง 10 ปี ข้าพเจ้าไม่เคยถูกท่านรอซูล ﷺ ดุ สิ่งไรที่ข้าพเจ้าได้ทำไปก็ไม่เคยได้ยินท่านรอซูล ﷺ ตำหนิว่า ทำไม่จึงทำเช่นนี้ และสิ่ง

ไรที่ข้าพเจ้ามิได้ทำ ก็ไม่เคยได้ยิน ท่านรอซูล ﷺ ต่อว่า ทำไมจึงไม่ทำสิ่งนี้”

ท่านอาอีซะหฺได้เล่าว่า “ท่านรอซูล ﷺ ไม่เคยทุบตี ไม่เคยดูดาว่าคนใช้หรือใคร ๆ”

ท่านรอซูล ﷺ มีบุคลิกลักษณะพิเศษเหนือมนุษย์ธรรมดา เช่น คนที่เกลียดชังท่านอย่างเข้ากระดูกดำ ชีวิตจิตใจมุ่งร้ายอาฆาตเมื่อได้เห็นหน้าและได้ยินคำพูดของท่านเข้าแล้ว จิตใจจะอ่อนแอจะไม่ยอมเชื่อฟังก็ไม่กล้าแสดงความเกรี้ยวกราด มีท่าทางผ่องแผ้วสง่างามประกอบด้วยความอ่อนโยนสุภาพ ทำให้ผู้ใดพบเห็นมีทั้งความยำเกรงและความเคารพรัก ผู้ที่ข่มเหงรังแกท่านเป็นผู้ที่ถูกอำนาจฝ่ายต่ำครอบงำ ต้องฝืนใจทำ

ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่เคยศึกษาเล่าเรียน เขียน อ่านไม่ได้ แต่คำพูดของท่านแต่ละคำเป็นคำพูดที่มีอรรถรสลึกซึ้ง มีความหมายกว้างขวาง คำพูดของท่านเป็นไปตามระดับสติปัญญาของผู้ฟัง สำเนียงที่พูดเป็นสำเนียงพิเศษมีความไพเราะสามารถดึงดูดจิตใจของผู้ฟังให้เกิดความสนใจ ความเชื่อถือเลื่อมใส คนที่ไม่ยอมรับฟังคำพูดของท่านก็เฉพาะพวกที่ตาบอดหูหนวกหัวใจมืดจริง ๆ

ท่านรอซูล ﷺ นอนน้อย กินน้อย ท่านถือว่าการนอนมาก กินมาก เป็นเหตุทำให้เกิดความเกียจคร้าน สมองทึบ บั่นทอนชีวิตที่ก่อประโยชน์

ท่านรอซูล ﷺ นอนง่าย กินง่าย ดำรงชีวิตอยู่อย่างง่าย ๆ ไม่พิถีพิถันในเรื่องนอน เรื่องกิน และเรื่องการแต่งกาย ขอแต่ให้เป็นของที่บริสุทธิ์เท่านั้น

ท่านรอซูล ﷺ มีความเอ็นดูรักใคร่ต่อเด็ก เคารพนับถือผู้ใหญ่ ชอบสมาคมสนทนากับคนยากคนจน

ท่านรอซูล ﷺ มีความซื่อสัตย์สุจริตอย่างยอดเยี่ยมแม้เหล่าศัตรูก็ยังนำทรัพย์สินเงินทองมาฝาก รักความยุติธรรมปานชีวิต ครั้งหนึ่งท่านได้พูดกับบุตรสาวของท่านว่า “ดูกร ฟาติมะห์บุตรของมุฮัมมัดเอ๋ย ถ้าเจ้าขโมยฉันก็จะตัดมือเจ้า”

ท่านรอซูล ﷺ มีจิตใจอ่อนโยน ให้อภัย ติดต่อกับคนที่ตัดช่วยเหลือแก่คนที่ไม่ให้ความช่วยเหลือ ให้อภัยแก่คนที่ทำร้ายข่มเหง ครั้งหนึ่งขณะที่ท่านกำลังเดินอยู่กับท่านอุมร์สาวกคนดูของท่าน มียะฮูดีคนหนึ่งเดินตามมาฆ่าหลัง พอเดินเข้ามาใกล้เขาก็จับชายผ้าที่พาดอยู่บนบ่าท่านรอซูล ﷺ กระชากโดยแรง พร้อมกับตะคอกว่า “มุฮัมมัดเงินที่ยืมไปนั้นเอามาคืนเสียทีซี” ทันใดนั้นท่านอุมร์ ก็โดดเข้าคว้าคอเสื้อลากเข้ามาหวังจะขยี้ให้หมอบคา่มือ ท่านรอซูล ﷺ จึงเข้าขัดขวางด้วยการแยกคนทั้งสองให้ออกจากกัน แล้วก็พูดกับท่านอุมร์ว่า “ท่านจงบอกกับผู้ออกอาจว่า เมื่อท่านมีหนี้สินติดค้างกันอยู่ก็ให้ทวงหนี้โดยสันติวิธี แล้วท่านจงบอกกับฉันว่า เมื่อเขามีหนี้สินติดค้างอยู่ก็ให้นำมาใช้เขาเสีย”

เมื่อยะฮูดีผู้บุกรุกผู้นั้นได้พบเห็นน้ำใจอันดีงามของท่านรอซูล ﷺ เช่นนั้น ก็ยอมเข้ารับนับถืออิสลาม พร้อมกับพูดว่า “ความจริงเขาไม่มีอะไรติดค้างกับท่านรอซูล ﷺ เลยแม้แต่น้อย ที่ทำไปเช่นนั้น ก็เพื่อทดสอบน้ำใจของรอซูลุลลอฮฺเท่านั้น”

เมื่อการเผยแพร่อิสลาม ประสบผลสำเร็จเรียบร้อยแล้ว อิทธิพลแห่งความดีงามของท่านรอซูล ﷺ ก็ปกคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินอาหรับ มีคนนำทรัพย์สินเงินทองตลอดจนอาหารการกินมาให้กับท่าน

เป็นจำนวนมากมาย แต่ทรัพย์สินเหล่านั้นก็เพียงแต่ผ่านเข้ามาแล้วก็ผ่านออกไปสู่มือบรรดาคนยากคนจนหมดสิ้น มิได้เหลือไว้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวเลยแม้แต่น้อย ท่านรอซูล ﷺ มิได้เคยสนใจต่ออำนาจหรือความยิ่งใหญ่ ที่ประชาชนหิบบยื่นให้แม้แต่น้อย

ครั้งหนึ่งท่านรอซูล ﷺ พร้อมด้วยสาวกบางท่านได้พากันไปพักผ่อนหย่อนใจ ยังที่แห่งหนึ่งเมื่อใกล้ถึงเวลาอาหาร บรรดาสาวกก็จัดแจงเตรียมการที่จะประกอบอาหาร บางคนก็รับอาสาว่าจะเป็นคนหุงต้ม บ้างอาสาว่าจะเป็นผู้เชือดแพะต่างคนก็จัดสรรแบ่งปันหน้าที่กัน ฝ่ายท่านรอซูล ﷺ ก็รับอาสาว่าจะเป็นคนไปหาฟืนมาให้ บรรดาสาวกก็ห้ามปรามมิยอมให้ท่านทำ พากันขอร้องให้ท่านอยู่เฉย ๆ พวกเขาจะจัดการทำกันเองท่านก็ไม่ยอมฟังเสียงคัดค้านกลับบอกว่า “เมื่อเราอยู่ในสภาพเช่นนี้ ทุกคนย่อมมีฐานะเท่าเทียมกัน ไม่สมควรจะมีการเหลื่อมล้ำต่ำสูง”

อันนี้น่าจะเป็นบทเรียนที่ดี สำหรับคนที่รักความเห่อเหิมและหลงอำนาจ

ท่านอบูสุร็อยเราะห์ได้เล่าว่า “ครั้งหนึ่งฉันได้ไปตลาดกับท่านรอซูล ﷺ เมื่อเราได้เดินเข้าไปในตลาดแล้วท่านรอซูล ﷺ ก็ซื้อกางเกงจากร้านแห่งหนึ่ง เมื่อได้ต่อราคากันเป็นที่ตกลงแล้วคนขายก็นำกางเกงนั้นขึ้นชั่ง ท่านรอซูล ﷺ บอกกับคนขายว่า “จงชั่งให้ดีอย่าให้ขาด” เมื่อได้ส่งมอบกางเกงให้แล้ว คนขายก็จับมือท่านรอซูล ﷺ แล้วก็ก้มลงจะจูบมือ ท่านรีบชักมือกลับพร้อมกับพูดว่า “อย่าทำเช่นนี้การจูบมือนั้นมันเป็นการกระทำของประชาชนที่เขาปฏิบัติต่อกษัตริย์ของเขาแต่ฉันไม่ใช่กษัตริย์ ฉันเป็นบุคคลธรรมดาสามัญเช่นเดียวกับท่าน” ท่านอบูสุร็อยเราะห์เล่าต่อไปว่า “เมื่อจะออกจากร้านค้าฉันขอห่อ

กางเกงจากท่านรอซูล ﷺ เพื่อจะหิ้วไปให้ แต่ท่านไม่ยอมส่งห่อกางเกงให้ฉัน ท่านกลับบอกว่า “ผู้เป็นเจ้าของควรเป็นผู้ถือไปเอง”

เรื่องคุณสมบัติอันล้ำเลิศของท่านรอซูล ﷺ ยังมีอีกมากมาย ที่ได้เล่าให้ฟังมาแล้วนี้เป็นแต่เพียงส่วนน้อย หวังว่าเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านบ้างตามสมควร

มรดก

ความว่า “จงบอกเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงฉันเป็นสามัญชนคนหนึ่ง เหมือนกับพวกท่านที่ได้ถูกประทานโองการมายังฉันว่า แท้จริงพระผู้เป็นเจ้าของสุเจ้าทั้งหลายนั้นเป็นพระเจ้าองค์เดียว ไม่มีภาคีร่วม”

ความเป็นอยู่ของท่านรอซูล ﷺ เป็นเรื่องธรรมดาสามัญ คือมีกิน มีนอน มีภรรยา มีบุตร มีเจ็บ มีแก่ และตาย เช่นเดียวกับมนุษย์ทั้งหลายที่ได้เกิดมาในโลกนี้ ยิ่งกว่านั้นชีวิตของท่านยังได้ประสบกับความขาดแคลนยากจนตลอดมา ท่านอาอีซะห์ได้เล่าว่า “ท่านรอซูล ﷺ ไม่เคยมีอาหารการกินเต็มอ้อมถึง 3 วัน ติด ๆ กัน เมื่อท่านได้จากโลกนี้ไปก็ไม่มีทรัพย์สินใด ๆ ทั้งไว้เป็นมรดกแก่ครอบครัว

แต่ท่านรอซูล ﷺ ได้ทิ้งมรดกไว้ให้แก่มุฮัมมัด (ประชาชาติ) ของท่านอย่างหนึ่ง ซึ่งมีค่าล้ำเลิศประเมินราคาไม่ได้ สิ่งนั้นคือ **ท่านได้นำโองการจากพระผู้เป็นเจ้ามาบอกกับมุฮัมมัดว่า พระผู้เป็นเจ้าที่**

แท้จริง พระผู้เป็นเจ้าของซึ่งทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง พระผู้เป็นเจ้าของผู้
 ทรงมหาอำนาจอันเกรียงไกรยิ่งใหญ่ที่สุดนั้นเป็นพระผู้เป็นเจ้าของค์
 เดียวปราศจากภาคีร่วม กับระเบียบการและข้อบังคับทั้งในด้านการ
 การเชื่อถือและในด้านการประพฤติปฏิบัติพร้อมทั้งอธิบายชี้แจง
 และสั่งสอนอุมมัตของท่านให้ได้รับเข้าใจโครงการเหล่านั้นอย่าง
 ละเอียดแจ่มแจ้ง อันเปรียบเสมือนประทีปแห่งชีวิตที่ช่วยเหลือให้ผู้
 ที่ยอมเลื่อมใสศรัทธา พ้นจากความมืด พ้นจากความหลงผิด

มรดกชิ้นนี้นับว่าเป็นสมบัติอันทรงค่ามหาศาล เป็นสิ่งสำคัญ
 ที่สุดในการที่ท่านรอซูล ﷺ ได้เกิดมาในโลกนี้ ดังนั้นบรรดาสาวกผู้
 เลื่อมใสศรัทธา โดยตระหนักและซาบซึ้งถึงคุณค่าของอิสลามจึงได้ทำ
 การเฉลิมฉลองมรดกอันล้ำค่านี้ด้วยการโฆษณาเผยแพร่หลักธรรมของ
 อิสลามจนแผ่กระจายไปทั่วมุมโลก ไม่มีประเทศใดเมืองไหนที่ไม่มี
 อิสลาม

นอกเหนือไปจากการเผยแพร่แล้วยังทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี
 แก่คนอื่นด้วยการถือจริงประพฤติปฏิบัติจริงอย่างเคร่งครัด ในการนี้
 แม้จะต้องสูญเสียสิ่งใดแม้กระทั่งชีวิตก็ยอมเสียสละ

